aventura romano

Jenő Rejtő La blonda ciklono

tradukis: László Balázs

Antaŭparolo

La verkisto penteme, sed mallonge konfesas,

ke lia romano havas antaŭaĵon

Leganto kaj verkisto same ŝatas rapide transpasi la tiel nomatajn antaŭaĵojn de la romano. Tiaĵo parte estas enua, parte ŝablona, precipe hodiaŭ, kiam iujn specojn de la romanverkoj jam ne industrie, sed laŭ la reguloj de la gastronomio, laŭ pretaj receptoj oni elcerbumas. Ekzemple: „Prenu du junajn, amantajn korojn, pistu tiujn, boligu la pasiojn, superŝutu ĝin per iom da eklezia beno, kaj tute aŭ duone kuirite kiam ajn vi povas surtabligi ĝin al la leganto." Mi opinias, ke estas pli prudente, se mi simple konfesas, ke mi devas informi la leganton pri kelkaj antaŭaĵo de mia romano. Ni tanspasu ĝin; ju pli rapide, des pli bone.

Kio do estas bezonata al mia romano?

Ni prenu malriĉan junulinon, kiu vivtens sin per arttraduko de baladoj, ne tro sukcese, ĉar inter la grandkapitalistoj de la mondo estas tre malmultaj estas tiuj, kiuj akiris sian havaĵon per arttradukado de baladoj. Poste ni prenu maljunan bagnanon, ni purigu lian koron zorgeme de ĉiu puno, ĝis ni tovos en ties interno la juvelŝtonon de la vera homa boneco. La juvelŝtono valoras minimume unu milionojn da stelingaj pundoj. Jim Hogan, la maljuna bagnano, iam estis samlernejano de sinjoro Weston, la patro de la menciita junulino. Sinjoro Weston iafoje vizitis sian kondamnitan amikon, kelkfoje li sendis paka jon, li do klopodis mildigi la malfeliĉan sorton de Jim Hogan. Post kiam sinjoro Weston mortis, lia familio transprenis kiel tradicion la patronadon de la maljuna krimulo, ili sendis al li la pakaĵon plu, kaj anstataŭ la mortinta Weston, lia filino, Evelyn vizitis kelkfoje Hogan-on. Ni ankoraŭ bezonas facilaniman junulon,

kiu nomiĝas Eddy Rancing, li estas revema kaj ne korekta sinjoro. Li luas mansardon, najbaran kun la loĝejo de la familio defraŭlino Weston. Rilate lian profesion li laboras pri inventaĵo, kiun oni devas munti sur motociklon, kaj ĝi profitos milionojn. Mankis nur la esenco de la inventaĵo. La junulo studis ĉirkaŭ du duon jarojn da jurscienco en la universitato, dank' al sia tutelpatro kaj onklo sinjoro Arturo Rancing. Nun jam longtempe, de la unua ĝis la kvara de la monato li sisteme disipas per kartludo la monsendaĵojn de sia tutelpatro kaj onklo sinjoro Arturo Rancing. Dum liaj liberaj horoj li estas enamiĝinta al fraŭlino Evelyn Weston, senespere ĝis la komenco de nia historio. Krom Eddí Rancing ni ankoraŭ devas prezenti sinjoron Charles Gordon, kiu nun liberiĝos el la prizono post la plenumo de sia sep jara puno. Li tute bone eltenis kvin jarojn kaj tricent sedek du tagojn, sed nun jam komencas agaci liajn nervojntiu afero, rilate la malliberejon, kaj li sentas tiel, ke la restintaj tri tagoj estos neelteneblaj. Kelkfoje okazas al ni same: Mia naturamiko, kiu jam plurfoje surgrimpis la Mont Blank-on, li vangofrapis la dommastron pasintsemajne, ĉar la lifto ne funkciis, kaj li devis piede iri sur la kvinan etaĝon. Gordon plendis pri fortaj migrenoj kaj korbatoj tri tagojn antaŭ la liberiĝo, tiam la komprenema prizonkuracisto sendis lin en la hospitalon.

Unua ĉapitro

Milionulo formetas eterne la farungluan sitelon. Li testamentas pri sia havaĵo, kiu estas facile trovebla. Ĝi devas esti ie sur la Tero. La direktoro rakontas pri bagnano, kiu estas 19ö cm-ojn alta, malnova cikatro turpigas lian nazon, kaj supozeble li ne dormis. Tio estas malbona. Ankaŭ la muro havas orelojn, en la persono de Eddy. Jen estas lia plano: li prirabos la knabinon, por ke li riĉigu ŝin.

Li forkuregas.

1

La milionulo haltis por momento en la mano kun la sitelo.

Li tuj tre pentis tion, ĉar energia puŝo instigis lin rapidi, ke oni jam atendas lin en la metiejo. Vere en la metiejo la kunloĝantoj atendis la milionulon, kun la sitelo. Ĉar la kunloĝantoj pasigis sian liberan tempon per gluado de papersaketoj, kaj al tiu tempopasigo konstante estis necesa farungluo, kion ili ricevis pere de la supre insultita milionulo.

Tiu riĉa sinjoro indiferente akceptis tiun fakton, ne konvenan al lia socia klaso, ke oni puŝis lin je la flanko. Ĉar la milionulo, kiel ajn nekredeble ĝi sonas, estis loĝanto de la angla prizono en Dartmoor. Li jam vivis ok jarojn momente en tiu loko. Neniu sciis tion, ke li estas milionulo. Ĝenerale oni sciis nenion alian pri li, nur tion, ke li estas enfermiĝema, lakona, iom malrapidpensa oldulo, kiun oni metis kiel altaĝulon en bonmeritan pension, post plenumo de tridek jara servo sur la tereno de krimfarado, certigante al li dumvivan provizadon en Dartmoor.

Li pasigas ĉi tie jam la simplan, pacan vivon de emerita krimulo: karcerpurigado, promeno, papersaket-gluado, iafoje

alvenas nutraĵpakĵo kaj kelkfoje vizitanto. Jim Hogan havis nur unu vizitanton: fraŭlinon Evelyn Weston. Post la morto de sia iama samlernejano, la knabino vizitis lin en ĉiu dua monato, tiam ŝi parolis kelkajn vortojn kun la maljuna bagnano, kiu murmuris ion responde nur malafable, moroze.

Fraŭlino Weston studis filozofion en la universitato, kio ĵetas ne la plej favoran lumon sur la praktikan kapablon de la junulino. Streange, sed ĝi estas tiel: kiuj lernas de la plej eminentaj majstroj saĝe pensadi, ĝenerale al ties kapo plej malofte venas io, kio estus praktike utiligebla. Ekzemple Evelyn Weston provis sin vivteni per tio, ke ŝi tradukis malnovajn, francajn baladon en anglan lingvon. Se ni konsideras tion, ke dum nia historio en Anglio per panika rapideco malpliiĝis la intereso rilate la malnovajn baladojn, kiujn oni tradukis el la franca lingvo, tial ne estas mirinde, ke fraŭlino Weston kaj ŝia patrino vivis tre malriĉe, en mansardo de iu ludomo en la strato Kings. La pensio de la mortinta Weston apenaŭ sufiĉis al ilia vivteno. Bonŝance la frato de sinjoro Weston, kvankam li ne estis riĉulo, li kelkfoje subtenis sian junan fratinon el sia lukro per pli-malpli grandaj monsumoj. Tiu frato, sinjoro Bradfor: laboris kiel tajloro por sinjoroj. Li estis sufiĉe bonhava, ĉar li okupiĝis krom sia metio ankaŭ pri borsaj spekulacioj, ĝenerale kun sukceso.

Mi opinias la diritajn nur tiom grava, ke la leganto povu imagi la oferemon de Evelyn Weston, ke ŝi ne lasis la maljunan krimulon al lia sorto, malgaŭ ŝiaj modestaj, financaj cirkonstancoj, kaj fojfoje ŝi portis al li pakaĵon da nutraĵo en Dartmoor-on.

2

Ĉar Jim Hogan jam pasigis dekkvin jarojn en la malliberjo, lia afero estis prezentita al la plej supera forumo, kaj tiugrade

oni eldiras nur absolvajn verdiktojn. La maljuna Hogan atendis en la prizona hospitalo sian liberigon el sia tera korpo, ĉar li staris antaŭ tia instanco, kie eĉ la plej grava krimo malpliiĝas apud la plej malgranda bono, li povis esti certa pri tio, ke li forlasos Dartmoor-on post kelkaj horoj.

Okazis surpriza afero je la oka horo vespere. La maljuna Hogan deklaris, ke li volas testamenti. Komence la kuracisto atribuis tion al la febro. Pri kio povus testamenti maljuna bagnano? Lia korpo estos entombigita, lia animo venos en la inferon, liajn vestojn posedos la ŝtato. Ĉar la malliberulo persisits ĉe sia ideo, kaj eĉ prizondirketoroj malofte rifuzas la lastan deziron de mortanto, oni do notis en protokolo la lastan instrukcion de la oldulo, laŭ lia deziro nur en la ĉeesto de la pastro kaj la direktoro…

… Sekvonttage la maljuna Hogan jam sidis sur la rando de Saturno kaj gaje balancis siajn piedojn, rerigardante el mult-mil lumjara distanco al nia ventormalsana planedo, li kontente frotis sian manojn:

Li heredigis ĉirkaŭ unu milionojn da sterlingaj pundoj al fraŭlino Evelyn Weston.

3

Mi ŝatas prijuĝi neniun laŭ lia malforta flanko. Nek la scivolemon mi opinias kulpo. Povas esti, ke oni pli rapide maljuniĝas pro ĝi, almenaŭ tiun aserton subtenas la cirkonstanco, ke tre multaj virinoj konstante vizitas kosmetikistinon relative junaĝaj, sed neniokaze ĝi estas kulpo. Sed la scivolemo havas monstrenaskitan ĝemelon, malbelan miskreskaĵon: la subaŭskultadon. Mi malestimas la subaskŭltantan homon. Ĉiufoje, kiam mi subaŭskultis, poste mi havis animan konflikton. Kredu min, ke en ĝi estas io, kio memorigas pri embuskmurdo, kiam ni mortpikas la sekreton

de alia homo el dorsdirekto per nia aŭdorgano. Nek al Eddy Rancing ni povas pardoni tiun insidemon, kvankam la junulo estis amanta, kaj ni bone scias, ke tiu animstato kiel oksidas iafoje eĉ la plej ŝtalan viran karakteron. Eddy Rancing subaŭskultis. La mansardĉambroj estas apartigitaj per tiel maldikaj muroj, ke al tiu agado li sufiĉis forte alpremi sian orelon al latapeto, kaj tuj estis aŭdeblaj ĉiuj vortoj, kion Evelyn Weston parolis kun sia partrino, loĝantaj en la najbara ĉambro. Poste li ĉiam pli forte algluiĝis al la muro, kaj plej volonte li estus alpreminta tien ankaŭ sian alian orelon, se la natruo por kolerigi la subaskultanon, ne estus dividinta niajn orelojn tiel, ke ili elkresku paralele el nia vizaĝo. Bonŝance li eĉ tiel bone aŭdis ĉion.

Evelyn laŭtlegis leteron, kiu estis la testamento de la maljuna Jim Hogan. Ĝi alvenis per la posttagmeza poŝto.

„... Ni kompleze atestas laŭ la deziro de la bagnano Jim Hogan, ke laŭ nia persona sperto, sed ankaŭ laŭ la opinio de la prizona kuracisto, la nomito havas sanan menson, kaj malgraŭ lia malsano li plenkonscie diktis la sekvan testamenton, kiun li aŭtentigis per sia subskribo.

Pastro G. H. kaj direktoro M. Crickley.”

„Mi heredigas mian havaĵon, valorantan unu milionojn de sterlingaj pundoj al la filino de Samuel Weston, al Evelyn Weston, kiu loĝas en Londono, en la strato Kings, numero 4. Mia havaĵo, valoranta unu milionajn sterlingajn pundojn, estas nuksogranda diamanto, kiun mi ricevis donace.Tio ŝajnas sufiĉe nekredebla kaj mirinda, sed tiam estis tempoj de nekredeblaj kaj mirindaj okazaĵoj, kiam mi ricevis ĝin. Fine de la milito, ankaŭ mi aliĝis al la kontraŭrevolucia armeo de Koĉak kun kelkaj anglaj soldatoj. Kiam la militiro finiĝis en Siberio, mi sukcesis reveni en la Eŭropan parton de Rusio post nepriskribeblaj suferoj. Per la dokumentoj de

mortinta aŭstra malliberulo mi eniĝis militkaptitojn transportantan trajnon, tiel mi alvenis en Moskvon. Tie kun kelkaj al mi similaj homoj ni fondis entreprenon, kies ĉefa enspezo estis la prirabo de riĉaj homoj, kiuj panike provis fuĝi. Ni serĉis tiujn homojn, proponante, ke ni transfuĝigos lin en Pollandon. Ni akiris militistan ŝarĝaŭton tiucele. Ni simple forprenis ilian ĉiun havaĵon en iu senhoma loko, kaj ni lasis ilin tie sur la vojo. Tiel kaptiĝis ankaŭ tiu malalta, grizhara, barba, mallaŭtparola, maljuna sinjoro, kiu estis nia lasta fuĝanto. Li promesis fabelan sumon, se ni kontrabandos lin en Pollando. Rondcifere kvindek mil dolarojn! Tiun tagon ni ne havis alian pasaĝeron. Ni metis la kestojn kaj la pakaĵojn de la oldulo kaj veturigis lin ĉirkaŭ ducent verstojn, kie la vojo kondukis tra neĝkovrita arbaro. Tie ni prirabis lin. Aŭ ni estus prirabantaj lin, sed tio estis neebla. Vestoj, libroj kaj ceteraj, senvaloraj obejtoj plenigis la pakaĵon de nia vojaĝanto. Ni vane distranĉis la subŝtofon de lia mantelo, vane ni hakis liajn kestoj je pecoj; tiu homo kunportis nenion valoran. Miaj tri kunuloj draste alkriis lin, kiel li volis pagi kvindek mil dolarojn? „Mi donos eĉ pli multe da mono — respondis la pasaĝero, — se vi transportos min tra la landlimo. Ĉar mia havaĵo jam ne estas en Rusio.” Iu mia kunulo elprenis sian traĉilon por tuj mortpiki la oldulon, se mi ne estus lin flankenpuŝinta. Nun jam mi ne havas kaŭzon por ekskuzi min; mi estis fia krimulo, kaj kiam oni surprizis min iafoje dum laboro, mi ne problemis kien piki, sed mi firme asertas tion: ke la homa sento neniam perdiĝis tute el mi. Mi ne lasis masakri la oldulon. Kverelo, poste interbatalo okazis inter ni, fine ili depuŝis ankaŭ min de sur la aŭto kaj rapide forveturis. Mi ne rakontos detale, kiel ni atingis la polan landlimon, tra urbetoj kaj farmbienoj, nur tiu fakto gravas el la vidpunkto de mia direndo, ke ni alvenis al tiu kritika parto de nia vojo, kie kelk-kilometra areo dividis la du landojn unu de la alia dum la plactraktadoj, kaj oni nomis ĝin „demarkacia zono”. Estis malvlarmega vintro. Mi vagaĉis en la neĝo malbone ekipite, kin difektita brako, kaj kun laca,

maljuna kadukulo. „Sinjoro, vi vidos — ripetadis la oldulo, kredante, ke li pvas reanimi min, — mi riĉigos vin, se ni elvenos vivantaj de tie ĉi.” Mi preskaŭ batis lin. „Lasu jam tiujn fabelojn! Vi havas nenion krom via pantalono!” Ankaŭ nun mi vidas lin antaŭ mi, kiel li rigardis sur min: „Vi eraras, sinjoro. Miaj juveloj, kiuj valoras milionojn jam delonge estas en Parizo. Mia filo ankoraŭ ĝustatempe sukcesis fuĝi. La vero estas tio. Vi ne povas peti tiom da mono, ke vi estus malmodesta.” Mi ĉiam pli koleriĝis. „Nu, sciu — mi draste alkriis lin, — eble ni priparolu nun en la neĝblovado, ke vi eventuale alportos al mi en Londono la plej valoran juvelon de via familio. Mi estas certa pri tio, ke mia propono estas favora al vi.” Li trankvile kapjesis. „Se ni vivos, sinjoro, tiam mi portos al vi en Londono la plej valoran juvelon de nia familio. Kvankam mi ne volonte disiĝos de tiu, ĉar ĝi estas la plej bela diamanto de la malnova cara krono.” Vi povas imagi, kion mi respondis. La funelforme kirliĝanta neĝo kuregis ĉirkaŭ ni en densaj kolonoj, la vento preskaŭ renversis nin, kaj malproksima hojlo de lupoj faris ĉion ĉi neforgeseble timiga. Dume ni vojeraris. Sekvis terura migrado. Koncentrinte nian lastan energion, ni ŝanceliĝante vagaĉis, kiam spuro de ĉaro aperis denove en la neĝo. Sur la lasta parto de la vojo mi jam devis porti la maljunulon en miaj malsanaj brakoj, kiam ankaŭ mi mem apenaŭ povis min treni. Tamen mi ne estus povinta lasi lin tie kuŝantan en la malvarma, blanka dezerto. Dentogrincante, kolere, sed mi pene portis lin. Fine la polaj limgardistoj trovis nin. Ili transportis mian grave malsanan kunvojaĝanton en la plej proksiman hospitalon, kaj la vojo elĉerpis ankaŭ min tiom, ke mi devis eltrinki plenbotelon da brando, ĝis mi resaniĝis. Mi alvenis en Danzig-on kun fuĝantoj, amasigitaj en ŝarĝvagonon, de kie angla krozŝipo transportis nin hejmen. Mi tute forgesis pri la maljunulo. En Londono mi denove trovis miajn iamajn kompanojn, kaj ni tuj komencis „labori”. Post kelkaj sukcesaj rompoŝteloj ni enpoŝigis fiaskon, kaj oni malliberigis nin. Mi havis antaŭvivon, tial oni kondamnis min

al du jaroj, kvankam nur unu rompŝtelo estis pruvita, ke mi faris tion. Mia advokato atentigis min, ke post mia liberiĝo mi bone pripensu, antaŭ ol miksiĝi en kiun ajn krimon, ĉar denove starante antaŭ la tribunalo, oni eldiros la maksimalan punon. Sed kion fari pli ol kvardekjarulo, kiam mi faris nenion alian ol rabi kaj ŝteli. Kvar tagojn post mia liberiĝo, mi jam rompŝtelis en la Magazenon Manhattan. Mi estus atendinta nur unu tagon! Dependis de dudek kvar horoj, ke mi finos mian vivon ke kiel riĉa, libera sinjoro, sed mi mortos tiel, plenumante mian dumvivan punon ĝis la lasta sekundo. La noktogardisto suprizis min dum rompŝtelo. Ni luktante baraktis. Fine mi mortpikis lin kaj mi rifuĝis. Mi pensis, ke li mortis. Kunpreninte mian havaĵon, mi decidis forlasi Anglion. Mi estis certa pri tio, ke matene, malkovrinte la murdon, oni suspektos ankaŭ min. Mi ne pensis, ke jam nokte oni estus sur mia spuro. Sed okazis tiel. La gardisto ne mortis. Li trenis sin grave vudita al la alarm-sonorilo. La polico alveni post kelkaj minutoj. Eĉ la supraĵa personpriskribo sufiĉis al la detektivoj por rekoni min. Sed mi ne sciis pri tio. Mi pensis, ke la noktogardisto mortis, kaj mi havos sufiĉan tempon por fuĝi ĝis la malfermo de la magazeno. Mi loĝis en la strato Knightbridge, numero 8. Granda galanteriaĵvendejo estis apud mia loĝejo, sur la teretaĝo, kie oni vendis precipe ceramikaĵojn kaj statuojn. La nomo de la formao estis Longson kaj North. Bonvolu noti bone tiun adreson…”

Eddy Rancing ne ĉesis subaŭskulti eĉ por momento, sed dume li haste elprenis sian krajonon, rapide skribante la adreson apud sian orelon sur la muron.

— Mirinda historio — diris Evelyn.

— Daŭrigu — flustris sinjorino Weston ekscitite. Evelyn daŭrigis la legadon, kaj Eddy Rancing la subaŭskulton. „…Mi rapidis hejmen. La unua surprizo trafis min ĉe la pordego,

kie staris grandega, belega aŭtomobilo en la malfrua, nokta horo. Mi malfermis la pordon de mia ĉambro. Tiu certa, maljuna sinjoro sidis tie vidalvide al mi ĉe la tablo, kiun mi transportis tra la landlimo. Sed kiel ŝanĝiĝis tiu homo! Liaj okuloj serene brilis, lia vizaĝo montris afablecon, trankvilon kaj sperecon, anstataŭ tiu pala malgajeco, kiam li lastfoje rigardis sur min. Li estis tre delikate vestita, ĉapelo kaj bastono kuŝis antaŭ li sur la tablo. Li venis al mi ridetante.

— Se mi bone memoras, ni ankoraŭ havas iom da kalkulo, sinjoro. Permesu, ke fine mi prezentiĝu: mi estas duko Radzovill. Mi jam longe estus estus veninta al vi, sed mi longtempe kuŝis en lito grave malsana, poste estis nekredeble malfacila afero esplorigi vian adreson.

Mi jam ne memoras, kion mi balbutaĉis. Li metis sian manon sur mian ŝultron kaj gaje, kvazaŭ li estus dironta bonan ŝercon, li daŭrigis:

— Mi kunportis al vi la vetruprezon, kaj kion vi faris por mi, tion ne eblas pagi per diamanto, se mi bone memoras, vi deziris la plej valoran juvelon de mia familio.

Li transdonis al mi diamanton en malgranda, nigra kaseto. Mi ankoraŭ neniam vidis tiel grandegan, diafanan julvelŝtonon dum via vivo. Mi ne pensas, ke multaj similaj ŝtonoj estus en la mondo. Ravite de la vidaĵo, mi forgesis ĉion, la murdon, la fuĝon, mi nur staris tie, fiksrigardante la scintilantan diamanton…

— Mi jam tiam diris al vi, ke mi ne volonte disiĝos de tiu juvelo, ĉar ĝi estas la diamanto de la malnova, cara krono. Sed kompreneble ĝi ne estas kaŭzo por rompi mian promeson. La duka familio Radzovill kompleze atestas ĉiam, ke tiu diamanto estas proprietaĵo de Jim Hogan, kiun li akiris honeste.

— Dank… dankon… — mi balbutaĉis stulte.

— Nedankinde — li respondis. — Tiu diamanto estas sensignifa rekompenco por via servo. Vivu feliĉe, sinjoro.

Li premis mian manon kaj foriris. La motoro zumis malsupre. Mi postrigardis ĝin tra la fenestro. Ĝustatempe. Malantaŭ la aŭtomobilo de la duko haltis alia, multe pli granda aŭto ĉe la pordego. Policistoj kaj detektivoj saltadis de sur ĝi. Tragikomika situacio! Mi staris tie — en la mano kun la diamanto de ne netaksebla valoro — kiel persekutata rabmurdisto. Mi havis sekundon por pensadi. La diamanto estas mia eĉ tiam, se oni kaptos min. Sed kiom da damaĝitoj anonciĝos (kiujn mi prirabis kaj ŝtelis) per pretendoj, kiam ili ekscios, ke Jim Hogan estas posedanto de valorega diamanto? Mi devas kaŝi ĝin! Sed kien?… La policistoj jam estis sur la ŝtuparo. Mi ĉirkaŭrigardis. En tiu momento eksonis la sonorilo. Mi saltis tra la fenestro de la banĉambro en la lumigan korton. Vidalvide mi engripis tra malfermita fenestro. Mi estis en vasta ejo. Kestoj, lignosplitoj, pakpaperoj kaj rubaĵo kuŝis ĉie. Pafo knalis malantaŭ mi el la fenestro de mia banĉambro. Mi kuris plu. La aŭrora lumo filtriĝis tra la strata fenestro en la najbaran ĉambron, tiel mi povis orientiĝi. Mi estis en la metiejo de la galanteriaĵ-vendejo. Grandega argil-forno staris en la angulo de la ĉambro. De tie mi jam ne povis iri plu. Alarm-aŭtomobilo staris sur la strato trans la montorfenestro, kaj kvin-ses observantaj policaj oficiroj atendis ĉirkaŭ ĝi, kiam mi aperos de ie? Mi rimarkis duone pretajn statuojn sur la tablo. Iu malpli granda statuo figuris Budhon, sidantan sur eta cerakmika skatolo. Hazarde mi ektuŝis ĝin. Mi sentis, ke ties materialo ankoraŭ estas mola. Mi enpremis la diamanton en la molan mason de la Budha statuo, kaj mi rapide tiris la lignan ŝablonon super ĝi, por forigi la spurojn. Mi devis translasi la diamanton al ĝia sorto, fidante mian eltrovemon por retrovi la statuon, ornamantan la ceramikan skatolon, se

mi iam liberiĝos. Povas okazi, ke la statuo rompiĝos ĝis tiam, kaj tiel la diamanto estos alies posedaĵo, sed almenaŭ mi havas la esperon, ke eventuale ĝi estos la mia. Eble oni faras notojn pri la vendoj en tiel granda vendejo, verŝajne estos fadeno, laŭ kiu mi povos ekiri por torvi la statuon. Se mi devos serĉi kvindek homojn post dek jaroj, nek tio estos malebla tasko. Post nelonga tempo oni veturigis min rapide per la polica aŭtomobilo al Scotland Yard. La noktogardisto ne mortis, tamen mi estis kondamnita al ĝismorta bagno. Mi esperis dum jaroj, ke mi eble povos fuĝi, eble mi ricevos amnestion, kaj tiam mi serĉos la Budha statuon, sidantan sur la ceramika kasedo. Nun jam mi havas nenion esperi, kaj mi ne volas kunporti la sekreton en la tombon. Mi heredigas la diamanton al fraŭlino Evelyn Weston, kaj mi kredas, ke ŝi trovos la Budhon, en ĝi la juvelon, pri kiu la familio Radzovill atestos, se estos bezonate, ke mi akiris ĝin honeste. Miaj malnovaj krimoj intertempe eksvalidiĝis, tiel neniu povas postuli kompenspagon el la diamanto. Fraŭlino Evelyn eksciu, de la 9-a de majo en jaro 1922 al kiu aŭ al kiuj estis venditaj unu aŭ pluraj kasedoj, ornamitaj per Budha statuo, kiuj estis faritaj en tiu tago. La statuo figuris Budhon tre strange, ne rekte sidanta, sed kun kurba doros kaj kun profunde klinita kapo. Mi scias, ke la formao Longson kaj North eĉ nun ekzistas. Tio faciligos la unuan paŝon. Mi dankas al la familio Weston, ke ili estis bonaj al homo, kiu ne meritis tion. Dio benu ilin kaj estu indulgema al mi.

Jim Hogan.”

Eddy Rancing aŭdis sufiĉe. Li haste metis la ĉapelon sur sian kapon kaj kuregis! Kiel bonŝance! Lia onkolo ĵus estas en Londono! Li petos monon de li! Li ricevos ĝin! Li akiros la diamanton anticpante Evelyn-on, poste li donacos ĝin al ŝi! Estos infanludo antaŭi la knabinon! Per la genio de Eddy Rancing! Kiam li riĉiĝos, nek Evelyn obstinados plu! Ŝi deziniĝos al li! Du diamantoj per unu frapo!

Li kuregis!

Dua ĉapitro

Unuavice ili vizitas onklon Marius. Bonŝance sinjoro North ne malzorgis pri sia galŝtono, kaj tiel la arkivisto povas pensi pri tio, ke li pasigu sian ferion kun belaj virinoj sur la konteninto dum liaj maljunaj tagoj. Li plektas planojn pri rabatvendo de malnovaj, negocaj libroj. Poste li estos batita. Laŭ sinjoro Bradford la sorto estas tia, kiel ebria tajloro. Baldaŭ ĉiu forvojaĝas, kaj ankaŭ Evelyn suriras ŝipon, el flako.

1

Estintus pli oportune, se Eddy Rancig restintus ankoraŭ iomete por subaŭskulti. Ĉar la direktoro de la prizono aldonis ankaŭ privatan leteron al la testaemento:

„Mi devas informi la heredantojn, ke dum la diktado de la testemento, en la najbara ĉambro restadis krimulo, kiu poste asertis, ke li dormis. Ni sciis tiel, ke tiu malsanula ĉambro estis malplena. Ni devas supozi, ke Charles Gordon (kiu pasigas sian ses jaran punon verŝajne por falsigo de kambio) ne dormis, sed li subaŭskultis, kaj povas okazi, ke li eciiĝis pri la enhavo de la testamento. Tial ni informis vin urĝe pri tio, ĉar la nomito morgaŭ plenumos sian punon en Dartmoor, kaj liberiĝinte, li eble provos akiri la heredaĵon de Jim Hogan perforte kaj maljuste. Charles Gordon estas 1,93 metrojn alta, tute kalva, grasema homo, li havas specialan rekonilon: grandega cikatro deformas lian nazon pro malnova vundiĝo. Informinte vin pri la supre menciitaj ktp…”

Patrino kaj filino senkonsile sidis vidalvide. Ili tute ne sciis, ĉu ili ĝoju pro la heredaĵo? La juvelo estas en la interno de statuo, farita antaŭ deksep jaroj! Ĉu iu scias, kie ĝi rompiĝis, en kia fatrasejo ĝi troviĝas, se ĝi ankoraŭ ekzistas?

— Unuavice ni vizitu onkon Marius — diris Evelyn aplombe.

2

Sinjoro Marius Bradford ĵus fermis la pordon de sia provoĉambro malantaŭ la lasta kliento, kiam sinjorino Weston alvenis kun sia filino. Bradford amis sian pli junan fratinon, kaj eble eĉ pli bone Evelyn-on. De kiam mortis lia bofrato, li klopodis anstataŭgi lin ĉe la sole lasitaj familianoj. Efektive li estis la familiestro. Ĉiufoje, kiam Evelyn aŭ ŝia patrino vizitis lin, ili atribuis gravecon al tio, kion li diris. Eĉ nun li ceremonie kaj severe metis antaŭ sin la testamenton, per zorgoplena movo li elprenis la okulvitrojn el sia supra poŝo kaj atenteme tralegis la dokumenton.

— Mi opinias — li diris post longa koniderado, — ke tiu Jim Hogan estis vera laborevitulo. ¥us mi havis helpanton, kiu bonege laboris, li faris tian surtu-fasononn, ke mia ĉiu respekto estas lia, sed mi maldungis lin, ĉar li drinkis. Mi ne toleras tiaĵon. Ĝuste hodiaŭ diris lordo Peavebrook, kiu estas mia kutima kliento, ke „vidu, sinjoro Bradford, en la nuan mondo…"

— Onklo Marius — interrompis Evelyn malpacience, — ni venis al vi peti konsilon! Kion ni faru? Morgaŭ liberiĝos tiu bagnano! Estus plej saĝe, jam nun anticipi lin…

– Ĉu mi ankoraŭ ne menciis, ke la proprietulo de la firmao Longson kaj North, la maljuna North estas mia malnova kliento? Ankaŭ la kompatinda Longson pretigis siajn vestoj ĉe mi, sed li mortis antaŭ du jaroj, ĉar li malzorgis pri sia galŝtono…. Nu, bone… mi telefonos al li. Nun li certe estas hejme. Alo! Ĉi tie parolas sinjoro Bradford. Miaflanke la feliĉo, sinjoro North. Ĉu vi estas kontenta pri la intersezona mantelo?… Kiel? Pardonon, sed tio estas tute malebla, mi rekomendas tiun superkvalitan ŝtofon nur al miaj malnovaj klientoj… Tute ne pro tio, sinjoro North! Mi ŝatus demandi, al kiu vi vendis hazarde antaŭ deksep jaroj tiun statuon, kun

granda diamanto?… Kiel vi pensas, sinjoro North! Neniam en mia vivo! Tial mi maldungis mian helpanton… Mi transdonas la telefonon al la filino de mia fratineto, ĉar ŝi tiregas ĝin…

Evelyn sukcesis transpreni la aŭdilon:

— Pardonu, se ni ĝenas vin, sinjoro North. Mi ŝatus peti informon de vi pri statuo jam delonge vendita. Kiel? Ĉu vi dirus la adreson de via dungito?

Evelyn notis ion sur la marĝenon de modĵurnalo, kuŝanta sur la tablo. Dume li ripetis:

— Austin Knickerbock… strato Long, numero 4… Dankon.

— Jen vidu — diris Bradford, — vi ne devas tuj timiĝi. Mi deziras aranĝi la aferon ankaŭ estonte.

— Sinjoro North diris tion — interrompis Evelyn, — ke ili havas maljunan arkiviston, kiu skribas cirkulerojn kaj vizitas la iamajn klientojn por akiri pli novajn mendojn. Tial li havas la vendolibrojn en sia loĝejo. Ni trovos ĉiun malnovan libron ĉe tiu homo. Austin Knickerboock, strato Long, numero 4. Ni tuj vizitu lin, eble li estos hejme. Ankaŭ la bagnano komencos esplori laŭ tiu spuro, se li volas akiri la diamanton.

— Tre bone — konsentis Bradford. — Kiu longe hezitadas, tiu pli facile mistajlos veston, ol tiu, kiu kuraĝe ektondas la ŝtofon.

Sinjoro Bradfor ŝatis subteni sian opinion per aforismoj, uzataj inter la tajloroj. Eĉ nun li estus dirinta maksimon pri la kunligo inter la malica homo kaj konfekcia ĵaketo, sed Evelyn rapide metis la ĉapelon sur lian kapon helpe de sinjorino Weston, kaj ili jam iris…

La konstruaĵo en la strato Long, numero 4, estis griza, malgranda, tri etaĝa ludomo. Sinjoro Knickerbock liuis du malbonodorajn ĉambraĉojn ĉe la korta flanko de tiu domo, en la plej malproksima parto de la malluma koridoro. Li estis olda fraŭlo kaj kronika melankoliulo, kiel ĝenerale la maljunaj arkivistoj. Li vivis inter malnovaj dosieroj kaj libroj, havanta strigosimilajn okulvitrojn, kaj li entuziasmigis neklektemajn klientojn aĉeti galanteriaĵjn, kiam li serĉadis iliajn nomojn el malnovaj vendolibroj. Li vokis ilian atenton per milda riproĉo en siaj cirkuleroj pri la flegado de vivnivelo de moderna, inteligenta homo, kies kondiĉo estas la hejmkulturo, aĉeto de artaj statuoj, elegantaj ceramikaĵoj kaj reproduktaĵoj de belegaj, ĉinaj vazoj. De tiu homo, kiu ne dekoras sian hejmon per galanteriaĵoj, la konatoj retiriĝas, kaj la amikoj ne vizitas lin.

Sinjoro Kniickerbock estis vivanta ekzemplo de tiu teorio. En lia loĝejo ne troviĝis statuetoj, la bretojn ne ornamis ceramikaĵoj, kaj li ne havis eĉ unu ĉinan vazon, sed el la malnova leda divano, sur kiu li dormis, en densaj faskoj elstaris la remburaĵo, kaj li alportigis sian vespermanĝon el vidalvida drinkejo. La komparo lamis nur en tio, ke la amikoj ne evitis lin. Li tute ne havis amikojn. Post tiuj antaŭaĵoj ne ne miru, se li iom suspekteme akceptis la gastojn, alvenintajn dum malfrua, vespera horo, sinjoron Bradford kaj liajn du parencinojn. Lia suspekto vere potenciĝis, kiam sinjoro Bradford neatendite elprenis dek ŝilingojn. La vizaĝo de la arkivisto iom longiĝis pro la monavido, kaj liaj okuloj subite ekbrilis. Sed li ne etendis sian manon por preni la monon. Li aŭskultis, pri kio temas.

— Mi bedaŭras — li diris honeste, — sed vi devas pagi multe pli da mono por tiaĵo. Jam ankaŭ aliulo interesiĝis pri ĝi! — li aldonis kun instinkta rozo, kaj li tuj vidis, ke li trafis ĝuste en la mezon.

– Ĉu vi eble transdonis ĝin?! — kiris Evelyn.

— Ne! Mi diris al li, ke mi ne povas fari tion por malpli ol kvindek pundoj. Lainteresiĝanto forkuregis dirante, ke li kunportos la kvindek pundojn.

— Jen prenu! — kriis Bradford, transdoninte la ĉekon pri kvindek pundoj.

Li ne kuraĝis pli altigi la prezon. La arkivisto kondukis ilin en la alian ĉambron, kies odoro memorigis pri romiaj katakomboj. Li serĉis sur ĝisplafone altiĝanta breto la volumon, sur kies vinjeto estis la dato 1922. La libro estis en tre foruzita stato. Ties vinjeto deiĝis kaj falis sur la plankon. Knickerbock nun jam fariĝis komplezema, ĉar li ne povis atendi novan rezulton de sia moroza konduto, kaj li serveme etendis sian manon al la gluflakono.

– Ĉu mi regluu la vinjeton?

— Ne, ne… — ili diris samtempe kaj forkuris kun la libro ekscitite. La pordo frapfermiĝis malantaŭ ili.

Knickerbock unuavice estingis la elektran lampon, por ne konsumi la kurenton vane, poste li sidiĝis sur la leda divano, kiu amare ekgrincis, kaj li ekfumis nigran, mallongan cigaron. Reveme li eligis la fumon. Ho, ĉielo! Fine oni rimarkis la malriĉan arkiviston en tiu malbenita mondo, kie ĝenerale oni tentas nur la ŝtatajn oficistojn volonte. La korupto tamen estas bela afero. Emociiĝinte li cigaris, li fariĝis revema kaj dronis en feliĉa melankolio, kiel juna patrino. Subita sonorigo vekis lin el la revado.

— Kiu estas tiu?

Unuavice li lumigis la lampon. Li iris malfermi la pordon kun stranga antaŭsento. Temperamenta junulo venis en la

loĝejon. Videble li estis ekscitita kaj tuj alkriis al Knickerbock:

— Mi parolis telefone kun via ĉefo! Sinjoro North diris, ke ankaŭ aliaj homoj interesiĝis… Ĉu vi jam havis vizitantojn?!

La arkivisto sentis varmon ĉirkaŭ sia koro. Laŭ nekontroleblaj onidiroj la diablo ne dormas. Eble ankaŭ li venis por korupti.

— Kion vi deziras, sinjoro? — li demandis diplomate.

— Mi estas Eddy Rancing. Mi volas aĉeti la vendolibron de la jaro 1922 — kaj en lia mano estis videbla cent punda banknoto.

— Sinjoro — rimarkis sinjoro Knickerbock malkuraĝe, preskaŭ plorante, — kial vi bezonas la vendolibron ĝuste el la jaro 1922? Mi havas ĉiujn volumojn de 1878 ĝis la hodiaŭa tago, inter ili estas la libro de 1914, el la militaj jaroj, en du volumoj…

— Ne babilaĉu! Tuj serĉu la vendolibron de la jaro 1922! Mi donos al vi cent pundojn, se vi trovos ĝin.

Terura suspekto ekregis Knickerbock-on. Tiuj mizeruloj trompislin! Ili misuzis lian bonfidon! Kiu scias, kio estas en tiu libor. Sed li ne lasos la aferon tiastate! Morgaŭ li iros al la polico! Ĉiuokaze nun li provos, kiom ĝi valoras:

— Mi bedaŭras, sinjorido. Antaŭ nelonge iu estis ĉi tie kaj proponis decent pundojn por la libro. Li tuj portos la monon. Sed mi vendos la aliajn librojn malpli kare. Se vi aĉetos ĉiujn, mi kalkulos pograndan prezon.

— Vidu… — spiregis Rancing — mi donos al vi ducent kvindek pundojn, kaj mi tuj pagos…

La arkivisto konsterniĝis! Li devis gluti nevideblan bulon, pro kio li sentis dum momentoj tiel, ke li sufokiĝas. Li iros al la polico!..

— Sinjoro! — kriegis la junulo, ĉar li pensis, ke Knickerbnock pensadas — jen estas tricent pundoj, kaj tuj alportu ĝin! — Rancing timis, ke ili revenos, tiel li tuj plialtigis sian ĵus diritan sumon. — Tricent kvindek pundoj!

Knickerbock vertiĝis en la alia ĉambro tiel, kiel tiu sinjoro, rolanta en hororromano, kiu hejmenveninte al sia arbarista domo, li jam trovis nur fumantajn ruinojn anstataŭ sia loĝejo kaj familio. Ho, la friponoj! Ili ja kunportis ĝin por kvindek pundoj! Ĉar li ne sciis, kion li vendas.

Ĉu nun li scias?

Jes!

Nun li scias, ke li fordonis tricen kvindek pundojn. Li foedonis lalastan grandegan eblon de sia vivo!.. Lia revema rigardo hazarde falis sur la plankon. Tie la vinjeto alrikanis lin:

LA VENDOLIBRO DE LA JARO 1922

Li jam sciis, kion fari! Li kaptis la vinjeton, falintan sur la plankon. Li rapide prenis la unuan plej proksiman taglibron, poste li haste ŝmiris per gluaĵo la vinjeton, falintan de sur la vendita libro kaj gluis ĝin sur la alian libron tiel, ke ĝi kovris la originalan vinjeton. Tiel la jardato 1922 estis sur la taglibro el la jaro 1926. La malpura, makula vinjeto, la longe nigriĝinta inko aŭtentigas ĝian identecon. Eblas, ke en tiu libro ne estas tio, kio faras la vendolibron el la jaro 1922 tiel valora, sed se tiu junulo en la alia ĉambro rimarkos nur morgaŭ tion, li simple neos, ke li ricevis monon de li.

Atendinte la sekiĝon de la gluaĵo, li elpaŝis en la mano kun la libro kaj ekparolis malgaje:

— Jen estas la libro, sed bedaŭrinde, mi donis mian voĉon al tiu homo, kiu estis ĉi tie antaŭ vi, kaj la honoro de ĝentilulo:

— Pripensu, tricent kvindek pundoj!..

— Mia honoro ne estas aĉeteblas por tricen kvindek pundoj!

– Ĉu do?

— Kvarcent pundoj. Por la honoro de gentilulo ĝi estas favora prezo.

La kvardek pundoj dum sekundoj estis en lia mano.

Kiam la junulo foriris, li jam ne havis feliĉon. Li klare vidis, ke oni misuzis lian nescion. Tiu libro verŝajne estas valorega! Sed li ekprocesos kontraŭ ili.

Poste li iel trankviliĝis, sed li jam ne enlitiĝis. Povas okazi, ke eble iu ankoraŭ venos. Bone konsiderinte la aferon, li povus aliformi la lastan ciferon al du per iom da manlerteco sur la vinjeto 1927. Ĉiuokaze estus bone deglui per trempado la vinjeton de sur kelkaj libroj kaj transskribi ĝin. Ŝajnas, ke ne malutilas, se tiaĵo estas ĉedome…

… Baldaŭ li denove ekfumis mallongan, nigran cigaron, kun tremantaj fingroj. La korupto tamen estas bela afero. Per la duono de la mono li spekulos en la borso, la alian parton li donos uzure, sed nur kontraŭ bona garantio. Onine priŝtelos lin. Li finos la tutan malpuran skribaĉon, li ja havas apenaŭ sesdek jarojn, la vivo ankoraŭ estas malfermita antaŭ li. Li vojaĝos al la kontinento por semajnfina ferio kaj konatiĝos kun belaj, junaj virinoj. Li atendis ĝis la sesa matene. Ĉar li

jam ne esperis alian viztanton, li iom kuŝiĝis kaj tuj ekdormis profunde.

Je la sesa horo kaj kvin minutoj akra sonorigo vekis lin. Li sonĝis ĝuste pri tio, ke li estas ĝenerala direktoro de galanteriaĵ-trusto, kaj li maldungos kelkajn neglektemajn arkivistojn. Aŭdinte la sonorigon, li subite vekiĝis kaj kuregis malfermi la pordon.

La aŭrora vizitanto estis ĉirkaŭ 1,90 metrojn alta, grasiĝema, kalva persono, kies nazon deformismalnova vundiĝo. Li ŝajnis gemuta, gaja homo, al kio li havis ĉiun kaŭzon, ĉar li freŝe liberiĝinta el Dartmoor.

— Alo, oldulo! — li kriis gaje. — Kiel vi povas lui tiel flanke situantan loĝejon en tiu forlasita urboparto? Ĉi tie kiu ajn povus murdi vin trankvile.

— Kion vi deziras? — li demandis per iom malcerta voĉo, ĉar nun la unuan fojon li estas avertita pri tiu ebleco, kvankam li jam dek jarojn vivas ĉi tie en la profundo de la koridoro.

— Vidu do, oldulo, mi estos mallonga: mi bezonus la vendolibron el la jaro 1922. Mi ne domaĝus doni iom da mono por ĝi.

— Dependas de tio, kiom — respondis Knickerbock, kaj li jam imagis, kiel li transskribos la ciferon 27 al 22, en la alia ĉambro. — Oni jam proponis mil pundojn por ĝi, sed mi ne donis.

— Vi faris tion tute malbone. Vi povas ricevi maksimume tri ŝilingojn de mi. Ĉu vi scias, kion fari? Mi nuligas mian proponon pri la kontanta mono. Eĉ unu ŝilingon mi ne pagos al vi. Ĉu vi transdonos la dokumenton al mi, aŭ mi simple batos vin je la kapo. Vi povas elekti. Ĉu fronto aŭ dorso? — Kaj li kaptis la kolon de Knickerbock per leĝera movo. — Mi

ĵus venis el Dartmoor, kien mi enloĝiĝis antaŭ ses jaroj. Mi jam mortigis homon ankaŭ pro distriĝo. Nu, iru! Portu la libron al mi.

La genuoj de Knickerbock fleksiĝis. Nun li eble mortos pro sia mensogo. Li ĝemetis per akuta voĉo:

— Mi diris malveron… la libro jam ne estas ĉi tie… mi vendis ilin ankaŭ al du personoj…

— Rakontu ĉion. Sed mi atentigas vin, se vi kuraĝas krii, vi mortos. Tuta bando de rabistoj atendas en la ŝtuparejo.

La maljunulo unu levis per tremanta mano al sia buŝo la glason, starantan sur la tablo kaj trinkis. Poste li rakontis ĉion. Sincere. Li sciis, ke li riskas sian vivon. Gordon bone vidis, ke la arkivisto ne mensoga. Kiam li parolis pri la falsita vendolibro, la iama bagnano apenaŭ povis reteni sian ridon. Fine li alkriis al Knickerbock kun minaca mieno:

— Vi mensogis, hundo. Kaj nun vi mortos!

Li falis sur siajn genuojn pro timego kaj kunmetis siajn manojn.

— Mi petegas, sinjoro… mi havas familion… Mi zorgas pri mia onklino en Birham of Sussex… — ĝi estis malesperiĝinta argumento, ĉar li ne vidis tiun onklinon jam ok jarojn, de kiam ili reciprokemalbenis unu la alian, pro du arĝentaj kandelingoj, kiujn post la morto de la onklo ili ambaŭ volis kunporti el la loĝejo de la karmemorulo. Sed li sentis tiel, ke nek tiu argumento sufiĉas, li do elprenis la monon:

— Sinjoro bagnano! Vidu… Kiel havus malriĉa arkivisto kvarcent kvindek pundojn, se ĉio ĉi ne estus vera, kion mi rakontis?…

La grandega mano de la bagnano kaptis la monon per rapida movo, kvazaŭ li volus ĵeti ĝin en lian vizaĝon, sed li metis ĝin subite en sian poŝon, poste li prezentis regulan, maldekstramanan knokaŭton al sinjoro Knickerbock, kiu trafis la arkivisto je la dekstra makzelo…

… Estis mateno, kiam Knickerbock rekonsciiĝis. Unue li palpadis sian vizaĝon malgaje, poste sian poŝon, multe pli malgaje. Li havis kvarcent kvindek pundojn! Provizore. Tiu fabela, mirinda sumo ripozis ĉi tie en lia poŝo. Poste li konsterniĝinte konstatis, ke la precizeco de la bagnano estis senlima, ĉar li kunportis ankaŭ tiujn du pundojn, kiuj estis amara lukro de sinjoro Knickenborck. Lia propra mono! Parto de lia salajro. Li devintus vivi el tio ĝis la unua de la sekva monato.

Perdi fabelan kvarcent kvindek pundojn estis malagorde dolora, kaj malgaja afero. Sed perdo de du pundoj estas plago! Tragedio! Tiutage Knickerbock malfermis la pordon al neniu, li skribis leteron al la domposedanto pri luĉesigo kaj decidis, ke en la futuro li ne pasigos sian semajnfinan ferion sur la kontinento.

En kia malbenita, demoraliĝinta mondo ni vivas! La korupto tamen ne estas bela afero. Nur venu iu al li por korupti!

Sed li vane atendis. Neniu venis al li.

4

Kiel akiris Eddy Rancing la fabelan sumon, pro kiu la maljuna Knickerbock trafis el unu mirsurprizo en la alian? Li konvinkis sian onklon. Sinjoro Rancing, la plejaĝulo, estis provinca homo, ĝuste tial li havis suspekton rilate siajn malriĉajn, ĉefurbajn parencojn. Lia suspekto atingis la maksimumon en la persono de sia nevo. Aŭskultinte la fantazian rakonton de la pli juna Rancing pri la

subaŭskultita testamento, li longe iradis tien-reen enpensiĝinte, poste li telefonis al Dartmoor. Li prezentis sin, kiel parenco de Jim Hogan. Oni diris al li, ke la maljuna bagnano mortis, kaj li eksciis ankaŭ tion, ke Jim Hogan postlasis testamenton, kiun la instituto sendis al la heredanto pere de la notario. Tio efikis. La juvelŝtono, valoranta unu milionon da pundoj vekis la entreprenemon de la riĉa, sed bagatelema parenco. Kaj ĝuste la bagatelemaj homoj riskas plej multe, kiam oni sukcesas elmovi ilin el la suspektema izoliteco.

— Vidu, onklo Arturo — klarigis la junulo, — fine jen estas afero, konvena al mi. Geniulo estas bezonata al tio. Mia cerbo, mordinte la spuron, portos al vi la diamanton, kiel ĉashundo la pafitan koturnon. Sed tio multekostas. Povas esti, ke ĝi daŭros monatojn, dum mi atingos celon, eble mi devas korupti, eventuale reprezenti, verŝajne vojaĝadi; du mil pundoj bezonatas al tio, ol unu ŝilingo. Se vi financos min, mi akceptos vin, kiel kvindek procentan negocpartneron.

— Ĉu se vi superruzos min?

— Onklo Arturo! Vi ja konas min!

— Ĝuste tial mi demandas.

— Atentu min! Vi ricevos de mi kreditletron pri kvincent mil pundoj. Trovinte la diamanton, mi volas ĝui la monon. Mi fondos entreprenon, mi aĉetos domon aŭ bienon, kaj vi ĉiumaniere povas kapti min per la kreditletro. Trovinte la diamanton, mi ne kaŝos ĝin sub la teron, sed utiliginte ties prezon al io, vi povas efektivigi viajn rajtojn. Sed ĉio ĉi estas ekskludite. Mi estas samtiel honesta, kiel vi, vi do povas fidi mian rabistan honoron.

Okazis tiel, ke la sorto fine favoris Rancing-on per la granda ebleco, kaj li iris al la arkivisto en la poŝo kun du mil pundoj, de kie li feliĉe kunpotis la libron, tute ne konjektante, ke ĝi efektive estas la vendolibro de la jaro 1926. Nur ties vinjeto estas originala. La apartenanta libro el la jaro 1922 estas ĉe Evelyn. Hazarde ankaŭ en la jaro 1926 oni faris „Meditantan Budhon”, adaptitan sur kaseton. Jen tio estis la nomo de la altvalora statuo, kiun artindrustiisto, nomata Thompson liveris al la firmao. Relative malmulte. Ĉiujare maksimume du-tri pecoj estis venditaj el la modelo de la „Meditanta Budho”. Kiam oni vendis unu el ĝi, Thompson faris alian. Je la malbonŝanco de Rancing, oni vendis en majo unu ekzempleron el la „Meditanta Budho”, sidanta sur kaseto, laŭ la vendolibro, falsita por li. La 27-an de majo ĝi estis sendita kun la statuo, nomata „Rikoltanta paro” al Mügli am See, en la kastelon de teknika konsilisto Wollishoff, laŭ la indikoj de la libro.

Devancinte ĉiun, Eddy Rancing flugis per aeroplano al Zuriko, por atingi de tie la pitoreskan Mügli am See-on sur la plej mallonga vojo.

5

Dume Evelyn eksciis el la originala vendolibro de la jaro 1922, ke la 20-an de majo oni liveris la malgrandan kaseton kun la ceramika ornamaĵo, nomata „Meditanta Budho”, al veselkapitano Harry Brandes, loĝanta en la strato Westminster, numero 4, laŭ lia mendo. Jam estis malfrua nokto, sed Evelyn volis ekspluati sian kelkhoran avantaĝon, ĝis la bagnano, kiu eble scias ĉion, ekagos.

Estis noktomezo, kiam la patrino kaj ŝia filino alvenis de la loĝejo de la notario al la strato Westminster per taksio. Bradford jam hejmeniris. Evelyn sonorigis, kaj en la pordo aperis blankhara, piĵama homo, ĝis la genuoj en

respektinda, orumita surtuto, ĝis la maleoloj blanke vestita, portanta klakantajn pantoflojn.

— Al kiu vi bonvolas veni?

— Al sinjoro veselkapitano Brandes.

La pordisto gapis al ŝi tiel, kvazaŭ ŝi interesiĝus pri Kristoforo Kolumbo inter la loĝantoj de la domo.

— Kiel vi bonvolas kompreni tion?…

— Kial?… — demandis Evelyn maltrankvile. — Ĉu sinjoro veselkapitano jam transloĝiĝis?

— Eble ankaŭ el inter la vivantoj. Ĉu la fraŭlino neniam legas ĵurnalon? Antaŭ unu jaro la ĵurnaloj ĉiutage skribis pri li.

La knabino donis unu ŝilingon al la ĝisgenue respektinda, blankhara pordisto. — Mi pensas, ke ĝi evitis mian atenton. Bonvolu diri per kelkaj vortoj, kio okazis al veselkapitano Brandes.

— Efektive neniu scias la puran veron. Onidire li ŝtelis tre gravajn militistajn dokumentojn. Kvankam li ŝajnis ege honesta loĝanto. Ĉiu tre estimis lin. Mi, kiel pordisto, estas profesia homkonanto, kaj mi tuj devas vidi pri la enpaŝanta fremdulo, ke li deziras viziti la artistinon sur la tria etaĝo, aŭ li estas nur elegante vestita englitanta ŝtelisto, mi diras persone, kiel pordisto de granda ludomo, mi estas universitata profesoro pri la scienco, analizanta la eksteraĵon, eĉ mi eraris rilate la sinjoron veselkapitanon.

La knabino ĝoje pensis pri tio, ke ne onklo Bradford parolas kun la pordisto, ĉar mateniĝus dum ilia interparolado.

– Ĉu sinjoro Brandes miksiĝis en ian krimon?

— Jes, kompreneble. Mi, kiel pordisto…

— Mi jam scias tion: ankaŭ vi eraris pri li.

— Jes. Ĝi povas okazi ankaŭ al pordisto. La ĉevalo havas kvar piedojn, tamen ĝi eraras. Nu kaj pordisto, nur kun du piedoj. Mia onklo, ankaŭ kiu estis pordisto…

Evelyn ĝemis.

— Mi vidas tiel, ke familia tradicio estas tiu metio ĉe vi.

— Ne tute. Ekzemple mia avo estis ĉefstalisto ĉe Earl of Derby, neparolante pri miaj parencinoj, kiuj ne povis praktiki tiun belan profesion eĉ pro ilia sekso, ĉar la feminista movado nur nuntempe postulas, ke oni malfermu la pordistan profesion antaŭ la virinoj. Sed mi opinias, ke ĝi estas ankoraŭ miziko de la malproksima futuro. Viroj estas bezonataj al tio. Saĝaj, talentaj viroj.

— Jes, jes… Nun mi ŝatus ekscii ion pri sinjoro veselkapitano Brandes.

– Ŝajne li estis la plej honesta homo, sed iun tagon li ŝtelis militistajn dokumentojn, de tiam li malaperis.

— Mi supozas, ke li devis rapide fuĝi, kaj tiel li lasis sian havaĵon ĉi tie?

— Okazis tiel. Liaj mebloj kaj ceteraj aĵoj ankoraŭ longe restis en la loĝejo, fine lia patrino, sinjorino Brandes kunportis tiujn.

– Ĉu vi ne scias hazarde, kie mi povus paroli tuj kun sinjorino Brandes?

— En nia epoko ĝi estas preskaŭ neebla. Dum la problemo de la trafiko per raketo ne estas solvita, vi, fraŭlino ne povas paroli tuj kun sinjorino Brandes, ĉar momente ŝi restadas en Parizo.

– Ĉu ŝi — ĝemis Evelyn, — tansloĝiĝis en Parizon?

— Jes — respondis la pordisto, tirinte seĝon el malantaŭ iu alo de la pordo, li sidiĝis kaj ekfumis cigaredon. — Parizo estas sufiĉe rapide alirebla depost la invento de la aviadilo. Mi memoras tiujn tempojn, kiam ĝi ankoraŭ estis longa vojaĝo.

– Ĉu mi povus eksciis de vi la Parizan adreson de sinjorino Brandes?

La poristo plans-ŝove eniris en la domon. Reveninte, li portis drat-nazumojn antaŭ liaj okuloj kaj serĉadis en notlibro, kiu havis kvadratitan kovrilon.

— Trovite!.. Ni sendis la meblojn al tiu ĉi adreso. Ĉu vi bonvolus skribi?… Estas bone noti tiaĵon, nur tial, por ne koleradi, forgesinte ĝin. Do: Parizo… Ĉu skribite?… strato Mazarin, numero 7…

— Dankon. Ĝis revido, mi tre rapidas.

— Mi ankoraŭ restos iomete ĉi tie kaj fumos.

— Agrablan sidadon.

6

… Nokte ili ne fermis la okulojn por dormi. Granda problemo estas ĉe la familio Weston: veturi al Parizo! Vojaĝkosto, hotelo, restoracio… „Dio mia, kiel?” — ĝemis la vidvino. Iam ŝajnis sensignifa sumo la elspezo de tiu ekskurso.

Iam! Kiam la kompatinda, karmemora sinjoro Weston senpripense miksiĝis en tiun malbonŝancan areaj-spekulado, ili havis eĉ aŭtomobilon.

— Jes, nur Marius povas helpi nin denove — ĝemis sinjorino Weston.

— Mi opinias, ke ni povas kalkuli je la helpo de la onklo.

Kaj ili ne trompiĝis. La sekvan tagon antaŭtagmeze Evelyn staris en la bela provosalono, kie agrabla odoro de freŝe gladitaj vestoj donis la atmosferon de la antaŭtagmeza laboro. Sinjoro Bradford staris antaŭ provkudrita mantelo, metita sur provpupon, kaj li rigardadis ĝin kun vizaĝo kiel sertulo pri arto.

— Vi vojaĝos al la kontinento — li diris, tenante kelkajn pinglojn inter siaj lipoj, li klinis sian kapon iomete flanken, elprenis el sia vestopoŝo platan, rondan kreton por difini la lokon de la butonoj.

— Ni pene akiros la monon por ĝi. Ni devas finesplori tiun aferon, ĉu ĝi estos fruktodona aŭ ne. La sorto estas tia, kiel ebriema tajloro: kiam li ektondas la ŝtofon, ankoraŭ ne estas sciata ĉu ĝi estos surtuto aŭ pantalono? Mi havas ducent pundojn en kontatnta mono, infano mia, mi donas tion al vi por la vojaĝo. Mi opinias, ke la volo de Dio estis en la testamento de tiu bagnano, kvankam laŭ mi, tiuj homoj estas nefidindaj. Nek mi povus trankvile dormi plu, se vi ne provus trovi la diamanton. Kaj ĉe tajloro gravas la trankvila dormo, ĉar la mensa laboro bezonas tion.

Sed Evelyn ne atentis pri sia onklo.

Hazarde malsuprenrigardinte tra la fenestro, ŝi ekvidis altan, kalvan homon kun deformiĝinta nazo sur la kontraŭa trotuaro.

7

Lordo Bannister, la eminenta scienculo travivis tre malagrablan surprizon vespere en la haveno, kiam li haltis kaj elaŭtiĝis el la belega, granda Alfa-Romeo. ¥urnalistoj kaj fotografistoj svarmis ĉirkaŭ la ŝipo, ekveturonta al Calais. La lordo, kiel Generale la scienculoj, estis modesta kaj timema homo. Li malamis la publikecon, kiu ne evitas eĉ naturscienculon post atingo de iuj rezultoj. Lordo Bannister, kvankam li estis malpli ol kvardek jara, faris belan karieron, kaj onidire, li ricevos Nobel-premion pro la meritoj, akiritaj en la kuracado de la dromomalsano. Lastatempe la angla reĝo mem fiksis sur lian frakon iun el la plej gravaj ordenoj, kaj la populareco de liaj esploroj atingis la plej altan rekonon: kiam oni faras sensacion el iu scienca teorio, el kiu, esence, eĉ unu vorton ili ne komprenas. La dormomalsan-teorio de lordo Bannister (pri la antaŭdestinitaj specioj) eniris sub la triumfa standardo de mensa snobismo en la kafejojn, en festenetojn kaj en la vorttrezoron de la bankoficistoj, suferantaj pro rolad-maniero, apud la psikoanalizo kaj relativeco, de kie jam nur unu paŝo dividas la malfeliĉan teorion de la dimanĉa suplemento de iu ĵurnalo.

Li estis ekveturonta al Parizo por fari prelegon, invitite de la universitato Sorbone. De tie li vojaĝos en Marokon, kie li havas eksperimentejon por esplori la tropikajn malsanojn, en vilao, simila al belega kastelo. Li kutimas pasigi tie la grandan parton de la jaro. Li jam sopiris la tropikan solecon.

Li estis enfermiĝema, serioza homo, krome modesta kaj timema.

Akcesore kelkaj familiaj tragedioj kaŝiĝis ie en la profundo de lia vivo. Oni diris pri li, ke li estas malbonŝanculo. Liaj fratoj mortis junaj, kaj lia nuna vojaĝo havas kunligon kun la

feliĉa fino de lia malbona geedzeco: tiutage oni eldiris la disigan verdikton en lia divorc-proceso. Li ĝojis, ke li sukcesis sekretigi tiun ĝenan aferon. Li konstante timegis, ke iu ĵurnalisto, ĉar ili ĉiam are sekvis lin, tamen divenos, ke li eksedziĝas.

Estas kompreneble, ke lordo Bannister timiĝinte ekhaltis antaŭ la kraketanta, magnezia salvo de la fotoapartaoj, tiel timiĝinte, ke retropaŝinte, li hazarde stumbligis virinon, rapidantan malantaŭ li, kaj ŝi tutkorpe falis en la mezon de kotlageto kun siaj ĉapelujo kaj mansaketo. La ĵurnalistoj forfuĝis, timiĝinte pro la sekvo de ilia faro. La lordo ne sciis, kion fari. Analoga situacio ankoraŭ ne okazis al li dum liaj esploradoj. La elegante vestita virino pene levis sin, kaj ŝi rigaridis al la scienculo kiel martiro.

— Pardonon… — balbutaĉis la lordo, — mi kompensos ĉiujn viajn perdojn… Mi estas lordo Bannister.

— La scienculo! — kriis la virino entuziasme, forgesinte pri sia subita ŝanĝiĝo al kamenpurigistino. — Mi tre ĝojas konatiĝi kun vi, Mylord.

— Miaflanke… — balbutaĉis la profesoro, kaj iom sinreginte, li prenis la etenditan, kotkovritan manon de la entuziasma virino. — Ankaŭ mi ĝojas, aŭ mi bedaŭras…

Tre ĉagrenite li klopodis transbarakti la tumulton. Kvankam li volis atendi la surŝipigon de sian aŭto. Sed li jam zorgis nek pri tio. Li estis tre kolera pri tiu mallerta virino. Eblas, ke la ĵurnaloj skribos ankaŭ tion. Ho, Sinjoro! Kion skribos la ĵurnaloj?! Feliĉe ili ne elflaris lian divorc-proceson. Nur ne estu konatulo sur la ŝipo. Ĝi ne estis malreala deziro, ĉar Bannister ŝpareme akiris konatojn. Li konatiĝis nur en deviga situacio. Li ja estis bonulo, tiel do li ne povis konduti malamikeme.

Ĉi foje li ne havis bonŝancon sur la ŝipo. Kiel la prema Dek Plagoj, unuavice aperis redaktoro Holler kun sia larĝa vizaĝo kaj ora nazumo. Potenculo de la gezetaro, unu el tuij, kiuj jam multfoje aprecis la agadon de la lordo. Kaj kiel malbonŝance! Ankaŭ li vojaĝas al Maroko, ĉar li ĉiam pasigas sian ferion en Afriko. Li devis paroli kun Holler almenaŭ dek minutojn, kaj la malfeliĉo malofte venas sola, ankaŭ la urbestro de Parizo revenas hejmen per la sama ŝipo, post sia vizito en Londono, kiu konas Bannister-on, ĉar li ĉeestis, kiam oni proklamis la lordon honora doktoro en la universitato Sorbone, tiel li devis plilongigi la dek minutojn al duon horo, severigante ĝin per trinko de koktelo kaj kun la eksterordinare parolema vivkunulino de la Pariza urbestro. La lordo havis specialan antipation rilate la parolemajn vivkunulinojn.

La urbestro ĝoje rakontis, ke oni elektos verŝajne ankaŭ lin en tiun asicion, defendanta la morojn, kies patrono estis lordo Bannister. La lordo deklaris, ke li sentas sin feliĉa, se la urbestor estos lia kolego. Holler promesis, ke li interromos sian vojaĝon en Parizo kaj skribos pri la prelego de Bannister. Maksimume li veturos per aviadilo al Maroko.

Kelkaj abomenindaj truduloj petis aŭtogramon. Kia frenezaĵo estas ankaŭ tio! Doni aŭtogramon! Dume ili rikanas al li kaj senhonte okulmezuras lin, kiel stratulaĉoj la

fieregan adoleskantinon. Sed li devis afable rerigardi al ili. Lia kapo zumis, kaj ŝvito perlis sur lia frunto.

— Ĉu vi jam vidis, Mylord, sunleviĝon super la Manika markolo?

Kompreneble Holler demandis tiun idiotaĵn. Kaj li devas respondi. Ne estas pardono.

— Ĉu la sunleviĝon?… — pensadis la scienculo pri ia respondo. — Mi ankoraŭ ne vidis ĝin. Sed mi opinias, eventuale…

— Ni priparolis kun sinjoro redaktoro Holler — interrompis la urbestro, — ke ni ne dormos dum la sekvaj tri kaj duon horoj, sed frumatene ni rigardos la sunon, kiam ĝi leviĝos super la Manika kanalo.

— Ĉar ni estas naturamikoj — motivis la parolema vivkunulino ilian fiksan ideon.

— Mi elkora ĝojas pro tio — ĝemis la lordo kun serioza mieno.

— Ĉu sinjorino Bannister ne partoprenos la vespermanĝon? — demandis la redektoro, ĉar dume oni eksonigis la gongo, kaj la gastoj iris en la manĝosalonon. La profesoro ruĝiĝis. Jen kio ankoraŭ mankis!

— Ĉu la sinjorino?… Mi pensas… — li senkonsile ĉirkaŭrigardis. — Laŭ mia opinio, ŝi ne partoprenos la vespermanĝon…

— Komence de la vojaĝo estas pli bone resti en la kajuto — rimarkis la urbestro

„Kia idiotaĵo ĝi estas? — li pensis afliktita, kiel ia mensoganta bazlernejano. — Mi povintus diri eĉ tion, ke mia edzino restis hejme. Sed absolute, kial mi devas mensogi?”

… Dum la vespermanĝo ĉiu klopodis interŝanĝi almenaŭ unu vorton kun la fama scienculo. Kiam li iris sur la ferdekon kun vertiĝanta kapo, la urbestor brakumis lin, kaj pro grava afero li invitis la profesoron en sian kajuton por momento. Ĉe la turniĝejo ekflamis magnezio; Holler fotografis lin! La lordo lasas sin trenigi, lia kapo zumis, ringoj dancis antaŭ liaj

okuloj, kaj li jam ne sveis eĉ pro tio, en tiu apatia, somnambula stato, kiam la vortabunda vivkunulino malbutonumis sian bluzon antaŭ li kaj montris sian haŭton, ĉar somere, minimume sunbrunigitie, neeltenebla jukado turmentas ŝin, kaj poste ŝi ne povas manĝi viandaĵon dum semajnoj. Ĝi certe estas ofta simptomo en la tropiko, kaj kian medikamenton oni kutimas preskribi tie por kuraci tiaĵon?

… Estis noktomezo, kiam lordo Bannister ŝanceliĝiante eniris en sian kajuton. Fine! Fine!

Elĉerpiĝinte li falis en fotelon, faris teon por si (li neniam fidis tion al aliulo), ekfumis cigaron kaj komencis legi por trankviligi siajn taŭzitajn nervojn. Post nelonge li ekdormis sidanta, morte laca.

… Tiam malfermiĝis la pordo de la kajuto, tiu certa virino enpaŝis en violkolora piĵamo, kun kiu li konatiĝis inter malagrablaj cirkonstancoj, ŝi forte skuis lian ŝultron kaj ekparolis jene:

— Mi estas Evelyn Weston. Bonvolu permesi, ke mi pasigu la nokton ĉi tie ĉe vi…

Tria ĉapitro

La kajuto estas ruiniĝinta. La profesoro estas senpova. Evelyn dormas. La leviĝanta suno ĵetas malfavoran lumon sur ilin. La bagnano malgraŭ siaj bonegaj referencoj devas serĉi alian lokon. Corned-Beef faras justan memdefendon kontraŭ ŝoforo, tiel pruvinte sian hejmecon. Gordon vizitas Budhon en ĝia loĝejo. Evelyn malmendas la vespermanĝon de sinjoro Wilmington, kaj ŝi primetas la tablon.

1

Kiam Evelyn post longa purigado liberiĝis de la surgluiĝinta koto, ŝi rapidis en la salonon. Eĉ ŝi mem ne sciis, kial ŝi embarasiĝis en la ĉeesto de la profesoro. Evelyn sentis, kiel knabineca, stulta afero ĝi estas; ŝi mallevis siajn okulojn. Post la vespermanĝo ŝi tuj iris al sia kajuto. Enlitiĝonte, ŝi tamen sidis al la fenestro kaj legis.

La unuan fojon en sia vivo ŝi veturis per ŝipo. La Maniko, kiel ĝenerale ankaŭ nun estis iom ondanta. Ŝi sentis kapturnon. Formetinte la libron, ŝi iris promeni kelkajn paŝojn en la freŝa aero. Neniu estis sur la ferdeko krom ŝi. Prema, nebula nokto peziĝis sur la Manikon.

Promeninte ĝis la poupo de la ŝipo, ŝi iom fartis bone kaj ekiris reen. La ŝipo ŝajnis senhoma, kvazaŭ ŝi veturus sur ĝi sola. Evelyn rapidis. Sed antaŭ ol alveni al sia kajuto, ŝi ekhaltis dudek paŝojn de ĝi.

Homo staris antaŭ ŝia pordo! La bagnano!

Ŝi metis sian manon sur sian bruston. Kion fari? Estas ridinde… Tiu homo tamen ne atakos ŝin ĉi tie sur la ŝipo! Sed ŝi vane klopodis trankviligi sin. La ekscitaj eventoj de la

du tagoj, la nekutima mara vojaĝo, la soleco kaŭzis al ŝi histerian staton. Ŝi tutkorpe tremis…

La grandega, kalva homo staris kun disigitaj gamboj, kaj ĉe la brilanta ardaĵo de lia cigaredo videbliĝis la konturoj de lia deformiĝinta nazo por momento.

Ŝi ekiris kun subita decido. Sed tiu homo staras ĝuste antaŭ ŝia pordo senmove, vidalvide al ŝi…

Kion fari?… Dio mia!

Ŝi ekatentis pri lumigita fenestro de kajuto senpere apud ŝi. Ŝiaj dentoj interfrapiĝis pro timego, kaj ŝia korpo jam ne tremis, sed konvulsiis. Ŝi malfermis la pordon de tiu kajuto preskaŭ senkoscie, kun la instinkto de homo, falinta en panikon.

— Mi estas Evelyn Weston. Bonvolu permesi, ke mi pasigu la nokton ĉi tie ĉe vi… Iu persekutas min!

2

Mi opinias, ke la profesoro ne estintus multe pli surprizita, se la remburita rinocero, reveme staranta en lia Londona loĝejo enpaŝus en lian kajuton por inviti lin ludi amikan pokeron, se ĝia persono ne estus ĝena… Cetere tio estus pli favora okazo por Bannister, ĉar eble li pli facile trovas la konvenan voĉon kun kartludanta rinocero, ol kun tiu ĉi virio, kiu havas violkoloran piĵamon kaj pantoflon, ŝi nomiĝas Evelyn Weston, kaj iu persekutas ŝin.

Unuavice li opiniis, ke estus plej bone tuj ekstari, sed lian situacion faris malbenita lia malnova malamiko, iu membro el grandnombra familio de tetasoj, kiu utiliginte la favoran okazon, ĝi tuj falis sur la plankon. Sed la tablkovrilo, tiu abomeninda polipo, dume volviĝis ĉirkaŭ lian butono

nerimarkite, per la franĝoj, pro tio poste ekiris la sukerujo, la alkohola fornelo kaj fine la libro, kuntreninte la rum-botelon en la abismon, kiel ia Tito Dugoviĉ.

Tiaĵo ankoraŭ ne okazis!

La virino venis, kaj la mebloj de la ejo estis ruiniĝintaj. Mortanta tintado de rompiĝintaj objektoj plenigis la kajuton, kaj la falinta, disŝutiĝinta plvosukero kviete agoniis en rumflaketo sur la tapiŝo

— Per kio mi povas servi? — demandis lordo Bannister malesperiĝinte. La knabino malgaje fiksrigardis la iaman meblaron de la kajuto.

— Mi petas vin… bonvolu permesi, ke mi pasigu la restintan parton de la vojaĝo ĉi tie. Ni ja alvenos baldaŭ… Iu persekutas min.

— Eble mi akompanos vin al via kajuto…

— Ne, ne! Mi ne permesas al vi elpaŝi… ke ankaŭ vi estu… insultata! Murdistoj kaŝatendas min! Iu el ili nun liberiĝis, pasiginte ses jarojn en prizono… Pardonon… mi tuj foriras… — kaj ŝi ekiris…

La profesoro vidis, ke la knabino tremas. Li ne permesis al ŝi elpaŝi el la kajuto. Li prenis ŝian manon. Ĝi estis glacimalvarma.

— Bonvolu eksidi. Antaŭ ĉio trinku gluton da viskio. — Kiam ŝi sidiĝis kaj gustumis la viskion, ŝi fariĝis iom pli trankvila, sed lordo Banistes des pli maltrankvila.

— Mi ne pensas tion… tute akceptebla — li diris.

— Murdisto persekutas min… Li staras ekstere… mi kuraĝas iri nek ĝis mia kajuto… balbutaĉis Evelyn.

— Nu sed vi ne povas resti en mia kajuto tiel… ĝis mateno. Via bonfamo samtiel malpermesas tion, kiel miaj principoj!

— Vi pravas, Mylord… Evelyn ekiris al la pordo, sed ŝi aspektis tiel kompatinda pro timo, tiel plorinde malkuraĝa, ke la profesoro staris antaŭ ŝin.

— Mi ne permesas, ke vi foriru tiel. — Li nervoze iradis kaj tintigis kelkajn pencojn en sia poŝo. Mi pensas, ke nenio estas en tio, se vi, tiel incitite, pasigos kelkajn horojn en societo de kuracisto. Bonvolu sidiĝi. Baldaŭ aŭroros, kaj ni alvenos al Calais. — Li diris tion ne tro amikeme, aldoninte: — Ne prenu kiel ofendon, se mi estas nervoza. Fine ja… la vivo de ĝentilulo ne estas trapasa domo

Li estis iomete kolera. Li simple eksidis al la tablo, malfermis la libron kaj komencis legi. Evelyn tre hontis kaj malgaje atentis Bannister-on. Poste ŝi genuiĝis sur la tapiŝon kaj komencis kolektis la ruinojn de sia vizito. La profesoro senintence rigardis tien. Hm… ŝi aspektis damo. Kvankam ŝi estas ia aventuristino aŭ eĉ pli malbona.

— Lasu tion — li diris, — matene la grumo forigos ĝin.

— Sinjoro profesoro… mi treege bedaŭras…

— Nun jam ni rezignaciu. ĝi pasos post kelkaj horoj, kaj mi esperas, ke ne estos klaĉado pri la afero, ĉar mi ne ŝatus tion. Efektive kion oni volas de vi, fraŭlino Weston?

— Mi serĉas malnovan, familian juvelon. Kaj murdisto konstante estas sur mia spuro, kiu hazarde sciiĝis pri la kaŝejo de la juvelo.

— Mi tre bedaŭras. Ĝenerale mi bedaŭras la homojn, ke ili prodigas tiom da sufero kaj fortostreĉo al vantaĵoj. Mono, familia juvelo… Se vi estus lerninta filozofion, fraŭlino, tiam vi scius, kion diris Aristotelo: „Kio ne estas eterna, tio ne estas vera”.

— Mi lernis filozofion, Mylord, sed bedaŭrinde, mi scias tiel, ke ne Aristitelo diris tion, sed Hermes Trismegisto.

Fariĝis ĝena paŭzo. Lia lorda moŝto sciis ĉiam, ke la filozofio estas lia malforta flanko. Ĝuste tial lia fiasko multe pli doloris lin, ol piko, trafanta lian tiun punkton, kie li sentas sin pli defandata.

Li respondis dignoplene:

— La tempo ne konvenas intersanĝi ideojn pri scienco. Cetere mi opinias, ke mi gastigas vin ne pro tiu kaŭzo.

Kaj li denove kliniĝis super sian libron. La devo de ĝentilulo estas defendi virinojn kontraŭ laŭdira danĝero, sed ne konversacii kun ili. Precipe tiam, kiam ili ĝustigas la filozofian citon de mondfama profesoro. Kaj des pli, se ili havas sufiĉe da kuraĝo por esti pravaj. Evelyn timeme sidiĝis en iun brakseĝon malantaŭ Bannister. Poste ŝi ne ekparois.

La profesoro rigardis la libron, sed li ne legis. Li estis kolera pri tiu virino. Jam la duan fojon ŝi ŝtorme renversas lian trankvilon, per la fulmado de ŝia subite ekbrilanta, hela blondeco. Kiel la ciklono!

La ciklono.

Tio estas la ĝusta komparo. La profesoro jam travisis tiun sufoke varman, tropikan kalmon, kiam la arbofoliojj pigre

ektremetas, varmega kvieto strečas la aeron, kaj subite venas la kirlo-vento.

Kion faras nun la knabino? Iom post iom li tamen komprenis, ke li traktas tro malafable tiun tempestulinon, spertan pri filozofio. Certe ŝi sidas malgaje malantaŭ li, verŝajne ŝi ploras kaj ne kuraĝas eĉ ekmoviĝi.

Li turniĝis por diri unu amikan vorton al sia gasto.

Evelyn dormis.

Kun malfermita buŝo, ŝia kapo kliniĝis apud la seĝapogilo, ŝi dormis tiel, kiel grandega bebo.

La profesoro devis rekoni, ke tiu knabino estas tre bela tiel.

Tiurilate li mumuris ion, poste li legis plu, fojfoje ĵetinte maltrankvilan, flankenrigardon al Evelyn. Sed ŝi senĝene dormis. Ŝi estis tre laca.

3

Pasis unu kaj duon horo tiel. La knabino regule spiris, la profesoro malregule legis.

Aŭroris.

Banis fariĝis maltrankvila. Baldaŭ ili alvenos en Calais-on. Estas plej urĝa tempo, ke la knabino iru en sian kajuton, antaŭ ol la aliaj pasaĝeroj vekiĝos, kaj sur la ferdeko vigliĝos la vivo...

— Fraŭlino Weston!

La virino timiĝinte salte leviĝis Dum momento ŝi ne sciis, kie ŝi estas. Poste ŝajnis, ke ŝi tre hontas. Nur la eksterordinaraj okazaĵoj de la pasintaj du tagoj povis taŭzi ŝian

nervosistemon, ke ŝi tiel troigis la noktan renkontiĝon kun Gordon.

— Bonvolu pardoni min, sinjoro profesoro.

— Mi estas klarvida pri la nervosistemo de la nunaj virinoj — li respondis mansvinge. — Nun bonvolu iri en vian kajuton, nerimarkite.

Li akompanis Evelyn-on ĝis la pordo, kaj li elpaŝis kun la knabino. Tiam okazis la katastrofo. Eĉ la diablo ne povintus pli bone kalkuli! Ĝuste vidalvide al lia kajuto, ĉe la bariero staris la urbestro kun sia parolema edzino, en la societo de redaktoro Holler, atendantaj la sunleviĝon. Ili tuj ekvidis Evelyn-on kaj la profesoron. La urbestro, lia parolema edzino, redaktoro Holler kaj la suno tiel freŝe, kiel ĝi leviĝis super la Maniko ekvidis ilin.

Evelyn havis violkoloran kimonon, la profesoro ekscitiĝon… Fariĝis momenta silento, poste la urbestro ekparolis stentore.

— Ĉu vi tamen rigardas la sunleviĝon, Mylord? Eĉ, kiel mi vidas, ĉu ankaŭ sinjorino Bannister estas estimanto de la naturo?!

Dume Holler fortografis ilin per la fotoaparato Kodak, pendanta sur lia brusto, kiam la leviĝanta suno super la Maniko, eklumis la stulte gapantan junan paron. En la sekva momento li jam paŝis al ili por prezentiĝi.

— Mi ĝojas konatiĝi kun vi, sinjorino Bannister. Mi estas redaktoro Holler…

Ankaŭ la urbestro kaj lia parolema vivparulino prezentis sin. Eĉ momenton ili ne pensis tion, ke la virino, elpaŝinta el la kajuto de la profesoro, povas esti alia, ol lia edzino. Evelyn

ne kuraĝis ekparoli, kaj ankaŭ lordo Bannister nur balbutaĉis. Kiam ili ekkonscis, la trk malagrablaj naturamikoj jam diskrete foriris, klarigante al si la ĝenitecon de la juna paro, ke sinjorino Bannister estis en piĵamo. Damo ne kutimas aperi antaŭ aliuloj tiel. Holler agis malbone, ke li iris al ili, diris la parolema edzino.

— Ĉu mi nun faris ion malbonan… — demandis Evelyn timeme, kiam ili restis en duopo.

— Kara fraŭlino, vi estas tia, kiel ciklono, nur iom pli danĝera. Ĉu vi scias, kion vi faris? Mi antaŭ nelonge eksedziĝis! Kiel eble plej sekrete. Nun ili kredas tion, ke vi estas mia edzino. Kompreneble mi tuj devas klarigi al ili la eraron…

— Nu, sed Mylord! Tiam kion ili pensos pri mi?! Kaj kion ili pensos pri vi! Mi esperas, ke vi estas ĝentilulo, kiu scias, kiom li ŝuldas al la bonfamo de virino.

— Mi badaŭras, fraŭlino, sed mi ne edziĝos denove.

— Nek mi pensis pri tiel radikala solvo. Mi pensas, ke sufiĉos, se ni kune elŝipiĝos en Calais. Ĉar ni tuj alvenos tien. Kaj ili nur kredu tion, ke mi estas via edzino. Tiel ne evidentiĝos pri vi, sinjoro, ke vi eksedziĝis. En la haveno, post la foriro de la konatuloj, mi dankos vian afablecon, kaj mi promesas, ke vi neniam plu vidos min.

— Jen mia mano!

Nun jam vere nur en la haveno sekvis kelkaj ĝenaj minutoj, kiam ili adiaŭis la sinjoron redaktoron kaj la urbestron, kiuj kontante nomis Evelyn-on „Mylady”, pro kio la profesoro ruĝiĝis ĉiusekunde. Sed fine ili restis solaj. Bannister atendis, ke oni elŝipigu lian aŭtomobilon. Li aĉetis la bonegan Alfa-Romeo-n antaŭ kelkaj tagoj. Evelyn

transportigis sian pakaĵon sur la trajnon, ekveturonta al Parizo, poste ili adiaŭis.

— Mi vere dankas vin, kaj mi tre hontas — diris Evelyn.

Poste ŝi lante, malgaje foriris.

La profesoro postrigardis ŝin. Kiu estas tiu knabino? Ŝi estas ne ĉiutaga virino, ĝi certas, kaj vere tre kara. Ŝi preskaŭ mankas... Ŝi kaŭzis belan renversiĝon en lia vivo. Nun jam li povas mensogi en Parizo ĉion pri tio, kie li lasis sian edzinon. Kaj Bannister malamis la mensogon. Unuavice li malamis ĝin tial, ĉar laŭ li ĝi faras la vivon de la homo malkomforta, kaj la profesoro ŝatis komforte, trankvile vivi. Tamen ŝi estas kara virino…

Kaj li denove vidis Evelynon antaŭ si, kiel la virino dormis tie, kvazaŭ ŝi estus grandega bebo; kun malfermita buŝo, kun flankenkliniĝinta kapo.

4

Evelyn malgaje sidaĉis en la angulo de la pullman-vagono. Dum ŝi estis en la proksimo de la profesoro, kvankam nur kelkajn horojn, ŝi sentis, kiel bone estas, kiam viro staras apud persekutata virino. Nun ŝi denove havis neniun.

Malmultaj homoj vojaĝis. Ŝi sukcesis trovi tian kupeon, kie sidis neniu krom ŝi. Gajaj plugkampoj, maldensaj arbaretoj alternis preter la trajno, kiu kuregis malestime fajfante pro orgojla rapideco preter malpli grandaj haltejoj.

La pordo de la kupeo frapfermiĝis.

— Ĉu estas libera loko ĉi tie?

Grandega homo enpaŝis. Li estis kalva, kaj malnova cikatro deformis lian nazon.

Mirinde, Evelyn nun ne timiĝis tiom. Latruro, kiu kaptis ŝin sur la ŝipo, estis pli la ludo de la trostreĉiteco de ŝiaj nervoj, ol efektiva malkuraĝo. Tamen ŝi timis tiun homon eĉ nun, sed ne tiom.

Ŝi kap-balancetis jese, kvazaŭ respondinte la demando, sed rifuzinte la konatiĝon. Poste ŝi denove rigardis tra la fenestro.

Kelkaj kaproj mordadis la maldensajn herbofaskojn de la taluso

— Vi agas malbone, fraŭlino Weston, se vi rifuzas la interparoladon. Ne estas malutile ekkoni tiujn, kiuj partoprenas la ludpartion.

Ŝi malvarmkondute, trankvile turnis sin al la parolanto.

— Mi ne deziras vian konatecon, ĉar mi jam konas vin. Vi estas la bagano Charles Gordon, kiu liberiĝis el Dartmoor antaŭ nelonge, kaj vi nun provas rabi la heredaĵon de la mortinta Jimm Hogan. Ĉu vi nomas tion mallonge ludpartio?

La bagnano ridetis.

— Se mi volus forrabi Budhon, tiam mi evitus konatiĝi kun vi, ĉar vi tuj povus prezenti suspektaton al la polico, okaze de krimfaro.

— Tio ŝajnis logika.

— Kion do vi volas?

La viro elprenis sian cigaredujon.

— Ĉu vi permesas, fraŭlino Weston, ke mi ekfumu?

— Jes.

— Mi proponas kompromison. Miaj spertoj kaj trovemo signifas gravan ŝancon, ol vi komencus serĉi la statuon sola. Ĉar ni devas trovi la diamanton certagrade per la rimedoj de la krimfarado, ĉu ne? La juvelo ja estas via rajta posedaĵo, kaj via klopodo ne estas kontraŭleĝa, sed vi devas akiri statuon, kiu estas alies havaĵo, malgraŭ tio, se en ĝia interno troviĝas via proprietaĵo. Mi opinias, ke vi ne informus la posedanton de Budho pri tiu fakto, do la vojo, kondukanta al la celo, tamen estas la erarigo, eventuale ŝtelo. Mi povas aserti, kiel krimulo sen malmodesteco, ke mi agadis kun bona rezulto ĝis nun, kaj Scotland Yard povas doni unuarangajn referencojn pri mi. Milde dirite estus infanaĵo rifuzi mian proponon, kio kompreneble signifas dividi la gajnon inter ni po kvindek procentoj.

— Se mi bone komprenas, ĉu vi volas fariĝi mia negocpartnero?

— Jes.

— Ĉu vi permesas, ke mi parolu sincere?

— Mian metion malofte karakterizas sentimentalismo.

— Nu. Notu bone, ke ne ekzistas en la mondo tiel belega juvelo, aŭ tiel grandega heredaĵo, pro kiu mi farus negocon kun fripono.

La bagnano reveme rigardis tra la fenstro kaj cigaredis per malrapidaj, profundaj enspiroj.

— Mi ne sciis, ke vi tiel alte taksas la etiketon.

— Sed nun jam vi scias.

La afero ankoraŭ havas vidpunkton, kiu estas konsiderinda. Mi kompreneble volas akiri la statuon eĉ tiam, se vi ne akceptos mian proponon. Mi ne elektos la rimedojn por atingi mian celon. Eble mi prirabos, batfaligos, mortigos vin aŭ tiaĵo… Fine ja la negoca etiketo devigas min al nenio, se ni ne interkonsentos.

— Povas esti. Priparolinte tion, bonvolu sidiĝi en alian kupeon.

— Mi dirus nur ankoraŭ ion…

— Ĉu tio estas certa?

La vizaĝo de la bagnano fariĝis iomete violkolora pro kolero.

— Ĉu vi vere pensas tion, ke vi povas batali kontraŭ mi?! — li kriis. — Kiel vi vidas, mi estas survoje kun vi al la celo, malgraŭ tio, ke mi estus akirinta la vendolibron!

— Ĉar vi sekvis min!

— Eĉ estonte mi sekvos vin.

Evelyn eklevis sian ŝultron.

— Mi esperas, ke mi sukcesas trompi vin pli aŭ malpli frue. Sed se ne, tiam la diamanto estu la via… — ŝi ekstaris, — ĉu vi volas, ke mi ektiru la danĝerbremson?

— Ne. Mi tuj iras. Mi atentigas vin, ke estus pli prudente, se vi transdonus la vendolibron al mi, kio estas ĉe vi. — Li jam ne diris tion, ke li vidis la libron en la malpli granda, flava valizio, kiam oni malfermis la pakaĵon de Evelyn dum la

dogankontrolo. — Tiuokaze mi proponas al vi kvindek procentojn…

— Mi kalkulos ĝis tri, poste mi ektiros la danĝerbremson.

La bagnano, kiel memkonscia rolulo en la finalo de opereto, kunfrapis siajn kalkanojn:

— Ĝis la revido.

— Unu… du…

La pordo de la kupeo frapfermiĝis.

La bagnano serĉis sian amikon en malproksima, triaklasa vagono. Ĉar liaj du malnovaj komplicoj partoprenis la aferon, kiuj venis kun li el Londono.

— La knabino estas obstina — diris Gordon al sia komplico, numero unu. — Kiel ni priparolis tion, Rainer.

Rainer estis blankhara sinjoro kun malgaja vizaĝo, portanta nazumon, kiu aspektis komerca vojaĝisto, kvankam li estis rabmurdisto, li respondis per plorema, malbonhumora voĉo.

— Nu, bone… ni aranĝos tion. Ĉu vi ne havas hazarde hodiaŭan ĵurnalon?

5

… Evelyn interne ne akceptis tiel aplombe la vortojn de la bagnano, kiel ŝi montris tion. Estis tre verŝajne, ke ŝi ne havas multe da ŝanco lukti kontraŭ Charles Gordon, kiu havas unurangajn referncojn rilate la rabmurdon.

Sed kion fari? Ĉu ŝi kunlaboru kun rekulpiĝanto por akiri sian rajtan heredaĵon? Kion kutimas diri onklo Bradford? „La

honoro estas tia, kiel la vera tajloro por sinjoroj, ĝi ne konas marĉandon.”

Ne gravas, kio okazos! Ŝi batalos!

Ĉie estas plico, ĉie troviĝas ĝentilulo, kiu defendos virinon en donita okazo. Ĉu se ne? Venu denove la malriĉeco.

Fine ja kion ili povas fari kontraŭ ŝi?

… Kiam la trajno alvenis en Parizon, ŝi ricevis la respondon ankaŭ al tiu demando. Malalta, blankhara pakaĵportisto kaptis la unua ŝian malpli grandan, flavan valizon, kaj li kuregis al la elirejo.

Evelyn atendis lin apud la alia pakaĵo, ke li denove anonciĝu.

Sed la pakaĵportisto eĉ post pli ol dek minutoj ne revenis. Efektive tiu pakaĵportisto neniam plu revenis. Li kunportis la flavan valizon, en kiu estis la vendolibro. Se Evelyn eventuale estus koninta ankaŭ la pasaĝerojn en la triaklasa vagono, tiam ŝi sciintus, ke la pakaĵportisto estas identa kun Rainer, kiu ĵus antaŭ ŝia alveno, helpe de ĉapo kaj kamizolo aliigis sian eksteraĵon, ke li estu sufiĉe erariga al la improvizita rolo.

„Estas bone — pensis Evelyn, — ke mi ŝiris la gravan folion el la vendolibro, kaj mi metis ĝin en mian dosieron, tion en mian valizon.”

Gordon jam ne torvis la aferon tiel bona, kiam li diligente trafoliumis la libron, ĝuste tiu folio mankis, sur kiu estis notita ankaŭ la vendodato de Budho inter la enskriboj de la monato majo.

— Mi ne komprenas — diris Rainer, post kiam li atenteme rigardis dum kelkaj minutoj, ke Charles Gordon batas sian frunton ambaŭpugne, — kial vi estas tiel nervoza? Ni tenos niajn okulojn sur la knabino eĉ plu, kaj fino. Pli-malpli frue evidentiĝos, kiun ŝi serĉas en Parizo, kaj tiu homo posedas la diamanton.

— Ho, vi optimisto! De kie vi scias, ke ŝi ne trompos nin sekvontfoje?

— Mi pensas. Nun Corned-Beef sekvas ŝin. Eble ĉe la baldaŭa paŝo ni jam tute ne bezonos la adreson, kion ni ne povis ekkoni, ĉar vi liberiĝis kelkajn horojn poste. Ĝi estas la malavantaĝo de la prizona vivo: oni ne povas forlasi la instituton, kiam oni volas. Kie vi tagmanĝos?

Nervoatako kaptis la bagnanon iafoje pro liaj neatenditaj kaj ĝenerale banalaj demandoj.

— Dankon! Mi jam satmanĝis!

— Tiam mi proponas trinki kafon en la Café Rome, sed iru sur la etaĝon, ĉar turkino kuiras ĝin tie, kaj… Nu! Kial vi ĵetis tion al mi?!

Granda libro flugis preter lia kapo je hardistanco.

Post la tagmanĝo li telefonis al Reiner en la Café Rame-on:

— La virino uzis proksimume kvardek diversajn veturilojn — raportis Corned-Beef, — ŝajnas, ke ŝi konjektis, ke ni sekvas ŝin, kaj ŝi volis vojerarigi nin tiel. Kompreneble ne sukcesis tio. Fine ŝi iris en la straton Mazarini, numero 7, de tie en la straton Salpetrié, numero 12, al la direktoro de la vojaĝoficejo „Kolumbo”. Nun ŝi traktadas tie, kaj mi parolas el la vidalvida telefonbudo, mi vidas, se ŝi elvenos dume, kaj mi restos sur ŝia spuro. Diru al Gordon, ke la knabino

interesiĝis pri vidva sinjorino Brandes en la strato Mazarin, numero 7, kaj ŝi eksciis, ke nur Edward Wilmington, la dorektor de la vojaĝoficejo „Kolumbo” vivas en tiu loĝejo. La statuo eble estas ĉe li, aŭ ni povas trovi ĝin helpe de li. Estus bone, se Gordon vizitus tiun Wilmington-on, kaj li interesiĝus pri la statuo.

— Bone. Mi diros ĉion al Gordon. Baldaŭ li estos ĉi tie.

— Mi iras! La virino elvenis…

— Alo!.. Atendu…

— Kion vi volas?

— Ĉu vi ne scias hazarde: ĉu estos ĉevalkuro hodiaŭ?

Corned-Beef demetis la aŭdilon senvorte.

6

Malgaja informo atendis Evelin-on en la domo sub la adreso: strato Mazarin, numero 7. La patrino de veselkapitano Brandes jam estis enterigita antaŭ duon jaro. Anakŭ ŝia filino, sinjorino Wilmington mortis post nelonge. De tiam la direktoro vivas sola en la loĝejo. Oni pensas lin malfeliĉa homo. Li perdis siajn bopatrinon kaj edzinon dum mallonga tempo…

Evelyn komence uzis diversajn veturilojn, se la bagnano sekvus ŝin, tiel malaperinte inter la tumultantaj pasaĝeroj, sed ŝi vidis Goron-on nek unu fojon.

Ŝajnas, ke ŝi sukcesis lin devojigi.

Sed ŝi eraris.

Ĉar Corned-Beef konstante postiris ŝin. Tial Evelyn vane retrorigardis, ŝi neniam ekvidis la bagnanon. Sed ŝi ne konis tiun distaturan, monoklan homon en akrakolora vestaĵo, kiu transdonis pilkon al infano kun patra rideto sur la kontraŭa trotuaro. Kvankam tiu afabla sinjoro estis corned-beef, kiun oni nomis pri la fridigita bovoviando tial, ĉar li estis frida kaj stulta.

Evelyn tuj rapidis el la strato Mazarin al la vojagoficejo „Kolumbo”, kaj post nelonge ŝi sidis antaŭ sinjoro Wilmington.

La direktoro estis maldika, delikatmaniera, elegante vestita, okulfrape blu-okula, blankhara homo, kaj spite al tio li havis junan aspekton. Li do estas la bofrato de la kompatinda veselkapitano Brandes, kaj facile eblas, ke li estas la posedanto de la statueto, valoranta unu milion da pundoj.

— Mi estas Evelyn Weston.

— Per kio mi povas servi, fraŭlino Weston?

— Mi serĉas malnovan, familian memorobjekton. Ĝi estas kvadratforma, ornamita malgranda kaseto, sur kiu sidas ceramika Budho-statuo kun klinita kapo.

— Mi konas tiun figuron.

— Mi scias tiel, ke sinjoro veselkapitano Brandes aĉetis ĝin antaŭ dekkvin jaroj, post sinjorino Brandes heredis ĝin, kiu mortis antaŭ nelonge…

— Mi jam konjektas, pri kio temas. Tiu ceramikaĵo troviĝos inter la artobjektoj de mia mortinta bopatrino. La kompatindulino preferis tiujn galanteriojn. Nun ŝia ĉiu havaĵo estas en mia loĝejo

Evelyn parolis kun peno kaj paŭzoj, ĉar ŝi devis pli rapide spiri pro ekscitiĝo.

— Jes, jes… Mi ŝatus aĉeti la statueton… Ĝi estas malnova, familia…

— Mi tre bedaŭras, fraŭlino Weston, sed mi ne vedas la memorobjekton, hereditan de mia karmemora bopatrino.

– Ĉu vi do havas tiun Budho-statuon?

— Mia bopatrino preferis la artobjektojn, kaj ŝi heredigis multajn similajn ornam-figuretojn al mi. Karaj, familiaj memoraĵoj, kaj mi disiĝus de tiuj por neniom da mono. Tiaĵo ne estas kutimo ĉe altrangaj, anglaj familioj…

— Se mi bone scias, sinjoro veselkapitano Brandes havas tiujn objektojn.

— Mi absolute ne ŝatus tuŝi la memoron de mia kompatinda bofrato. Nek la Budho-statuo, nek aliaj objektoj estas vendataj. — Dume oni vokis lin al la telefono, li priparolinte rendevuon kun iu vespere, li donis instrucion al sia tajpistino mendi malvarman vespermanĝon por du personoj ĉe Felikso Potein. La knabino do eksciis nek tion, ĉu Wilmington efektive posedas la serĉatan Budho-statuon?

Estis verŝajne, ke la statuo, se ĝi ankoraŭ ekzistas, staras ie en la loĝejo de Wilmington.

Malesperiĝinte ŝi paŝis sur la straton. Ŝi do devas ekhalti ĉi tie antaŭ la celo senpove. Ŝi ne rezignacios pri tio! Eble la spiriti de la maljuna bagnano subite venis por helpi ŝin, aŭ estas pli verŝajne: ŝi ekhavis hazarde praktikan ideon, kiel filozofino! Ne! Milfoje ne! Ŝi trovos la manieron eniri en la loĝejon de Wilmington. Ŝi rompŝtelos!

Ŝi teruriĝis…

Ŝi telefonis el la proksima telefonbudo al Felikso Potain.

— Ĉi tie parolas la sekretariino de sinjoro Wilmington el la vojaĝoficejo „Kolumbo”. Mi ĵus mendis vespermanĝon por du personoj, en la nomo de mia ĉefo… Jes, jes… strato Mazarin, numero 7… Bonvolu do nuligi la mendon… Verŝajne morgaŭ… Dankon…

Ŝi demetis la aŭdilon.

Nun ŝi ekvidis homon sur la kontraŭa trotuaro tra la vitro de la telefonbudo. Li estis malata, dika sinjoro en akrakolora vestaĵo, kun monoklo… Ŝi jam vidas lin la trian fojon hodiaŭ… Antaŭ nelonge li tranddonis la pilkon al knabeto en la strato Mazarin…

Ŝi tuj konsciis, ke li sekvas ŝin. Ho, kiel stulta ŝi estis. Ja estas evidente, ke la bagnano serĉis homon, kiun ŝi ne konas, kaj li trankvile povas sekvi ŝin sen tio, ke ŝi konjektus…

Ĉu tiu homo sekvas ŝin aŭ ne, ŝi devas liberiĝi de li.

Elpaŝinte el la budo, ŝi rapidis plu, kvazaŭ nerimarkinte Corned-Beef-on. Ŝi sidis en taksion ĉe la startangulo kaj diris al la ŝoforo la adreson de sia hotelo. Poste ŝi rigardis tra la malantaŭa fenestro de la veturilo. Aŭtomobilo sekvis ŝin. Verŝajne la homo en akrakolora vestaĵo sidas en ĝi. Ŝi diris al la ŝoforo:

— Sinjoro… Jen estas dek frankoj… Stratulaĉo sekvas min per taksio. Turniĝu dekstren ĉe la plej baldaŭa stratangulo kaj premsu tiel, ke mi povu elsalti. Poste veturu plu sur zigzaga vojo dum iom da tempo, postlogante mian persekutanton.

La ŝoforo transprenis la monon rikanante. Turniĝinte dekstren ĉe la plej baldaŭa stratangulo, li tuj bremis, sed ne haltis.

Evelyn elsaltis el la aŭto kaj kuris en la profundon de pordego.

La ŝoforo akcelis per gasallaso kaj veturis plu.

Ĉio ĉi okazis dum du sekundoj. La alia aŭtomobilo kun Corned Beef turniĝis tuj post ilin. La truko sukcesis. La persekutanto sensuspekte atentis la antaŭe veturantan aŭton, el kiu Evelyn ĵus elsaltis. Ĉar la ŝoforo de la malplena taksio bezonis oleokranon, ĉar la ŝraŭbo ofte loziĝis sur la benzinujo, li veturis, sekvate de Corned-Beef, al malmultekosta riparejo, troviĝanta transla pordego Vincennes, preskaŭ ĉe la mondfama tombejo Pére-Lachaise.

Corned-Beef tie jam konjektis, ke estas problemo. Elaŭtiĝinte, li resendis sian taksion kaj rapidis al la alia veturilo. Ĝi vere estis malplena.

— Kie estas via paseĝero? — li demandis la ŝoforon.

— Ĉu ŝi ne estas en la taksio?

— Ŝi ne estas.

— Rigardu pli bone, eble ŝi kaŝiĝis sub la sidejo.

— He! Ĉu vi ŝercas pri mi?!

— Momente jes — respondis la ŝoforo minacante, levinte la pezan, alĝustigeblan ŝraŭbŝlosilon tiel, kvazaŭ ĝi estus tomahoko. Corned-Beef ŝatis interbatadi, kaj li vidis, ke nun temas pri rajta memdefendo, sed tiel li ne multe ekscius de tiu homo, li do faris bonan mienon al la afero.

— Vidu, amiko, jen estas dek frankoj…

La alĝustigebla ŝraŭbŝlosilo lante malleviĝis, perdinte sian tomahokan karakteron, ĝi pendis denove en la mano de la ŝoforo, kiel komunutila objekto.

— Kie do elaŭtiĝis la virino?

— Kiam mi turniĝis de la bordo al la Boul’Mich, mi bremis, kaj ŝi elsaltis. Ĉar ŝi diris, ke vi estas stratulaĉo. Mi kredis tion.

— Ĉu nun, post kiam vi ekkonis min?

— Nun jam mi certe scias tion.

Corned-Beef informiĝis pri tio, kio gravis al li, li do decidis bati la ŝoforon! Vane! Rajta memdefendo estas rajta memdefendo, eĉ tiam, se oni ne haste faras tion. Li do prenis la alĝustigeblan ŝraŭbŝlosilon de la ŝoforo kaj forĵetis ĝin, poste li batis lin dum kelkaj minutoj, tenante lin ĉe la kolo per sia etendita brako, forte preminte lin al la muro por domaĝi sian akrakoloran vestaĵon. Ĉar tiel li povis bati nur per unu mano, por anstataŭ tiun mankon, kelkfoje li moment-inspire piedbatis la taksiŝoforon je la genuoj.

La blankhara proprietulo de la riparejo fortiris la olekruĉon el ilia proksimo kaj eksidis sur ĝin por rigardi la instruan okazaĵon kvazaŭ el loĝio. Corned-Beef forlasis la sangantan ŝoforon kaj forigis du fingre etan kalkmakulon de sur sia jako.

— Ĉu vi vere opinias, ke mi estas stratulaĉo?

La ŝoforo snufetis sangon.

— Hm… nun, pli bone rigardinte vin, kvazaŭ vi impresus pli hejmeca.

— Bone. Tiam veturigu min al Café Rome.

La riparejestro transdonis la konvenan ole-kranon, li pumpis benzinon en la benzinujon, la ŝoforo sidis sur sian lokon, frapferminte la pordon li ekveturis al la centro kun la monokla pasaĝero, portanta akrakoloran vestaĵon.

Corned-Beef ekscitite kuregis en la kafejon.

Sinjoro Rainer, la rabmurdisto, ĝuste nun ŝakludis kun ĉefkuracisto.

— Pardonon — li diris ekvidinte sian negoc-partneron kaj ekstaris, — mi sekvos paŝi en la ludo.

Aŭskultinte la malgajan rakonton de la dikulo, plena de senkulpigoj, li ekparolis jene:

— Interese! Gordon antaŭsentis, ke la virino estas pli prudenta ol vi. Laŭ mia opinio aŭ la virino ne estas komencantino, aŭ vi maljuniĝas. Ŝajnas, ke la tempo indulgas nek la rabistojn, kiuj havas modestan vivmanieron. Gordon vizitis tiun vojaĝoficejon „Kolumbo”, pri kiu vi telefonis. Ni atendos lin ĉi tie. Ĝi estas la tagordo.

— Neniu estus kredinta, ke la virino estas tiel insida — lamentadis Corned-Beef.

— Ĝi estis sentakta ago kontraŭ bonfida krimulo. Tio estas vera. Bonvolu diri, kiom kostas veturi per taksio nuntempe ĝis Pére-Lachaise?

Gordon revenis ekscitite.

— Ĉu la knabino?

— Sinjoro Gordon… — balbutaĉis Corned-Beef — la knabino fuĝis… ŝi saltis el la aŭto.

Gordon grincadis per la dentoj.

— Stultulo! Nun iru serĉi lordon Bannister, kaj tenu viajn okulojn sur li. Verŝajne li renkontiĝos kun fraŭlino Weston. La profesoro loĝas en la hotelo Ritz, eble ni denove trovos la spuron de la knabino helpe de li. Mi atendas vian informon ĉi tie. Rainer, vi estos la interligulo. Mi devas foriri.

— Kien?

— Por trovi Budhon. Ĝia loĝejo estas en la strato Mazarin, numero 7.

— Anticipe trinku almenaŭ nigran kafon — proponis Rainer.

— Idioto.

7

Evelyn, liberiĝinte de la akompananto, ŝi iris reen sur la bordo de Sejno. Ŝi haltis antaŭ la vendejo de malnovaj vestoj. Rigardinte la montorfenestrojn, ŝi eniris.

— Mi petas nigran vestaĵn de cambristino, kaj donu al ĝi punt-ornamaitan antaŭtukon, kia troviĝas en la montorfenestro.

Ŝi ŝanĝis siajn vestojn tie. En proksima vendejo ŝi aĉetis malgrandan lakitan valizon, metinte en ĝin sian vestaĵn kunfaldite. Kiam ŝi estis preta per tio, ŝi serĉis en la proksimo delkataĵvendejon laŭ Felikso Potain. Tiuj troviĝas en ĉiu parto de Parizo. Ĉe Potain ŝi petis malvarman vespermanĝon

por du personoj, poste ŝi rapidis en la straton Mazarin, al la domo numero 7 kaj sonorigis ĉe la loĝejo de Wilmington. La purigistino malfermis la pordon.

— Mi venis de Felikso Potain. Mi portis vespermanĝon.

— Jes, mi scias... — murmuris la mastrumistino. — Bonvolu demeti ĝin.

— Se vi permesas, mi pretigos la tablon kaj aranĝos la pletojn. Vespermanĝo laŭ Potein estas bela nur tiam, kiam oni faksperte surtabligas ĝin.

— Bone...

— Evelyn rapide kaj lerte pretigis la tablon kaj aranĝis ĉion, dum la mastrumistino agaĉis en iu interna ĉambro. Evelyn ekspluatis tiun okazon. Rapidinte en la antaŭĉambron, ŝi laŭte frapfermis la pordon, sed ŝi ne foriris. Ŝi kaŝiĝis en iu angulo, inter la ŝranko kaj la muro. La purigistino malrapide elvenis piedŝove kaj premis la klinkon, ĉu ĝi estas bone fermita, poste ŝi denove reiris. Pasis duon horo. Mallumiĝis. Evelyn eĉ nun staris senmove. Ĉi-foje fortuno favoris ŝin. La purigistino eelvenis portante mantelon kaj ĉapelon, en la mano ŝi tenis malgrandan retikulon kaj pluvombrelon. „Ŝajnas, ke ŝi estas okaza servistino, kaj nun ŝi iras hejmen” — pensis Evelyn feliĉe. Estis tiel.

Ŝi restis sola en la loĝejo!

Ŝi rapidis en la salonon kaj ŝaltis la lampon. Ŝi haste spiregis pro timo kaj ekscitiĝo. Tri vitrinoj staris en la salono, plenaj de diversaj ornam-figuretoj. Ŝi rigardis ilin unu post la alia. Budho ne estis inter ili. La pordo de la menĝoĉambro estis malfermita, kaj Evelyn povis rigardi en la alian ĉambron tra la manĝejo. Nun iu fenestro de tiu malgranda salono

malrapide malfermiĝas. Unue aperis du manoj super la kornico, poste kalva kapo kun deformiĝinta nazo…

La bagnano estis tiu! Gordon!..

Evelyn paraliziĝis pro timego.

Kvara ĉapitro

Eddy Rancing komencas detektivi, sed li trovas nur kadavrajn lividaĵojn kaj eksterajn kontuzvundojn. Tiuj ne interesas lin. Li konatiĝas kun Viktoria, kun la edzino de la ĉefĝardenisto, kaj ankaŭ Mustadro, tiu bohema remaĉulo prezentiĝas al li. Li ne bezonas la „Memoraĵon el Karlsbad”. Li punas la kaprican Gretan. Malica koboldo indisdas lin. Li transnaĝas al la najbara vilaĝo. Ĉio malbona, sed la fino bona.

1

Mügli am See situas sur la boedo de la lago Mügli, kiu estas fama en Svisio pri tio, ke ĝi estas la plej sensignifa loko de la respubliko. Somerumantoj kaj fremduloj neniam vizitas ĝin. Eddy Rancing alvenis tien per aŭtobuso por konatiĝi kun sinjoro teknika konsilisto Wollishoff.

La konatiĝo ne kaŭzis al ili malfacilaĵon. Dum li vespermanĝis en la restoracio, la loĝantaro pacience tumultis ĉe la fenestro, en disciplintiaj vicoj, ĉar ili volis vidi la interesan eksterlandanon. Tiel li devis nur alrideti la unuan enpaŝantan, bonkoran, sincer-okulan, altfruntan, blankharan sinjoron, pri kiu Rancing tuj konstatis, keli estas la juĝisto aŭ la naturscienculo de la vilaĝo, kaj ili jam interkonatiĝis. Baldaŭ evidentiĝis pri tiu homo, ke li nomiĝas Guggenheim, kaj li estas transita kadavroesploristo, sed fine ja tio ne signifas malhelpon, por akiri informojn de li.

— Ĉu vi konas la homojn ĉi-regione, sinjoro Guggenheim?

— Jes… Ĝi estas mia distrikto, mi do sufiĉe bone konas ilin. Pasintjara, kiam okazis epidemia malsano je tifo, mi longe laboris ĉi tie.

— Ĉu vi konas sinjoron Wollifhoff?

— Kiam li mortis?

— Li ankoraŭ vivas. Almenaŭ mi scias tiel…

— Tiam mi ne havis la honoron al li. Ĝenerale mi kutimas renkonti nur la mortintojn ĉi tie, kaj la delikataĵvendiston. Li estas la parenco de mia edzino. Sed cetere la mondumo ne interesas min. Mia metio bezonas enprofundiĝon.

Li klopodis fari propagandon per kelkaj frazoj por la sciendo de la kadavroesplorado, erare konata fare de multaj homoj. Li ne estis senanima specialisto. Li fidis sian profesion. Laŭ li oni povas fari ĝin per multe da individueco, se oni havas talenton al tio kaj ne akceptas la ŝablonojn de tiu metio en kritiko. Jen estas ekzemple la kadavraj lividaĵoj…

— Alifoje, kara sinjoro Guggenheim. Ne forgesu vian vorton. Unuavice nun mi ŝatus konatiĝi kun sinjoro Wollishoff…

Guggenheim malgajiĝis, sed li ne eksplikis plu la sciencon.

— Foje mi estis en la domo de Wollishoff. Mi ne konas lin persone. Mi vizitis la domzorgiston post lia morto. Certaj eksteraj kontuzvundoj instigis min konsulti kun la ĝendarm-patrolo. Tiam mi estis lastfoje tie, kiam oni arestis la edzinon de la paciento pro la eksteraj kontuzvundoj.

— Ĉu de tiam?

— De tiam ŝi sidas en la malliberejo, ĉar evidentiĝis dum la sekcado…

— Sinjoro, ni lasu la mortintojn ripozi…

— Bone. Sed anticipe ni ne forgesu pririgardi ilin. Ĉar mia principo estas, sinjoro: ĝis la sekcado ĉiu estas suspektinda, kiu vivas! Pasintjare en St. Gallen…

Eddy neniam eksciis, kio okazis al sinjoro Guggenheim pasintjare en St. Gallen, kvankam eblas, ke tiu historio estis multe pli interesa ol la edifa kazo de la domzorgisto, dekorita per eksteraj kontuzvundoj. Eddy Rancing pagis kaj foriris.

2

Antaŭ la drinkejo li komencis pensadi, kiel li povus viziti la asesoron de la orfejo. Li ne meditis eĉ du minutojn, kiam aperis koŝmara ĉambristino, kun nekredebla kuspita nazo, kaj kun ŝvelinta vango pro dolora molaro tiel, ke inter ŝiaj kropo kaj ŝvelaĵo videbliĝis nur ŝiaj du grandaj, malhelaj naztruoj. Ŝi rekte paŝis al li.

— Mi estas Viktoria, la edzino de la ĉefĝardenisto Kratochwil.

— Kion vi deziras?

— La maljuna Johano Wollishoff mesaĝas, ke li ŝatus paroli kun vi, sinjoro, sed bonvolu laŭte kriegi, ĉar la kompatindulo estas iomete surda. Je lia maldekstra orelo. La gripo atakis ĝin. Pasintjare oni operaciis tion.

Miregante li sekvis la ŝvelint-vizaĝan knabinon, kiu eksterordinare singarde iris antaŭ li sur la malluma vojo. Komence li pensis tion, ke ĝi estas praktika, sed kiam li paŝis en la kotlageton ĝis la maleolo jam la kvinan fojon, li sciis, ke Viktoria, la edzino de la ĉefĝardenisto Kratochwill, tial iras antaŭ li singarde, ke ili ne evitu eĉ unu kotlageton en la mallumo.

— Ĉu vi ne scias, kial sendis vin la sinjoro konsilisto por venigi min?

— Kio okazis,

— Mi demandis tion — li kriegis nervoze, — kial sendis via mastro vin por venigi min?

— Ĉar Helli ne estis hejme. Li iris en Erlenbach-on aĉeti ĵurnalojn. Ni abonis tiujn en Zuriko

Pum!

Li paŝis en flakon ĝis super la melaolo.

— Bonvolu atenti, ĉar la vojo estas malseka — diris Viktoria, la edzino de la ĉefĝardenisto. Sekvontjare ĝi estos pavimita. Oni jam malliberigis du urbanojn, ĉar ili ĉiam ŝtelis ĝin. Nun Hütrich entreprenis fari tion. Li certe ne ŝtelos ĝin, ĉar li jam multfoje estis malliberigita.

Terura puŝo trafis lin el dorsdirekto… Bovino provis malregule devanci ilin.

— Mi diris, ke bonvolu atenti… Mustardo, la petolema!!! Ĝi estas vera bohemo! Ĝi vespere iras hejmen, kaj ĉiam sur la trotuaro….

Kie estas la trotuaro? — demandis Eddy sin mem malesperiĝinte kaj levis sian ĉapelon el la koto, ĉar la preteriranta, ŝercema remaĉulo batis ĝin el lia mano per fidela vostosvingo, krome ĝi eĉ puŝis lin.

Tamen ili fine alvenis al la kastelo.

Enpaŝinte en la belegan, malnovmodan manĝejon, kie la mebloj estis faritaj el kverko, unuavice li vidis katojn de

diversa grandeco promeni ĉie. Papago kun ruĝa plumtufo sidaĉis super ĉiamverda plantaĵo, kreskanta en grandega florpoto, ĉirkaŭ kvardek jara knabino, kiu havis honteman rigardon brodis ion, sidanta en iu brakseĝo. Hoknaza, kalva sinjoro kun kelkaj konsternige longaj, blankaj haroj, apagonata sin per bastono, venis renkonte al li kaj falis rekte en la brakojn de Rancing, ĉar li paŝis sur la ĝisplanke pendantan zonon de sia nokta surtuto. Li ripozis kelkajn sekundojn elĉerpiĝinte inter la brakoj de Eddy.

— Mi diris jam milfoje al ili, ke ili tranĉu el ĝi… Ili domaĝas la zonon… Iam mi rompos mian kolon!.. Mi tre ĝojas.

— Miaflanke la honoro.

— Kiu sendis vin?

Li kriegis:

— Mia nomo estas Eddy Rancing!

Nun la knabino venis tien.

— Mi estas Geta… — ŝi diris. — Vi devas paroli laŭte kun mia patro, ĉar li estas iom duonsurda. Bonvolu sidiĝi.

Eksidinte li eksciis de fraŭlino Wollishoff, ke dek homoj venis kuregante el la drinkejo spiroperdinte, kiam ili aŭdis, ke li petas informojn de la kadavroesploristo pri ili. Tiam kompreneble la teknika konsilisto tuj sendis iun por venigi lin. Poste Eddy estis invitita por resti kelkajn tagojn kiel gasto, ili permesis eĉ tion, ke li iru en sian ĉambron por lavi sin kaj ŝanĝi vestojn el la dumtempe alportita vojaĝpakaĵo.

Post la vespermanĝo ili pasigis la tempon per amikema kriegado. Antaŭ du jaroj la maljunulo perdis sian

aŭdaparaton, per kiu li tute bone komprenis tion,kion oni diris al li. Sed li ne volis aĉeti novan.

Fine ĉirkaŭ je la dekunua horo Eddy komencis paroli pri la celo de sia vizito.

Tiam jam tri katoj dormis trankvile sur lia sino.

— Mi venis el Londono, mi estas kolektanto de artobjektoj.

— Kion li diras?! — demadis Wollishoff sian filinon kun pena spirado de astma homo. Geta ekŝrikis:

— Artokolektanto!

La maljunulo kompreneme kapjesis:

— Mi havas nevon, kiu estas optikisto.

Dume alvenis la apotekisto, la teatra direktoro, kaj teatra aŭtoro, sinjoro Maxl, kiu dum pluraj jaroj verkis jam sian dramon kun la titolo Vilhelmo Tell, kaj li vivtenis sin per tio, ke oni volonte akceptis lin, kiel homon, vidintan multe da mondo. Ĉar la junulo iam estis en Brünn, komisiite de bov-komercisto.

3

Poste Eddy flankentiriĝis kun Greta. La pala vizaĝo de Greta certagrade estis simila al citrono. Ŝi portis bluan banton en sia hararo. Ridante, ŝi aspektis kiel demisiita, japana ĉefministro, rolanta en filmkroniko. Ŝi estis eksterordinare malbela, kaj la du falsaj dentaroj pliigis tiun ŝian econ.

— Mi kolektas la artobejktojn de kelkaj mortintaj, anglaj ceramikistoj. Efektive tiuj estas senvaloraj objektoj, sed ĉiu homo havas sian strangaĵon.

— Ĉu vi diras tion al mi? Mi havas onklinon, kiu konstante lavas sian manon. Sed ŝi ne povas forlasi tiun kutimon. Diru al mi, kial estas bone lavi konstante la manon?

— Mi do estas artkolektanto…

— Sed diru al mi, pro Dio, kial estas bone lavi konstante la manojn?

Rancing estis proksime ekbati la knabinon.

— Mi serĉas malnovajn ceramikaĵojn — li ripetis langvore, — kaj mi trovis en taglibro de firmao la iamajn aĉetantojn de la plej gravaj artobjektoj, kiuj interesas min. Antaŭ deksep jaroj via patro ricevis du ceramikaĵojn el Londoni, de la firmao Longson kaj North.

— Li certe pagis tiujn!

— Ĝi estas memkomprenebla. Sed temas ne pri tio. Interalie interesus min la „Rikoltanta paro” — li intence menciis ankaŭ tiun ceramikaĵon, ke ne estu okulfrapa lia interesiĝo, — krome statueto, sidanta sur kaseto, nomata „Meditanta Budho”.

— Ve, mi longe donacis tion!

La ĉambro turniĝis ĉirkaŭ Rancing! Li sentis tiel, ke li devas eksidi. Samtempe li havis teruran doloron ĉe sia maleolo. Venĝema, tretita kato komencis ŝiri lian ŝtrumpon per ĉiuj ungoj.

— Ej, Gürti! — diris la knabino ĝentil-afekte. — Ĝi estas tiel kaprica!

— Ĉu vi donacis tion?! Ve… Ĝi vere estas kapriĉa…

— Mi donacis tion. Mi ne ŝatis la „Rikoltantan paron”.

Nun jam li tute ne sentis la senĉesan kapricon de la kato, ungoskrapanta lian maleolon, en la narkoto de la reviviĝanta espero.

— Ĉu la „Meditanta Budho”?

— Ĝi estas malnova fatraso. Mi havas tion en mia dormoĉambro. Se vi volas rigardi, mi elportos ĝin.

— Estu tiel bonvola…

En tiu momento, kiam la knabino malaperis, la kaprica Gürti per du metra, gracia, arka salto flugis de sur la gamboj de Eddy malantaŭ la stablon de figusoj kaj ĉiamverdaj plantaĵoj. Akra miaŭo interrompis la kriegantan babilaĉon de intelektuloj, sidantaj apud la kameno.

Poste la knabino revenis!

En ŝia mano estis la statuo! Budho! Kiu sidis sur ceramika kaseto, kun strange klinta kapo, rigardante sian umblikon.

Li etendis sian manon… La knabino indiferente transdonis ĝin, kaj…

Jen ĝi estas en lia mano!

Ankaŭ la inteligentulo venis tien por rigardadi. Kaj la maljunulo, Dio scias kial, pensante, ke Eddy estas surda, li plengorĝe kriegis en la orelon de la junulo:

— Ĝi estas nenio! Marmora statuo de Pestalozzi kaj lia edzino staras sur iu placo de Zuriko!

— Tio vere estas pli bela — diris la knabino.

Eddy tenis en sia mano la statuon kun la diamanto, havanta fabelan valoron! Se li ĵetus ĝin teren, la admirinda juvelo ruliĝus el ties pecoj. Sed tiam ĉiu ekvidus ĝin. Plej volonte li estus forkurinta kun la statuo.

„Trankvilo, Eddy — li diris al si mem, — genio kaj malvarmsango."

— Ĝi estas malmultekosta statuo, sed mi tre ŝatas tiaĵon — li klarigis al la knabino. — Mi volonte donus al vi belan brakhorloĝon por ĝi, ĉar mi ne ofendas vin per tio, ke mi proponas.

— Mi ne donas la statuon — respondis Greta. — Ĝi estas mia kudrilarujo — kaj ŝi malfermis la kvadratforman kaseton, kiu estis la soklo de la statuo. Fadenbuloj, fingringo, tondileto kaj kudriloj estis en tio. — Cetere ĝi apartenis al mia patrino. Memoraĵo. Mi ne donos tion. Sed se vi aĉetos brakhorloĝon, mi donos al vi la glason, kiun oni faris en Karlsbad. Ankaŭ ĝi estas tre bela, kaj ni ne uzas ĝin.

Vane estis ĉiu promeso, persvado, ŝi ne cedis.

Li ne povis akiri Budhon, kiu estis en liaj manoj. Li staris renkonte al tia miksaĵo de malvasta spirito kaj obstineco, kiu faris senespera ĉiun lian pluan provadon, ke li rektavoje akiru la ceramikaĵon. Greta, kun sia rikano, simila al tiu de malnovaj statuoj, kiu povintus esti ankaŭ akompananta simptomo de kiu ajn demenco, karaterizata per obtuzeco, ŝi faris la ceramikaĵon neatingebla por li en la beton-bunkto, sekura kontraŭ grenado!

4

Li do devis elcerbumi alian manieron. La afero estis tute simpla. La policaj kronikoj konas okazojn, kiam oni prirabis kirasŝrankojn, trarompis murojn kaj perforte malfermis

ferpordojn. Rilate al tio, kiel simple estas ŝteli hindan dion, kiu kromprofesie enhavas kudrilarujon, el la larĝe malfermita ĉambro de duon-kretena filino de surda, teknika konsilisto.

Li pensis, ke la plej simpla maniero estas kaŝiĝi en tiu niĉo, troviĝanta vidalvide al la triaetaĝa ĉambro de la knabino, kion oni uzis kiel fatrasejo, kiun li rimarkis tiam, kiam li akompanis Gretan al sia ĉambro.

— Kiu loĝas en tiu ejo? — li demandis leĝere.

— Ĉiuspecaj fatrasoj loĝas en ĝi — diris Greta ridante. — Kaj nia ĝardenisto tenas tie sian pli bonan veston.

Li malfermis iomete la pordon de la fatrasejo. La pli bona vesto de la ĝardenisto pendis apud la enirejo. Tiu ĝardenisto povis esti la plej trampa civitano de la respubliko, prijuĝinte lin laŭ lia pli bona vesto.

Li kaŝiĝos ĉi tien!

Kisinte la gelatenecan manon de la knabino, kaj la pordo de la dormoĉambro fermiĝis, li fulmorapide enŝteliĝis en la fatrasejon. Ĉar li tre bone sciis, ke post unu horo Greta malsupreniros en la kameron, kunportos ĉiuspecajn nutraĵojn por si kaj manĝos. Li faris tiun sensacian malkovron la antaŭan tagon. La knabino apenaŭ manĝis ion dum vespermanĝo. Li prenetis el la nutraĵo, kiel birdeto. Nokte la kapo de Eddy doloris, promeninte en la ĝardenon li hazarde ekvidis Gretan tra la fenestro, kiu sidis en la salono, vidalvide al duon salamocilindro kaj nekredeble multa, malvarma terpom-salato. Ŝi glutis tiel grandajn manĝaĵpecojn, ke ŝi povintus sufokiĝi en kiajn momento.

Li bazis sian planon sur tiu observo. Kiam la knabino vespere malsupreniros por manĝi, li ŝtelumos en ŝian ĉambron, forpreninte Budhon, li ĉion lasos ĉi tie kaj fuĝos kun la

akiraĵo. Li pensadis ĝuste pri la fuĝo, kuŝante en enkaviĝinta bankuvo, kiu troviĝis en la societo de kelkaj ĝardenaj tabloj kaj tripiedaj seĝoj fone de la fatrasejo, kiam aperis la ĝardenisto por surpreni sian pli bonan veston. La maljunulo trankvile vestis sin, dume li mallaŭte murmuris al si mem pri iu, kiu kredas tion, ke li estas ĝardenista Dio, kaj se li volas, eĉ unugroŝa bulbo de tulipo ekfloras. Kelkaj tute gravaj honorofendoj venis en la kapon de la ĝardenisto pri la koncernulo, kiu kredas tion, poste li pendigis sian malpli bonan veston sur najlo kaj foriris.

Sed li ŝlosis la pordon ekstere!

Kia impertinenteco?!!

Kiu aŭdis tion, ŝlosi fatrasejon?!!!..

Momenton la kamero fariĝis banĉambro por Eddy, ĉar li sentis en la bankuvo tiel, kvazaŭ varmego duŝo estus verŝiĝinta sur lian korpon. Li elgrimpis. La pordo vere estas ŝlosita. Fenestro nenie. Li estis malsata, kiel lupo. Li ŝatintus puŝiĝi per la kapo al la pordo.

Poste li skuante levis siajn pugnojn al la subtegmento, kvazaŭ kulpigante la supre pendigitajn litoktukoj pro ĉio ĉi. Por iri kelkajn paŝojn, li flankenmetis el sia vojo la majolikan nanon.

Li volis disŝiri sian cigaredujon per siaj dentoj, diveninte, ke li forgesis kunporti alumeton. Muskaptilo hazarde klakfermiĝis ĉirkaŭ lia dikfingro. Poste li aŭdis, kiam la knabino ŝtelumas el sia ĉambro por manĝi la restintan duon salamocilindron kun la terpom-salato, rezervitajn el la antaŭa tago. Li preskaŭ ekkriis, sidinte sur rompitan kandelingon. Li ĵetis ĝin al la kapo de la ĵus flankenmetita, malica, majolika nano.

Fine mateniĝis. Ŝlosilo turniĝis en la seruro, kaj aperis la maljuna ĝardenisto por denove domaĝi sian pli bonan veston. Ankoraŭ estis mallumo, estis ĉirkaŭ la kvina horo. En la aŭtuna, noboplena, malseketa aŭroro, odoro de la humida tero penetris tra la pordo en la fatrasejon.

La ĝardenisto subite konsterniĝis kaj mire rigardis la majolikan nanon, sur kies kapo ripozis enkaviĝinta kandelingo, anstataŭ lia frigia ĉapo. Hieraŭ vespere li ne vidis tiun nanon ĉi tie! La barba koboldo nur rikanis mistere. Kiel troviĝas la nano antaŭe? Kial ĝi ekvilibras kandelingon sur sia kapo?… Ĉu estas iu en la kamero?…

Tiel li eksplikis, kaj li certe tuj estus elsaltinta sur la koridoron, sed la lasta, mankanta ĉenero jam ne venis en lian kapon, ĉar atestante la tutan certecon, ke iu vere estas en la ejo, li sentis fortan baton sur sia noko, tiel, ke li falis inter la nudajn risortojn de framo de kanapo, kaj kape li trarompis la tolon de tiu bildo, kiu prezentis urson kaj ĝian familion, vivantaj iam sur la nuna loko de Bern, inter kvietaj cirkonstancoj.

Li laŭte ekkriis!

Servisto, tenanta en sia mano vaksan plankopolurilon, kiu ĵus turniĝis en la etaĝan koridoron, aŭdite ĝin, li rapidis tien. Rancing elsaltis tra la pordo kaj puŝiĝis al li! La servisto falis surdorsen! Estis blinda mallumo!..

Nun jam du homoj kriis plengorĝe por helpo.

Malsupre ĉe la ŝtuparo aperis la pordisto en sia nokta tolaĵo. Rancing per subita eksalto ĵetis sin sur lian bruston el la alteco de la oka ŝtupo. Ili falis teren, sed Eddy jam estis ekstere. Li kuregis tra la malluma ĝardeno…

Postsekvis lin la servisto, en la mano kun la vaksa plankopolurilo, la ĝardenisto en sia malpli bona vesto kaj ĉirkaŭkole la pentraĵo, prezentanta malgrandan bestaron sur la iama loko de Bern, malantaŭ ili kuris la pordisto en sia nokta tolaĵo. La kuiristino, kiu estis superstiĉa, ekvidis ilin tra la fenestro, kaj ŝi estis malsana dum semajnoj pro la vidaĵo.

Ŝanĝo okazis favore al la tri persekutantoj neatendite, tragike, laŭ strikta senco de la vorto. Fojnotransporta ĉaro turniĝis sur la kampan vojon, barinte la vojon de la fuĝanto.

Kio okazos nun?

En la maldensejon! Kiam li trud-alteriĝis naze-buŝe sur la transa deklivo de la apudvoja fosaĵo, la persekutantoj jam estis de li nur kelkajn paŝojn. Li kuregis zigzage inter la arboj, kaj subite li alvenis al la lago. Malrapide li subakviĝis en la malvarmega akvo. Plenblovinte sian pulmon per aero, li mergiĝis kaj naĝis subakve, ĝis li povis.

La persekutantoj ne aŭdis plaŭdon, la akvospegulo estis glata antaŭ ili en la aŭrora krepusko.

Ili iris hejmen.

Post duonhoro Eddy Rancing alvenis al Schwacht bei Zungli am See per langvora brak-naĝmovo. La loko estis fama pri tio, ke ĝi jam donis du indrustri-korporaciajn prezidantojn al la lando.

Estis mateno. Ranoj kvakis en la kanejo.

Rancing tramalsekiĝinte, kun blua korpo sidis sur ŝtono, en Schwacht bei Zungli am See kaj mallaŭte ploradis…

Kvina ĉapitro

Evelyn devas fari maldiskretaĵon. Estas trablovo, poste okazas pafado, kaj ĉiu persekutas ĉiun. La rabistoj formas kartelon, poste ili iras en la drinkejon „Fazeol-reĝo”. La tropika ciklono forblovas bankedon, kaj la festato ekveturas por longa aŭtoekskurso, en frako.

1

Evelyn ne kuraĝis eĉ ekmoviĝi!

En iu ĉambro eksonis horloĝo per obtuzaj, elegantaj batoj. La bagnano trapaŝis la kornicon de la fenestro. Zorgeme li senpolvigis la kalkanon de sur sia pantalono, kiu algluiĝis dum la grimpado. La situacio estis la jene: Gordon tute ne kojektis, ke la knabino estis ĉi tie, sed Evelyn sciis pri lia ĉeesto.

La virino ankoraŭ ĝustatempe retiriĝis malantaŭ la kurtenon de la pordo. Kio okazos, se ili renkontiĝos? Ŝi estas sola kun la bagnano en la loĝejo, kaj tute ne eblas krii por helpo, ĉar ankaŭ ŝi rompŝtelis!

Ŝi aŭdis, ke la planko kraketis. La gangsero certe iras de ŝranko al ŝranko, serĉanta la „Meditantan Budhon”.

Kio okazos, se li trovos ĝin? Se ŝi devas kaŭri ĉi tie antaŭ la celo, kiam iu forrabas ŝian rajtan proprietaĵon?

Ĉu kaŝiĝi? Ŝi volonte fuĝus, nur se ŝi scius, kien? Almenaŭ ŝi povus krii por helpo en okazo de bezono…

Singarde ŝi ekiris al la fenestro. La dika tapiŝo obtuzigis ĉiun kraketon. Ŝi atingis la fenestron.

Nun ĉio dependas de tio, ĉu la klinko grincas? Ŝi ektuŝis ĝin… Ŝi provis turni ĝin… tre malrapide. Ĝi funkciis senbrue.

La fenestro malfermiĝis. Nur milda aertiro estis sentebla, verŝajne tial, ĉar ĝordon ne fermis la fenestron el la alia ĉambro.

Evelyn havis bonŝancon. La fajroestinga ŝtupetaro ĝuste tie kondukis malsupre, ĉe la kornico de la kvara etaĝo. Tiel ŝi eble povos fuĝi.

Sed nun, kiam la vojo de la eskapo jam estis libera antaŭ la knabino, ŝi fariĝis pli kuraĝa. Ŝi ankoraŭ ne vidis tiun vitroŝrankon ĉe la muro. Ĉu eble la malgranda ceramika keseto kun Budho estas ĝuste tie?

Ŝi ekiris reen, denove malproksimiĝinte kelkajn paŝojn de la fenestro.

Jam vesperiĝis. Mallumo estis en la ĉambro. Ŝi devis iri tute proksime al la vitrino por bone vidi malantaŭ la vitro la forviŝiĝintajn konturojn de la artobjektoj. Budho ne estis inter ili.

Tiumomente frapfermiĝis la pordo de la antaŭĉambro, voĉoj aŭdiĝis, kaj tuj poste klaketis la elektroŝaltilo en la antaŭĉambro.

Wilmington alvenis hejmen kun gasto!

2

Sed li mendis la vespermanĝon nur je la oka horo — fulmis tra la kapo de Evelyn. Nun ŝi jam ne kuraĝis eĉ ekmoviĝi. Certe ankaŭ la bagnano staras same konsternite sur sia loko.

Kio kazos nun?

— Via konduto estas nekomprenebla antaŭ mi, Adams! — aŭdiĝis aplombe la voĉo de la dommastro. — Mi cedis al via patro ne pro timo, nur pro scivolemo, kiam mi invitis vin en mian loĝejon.

— Vi tuj komprenos ĉion — respondis la alia homo malafable.

Evelyn vidis ĉion bone tra la malfermita pordo, kio okazas en la manĝejo. La gasto estis malata, dika homo, iom raŭka, trampa, kun kurbakrura irmaniero; cigaredstumpo ardis en lia buŝangulo, abunde faligante flugcindron sur la mantelon de la trampa homo, kion li de tempo al tempo debatis per pigra, foriga movo plie konsciante ol purigante ĝin.

Preskaŭ en la momento de lia ĉeesto disvastiĝis la sufoka fetoro de la cigaredo Capolar.

Wilmington estis pala kaj nervoza. La loboj de lia mallarĝa, delikata nazo iafoje ektremetis, li mordetis sian lipon kaj iradis. La dikulo tuj faligis sin en brakseĝon, kaj per la plej stentora, fajfanta tono de sia raŭka voĉo, li komencis sian direndon, preskaŭ ĉe la mezo, kiel ĝenerale la tromemfidaj, krudaj homoj.

— Vidu, Wilmington! Vi atendas Fleury-on je la oka horo, vi do ankoraŭ havas tutan horon, ke vi pripensu mian proponon, ĉar mi ne ĝisatendos la alvenin de nia amiko. Mi avertas vin, ke via ludo finiĝis.

— Ĉu vi volas ektimigi min, Adams?…

— Ne. Nur atentigi. Antaŭ kvar monatoj, kiam mi diris al vi, ke laŭ mia suspekto la geografia karto de Clayton estas ĉe vi, vi priridis min. Vi respondis, ke vi finis vian spionadon post via edziĝo, vi havas nenion komunan al la tragedio de la kompatinda Brandes, kaj mi lasu vin trankvila, ĉar vi denuncos min. Mi sciis, ke vi komedias.

— Ne provu bufi, adams — ekparolis nun la dommastro per mildeco de murmuranta leopardo, kaj liaj okuloj mallarĝiĝis pro la malbonvola rigardo. — Mi jam konas viajn trukojn, ni ja kunlaboris iam…

— Tiam vi devus scii, ke mi portas pistolon en la ekstera poŝo de mia mantelo, kaj nun mi tenas mian fingron sur la ĉano. Vi jam vidis eĉ tion, ke mi mortopafis iun tra mia poŝo, el dudek paŝa distanco…

Wilmington rigardis lin kun senpova kolero.

La dikulo elprenis alian cigaredon Caporal per siaj flavaj fingroj, similaj al nizokrifoj kaj ekbruligis sian cigaredon per la ardaĵo de la finbruliĝinta cigaredstumpo. Li estingis tiun cigaredstumpon en la vitrotelero, metita sur la tablon por la salato, dume li mienis, kvazaŭ dolorus lia stomako.

— Vi atendis per la vendo de la geografia karto, opiniante, ke post la koloniaj ribeloj vi povas vendi ĝin por pli alta prezo. Vi pravis. Sed vi ne pensis pri tio, ke vi lasis tempon al mi por fari zorgeman esploradon. Vi komas la kontaktojn, kiujn miaj komisiantoj havas en ĉiu parto de la mondo, tute ne parolante pri miaj kapabloj. Tial mi nun havas tiun favoran situacion, ke mi ricevu la mapon kun la necesaj dokumentoj, antaŭ ol venus Fleury aŭ eble la polico. Ĉar la polico tenas la okulojn sur ni.

— Ĉu vi eĉ nun kredas la absolutan efikon de la blufo, kara Adams… Mi konas tiun vian metodon.

— Mi diros la lecionon je via deziro, per kio mi konvinkos vin. Mi denombros laŭvice viajn friponaĵojn, por ke vi ne kredu blufo aŭ supozo, kion mi diris. Do: vi, kara Wilminton, aŭ kiel oni nomis vin sur la mandato de kapto dum via kaŝesplorista laboro, sinjoro Stuck, antaŭ unu jaro vi edziĝis al la juna fratino de veselkapitano Brandes. Via aplombo, maniero, la

financa subteno de viaj komisiuloj ebligis, ke vi eniru en elitan societon. Ĉar Brandes servis kiel oficiro en la ministrejo pri maraj aferoj, kiu estis dungita en grava pozicio pro liaj unuarangaj kapabloj ĉe la kartografio, tiu geedziĝo malfermis vastajn horizontojn al via agado. Vi ne disipis vian forton, vi ne ŝtelis malgravajn dokumentojn, vi ne klopodis akiri malgravajn informojn. Vi atendis la grandan kaptaĵon, kaj vi strebis varmiĝi en la elita medio. Ĝi sukcesis per via glata maniero, ruzo kaj saĝo. Poste sekvis la Granda Afero! Clayton, la esploristo pri Afriko revenis hejmen el sia lasta ekspedicio morte malsana. Li vagadis en la ĝangaloj de Mez-Afriko kaj alvenis mortanta. Dum semajnoj oni skribis artikolojn pri li, en kolumnoj oni gloris liajn meritojn, sed tre malmultaj homoj sciis, ke tiu viro transdonis taglibron, kelkajn geografiajn kartojn kaj multajn fotoj al la ministro pri milito. Li trovis admirinde riĉan petrolfonton en iu nekonata, nemalkovrita regiono de la ĝangalo!

Wilmington elvis sian ŝzltron.

— Mi aŭdis pri tio.

— Atendu nur… Oni transdonis la dokumentojn al la ministrejo pri militaj aferoj, al la kartografio. La valora dokumento estis metita sur la skribotablon de veselkapitano Brandes en oranĝkolora koverto de la ministrejo pri militaj aferoj, fermita per kvin grandegaj sigeloj. Clayton baldaŭ motis. Kion signifas nuntempe la petrolo en Afriko, en tia loko, kiu apartenas ankoraŭ al neniu potenco, mi ne devas klarigi tion al vi. Kaj la aliaj potenco neniel povis eksciis, kie vagis Clayton. Nur la oranĝkolora koverto kun la geografia karto kaj ceteraj indikoj signifis la posedo de tiu tereno. Oni ankoraŭ neniam donis tiom da mono por dokumenrto en la internacia informa servo, kiom tiu geografia karto signifis al tiu, kiu akiros ĝin. Sed ĝi estis neatingebla. Dume eksplodis la kolonia milito. Ĉiuj potencoj fikse rigardis en la okulojn de

la konkeranto. Kaj tiam vi akiris la oranĝkoloran koverton, frmitan per kvin sigeloj!

— Diru, Adams, kial vi ne skribas? Kun tiom da fantazio…

— Vi tuj komprenos, ke mi estas pli talante en mia malnova metio. Mi enkonduke diras, ke la batalo nun jam fariĝos sanga, ĉar la Pariza polico kaŝobservas vin, Fleury-on, Hannusen-on kaj ĉiun…

— Diru fine, kion vi deziras?

La dikulo denove elprenis cigaredon kaj ekbruligis ĝin per la stumpeto, ardanta ĉe liaj ungoj, poste li eligis grandegajn fumnubojn, pro kio falis kvazaŭ pluvo de ŝvebantaj cindroflokoj ĉirkaŭ li. Li dorsapogiĝis eĉ pli komforte, pendigante siajn krurojn sur la brakapogilo de la fotelo kaj daŭrigis per dormema voĉo, sed tio, keli eltirus sian dekstran manon eĉ nur por momento el la reliefiĝanta poŝo de sia mantelo.

— Por efektivigi vian planon, vi ruinigis tutan familion. Nun jam vivas nur la plej aĝa Brandes kaj la kompatinda veselkapitano, se oni povas nomi vivo la turmentajn monatojn, pasigitajn en la infero de Saharo… Ĉu vi paliĝis?… Ĉu eble vi ne scias, ke Brandes estas en la legio?

— Stulta babilo — li siblis kaj faris unu paŝon.

— Atentu! — stridis fajfante la raŭka voĉo de Adams. — Mia fingro estas sur la ĉano.

La basko de la mantelo iom leviĝis minace, kaj Wilmington, spiregante pro la kolero, ekhaltis. La alia ridis.

— Ĉu la rakonto komencas fariĝi malagrabla? Via edzino, Izabela Brandes naskis filon. Iun tagon la infano malaperis.

Vi diris al la malesperiĝnta patrino, ke ŝi revidos sian filon nur tiam, se ŝi akiros la premsignojn de la ŝlosiloj de la oficejo de sia frato, kiu estas veselkaptano. Vi instruis tiun kompatindan sinjorinon, duonfrenezan pro malesperiĝo, kiel ŝi devas akiri premsignojn, laŭ la maniero de romŝtelisto. Post du semajna sufero la virino portis la premsignojn al vi. Sed kiel akiri la koveton sen tio, ke vi perdus vian belegan, socian pozicion? Vi elpensis bonegan planon. Veselkapitano Brandes tre ŝatis sian dudek jaran frateton, kaj tiu junulo enamiĝis al dencitino. Tiu virino estas via kreaĵo. Ankaŭ mi konas ŝin bone, Ethel Ardfern-on. Ethel facile delogis la knabon, kiun veselkapitano Brandes edukis, de kiam ilia patro mortis, kaj li ŝatis lin tiel, kvazaŭ li estus sia filo. Nu, Ethel ruze allogis Holm-on. Ili decidis fuĝi kune en Kanadon. Tiun tagon, kiam la knabo volis envagoniĝi en la trajnon, ekveturontan al Southamton, li skribis leteron al sia frato, kiu estis veselkapitano.

Wilmington staris sur la sama loko kaj fikse rigardis la gaston.

Nur tio estis skribita en la letero: „Kara mia frato! Mi ne povis fari alie, pardonu al via erariĝinta fraĉjo Holm” — kaj ili priparolis, ke ili nur tiam alpoŝtigos ĝin, kiam ili jam estos en Southampton, ĉe la ŝipo. Ethel hhavis belan, grandan aŭtomobilon. Antaŭ ol iri al la stacidomo, ŝi petis la knabon viziti ŝian patrinon, kiu loĝas proksime al Londono. Ŝajne okazis motordofekto en forlasita loko. Ili elaŭtiĝis. Dickman, la komplico de Ethel, mortigis la knabon tie. Vespere Ethel jam dancis en la nokta amuzejo, kiel alifoje. Sed la adiaŭa letero el la poŝo de la murdita Holm jam estis en via mano. Sekvan tagon okazis la genia rabo. Antaŭtagmeze vi iris al la ministrejo, kelkajn minutojn antaŭ la alveno de veselkapitano Brandes. Mi ne scias, kiu estis ankoraŭ iniciita. Certas, ke vi ŝteliris por momento el la antaŭĉambro en lian kabineton, vi malfermis la tirkeston per la ŝlosili,

farita laŭ la premsignoj, kunpreninte la dokumentojn, vi denove sidis en la antaŭĉambro. Kiam Brandes alvenis, vi transdonis al li la adiaŭan leteron de lia murdita, juna frato, kaj la vakson, per kiu oni faris la premsignon de la ŝlosilo. Vi diris, ke Holm telefonis al vi, kaj li rakontis ion pri ia krimo per ekscitita voĉo, kion li mem faris… Li ne kuraĝas telefoni al sia frato… Premaj ŝuldoj… malliberigo minacas lin… li falis en la manojn de ĉantaĝistoj, kiuj devigis lin akiri la premsignon, kaj ŝteli la oranĝkoloran koverton. Nun li elmigros poreterne. Vi ja sidis en aŭtomobilon, almenaŭ vi rakontis al veselkapitano Brandes tiel, kaj veturigis vin al la loĝejo de Holm. La knabo jam ne estis tie, nur tiu letero kaj la premsigno el vakso. Vi ne komprenis, kion signifas ĉio ĉi, vi do portis tiujn al Brandes. La veselkapitano pale rigardis la premsignon kaj la leteron, en kiu estis legebla la bone konata skribo de lia juna frato: „Kara mia frato! Mi ne povis fari alie, pardonu al via erariĝinta fraĉjo… Holm!”

Poste li iris en sian kabineto kaj vidis, ke malaperis la oranĝkolora koverto kun la kvin sigeloj, en ĝi la geografia karto. La kompatindulo tute ne konjektis, ke la oranĝkolora koverto kuŝas kunfaldite en la poŝo de via surtuto, kiu pendis sur la vestohoko. Kiu pensus pri tio? Ĝi estis vere genia!..

Wilmington jam ne staris kun tiel rekta trunko. Li rigardis la plankon. Adams denove ekbruligis novan cigaredon Caporal per la malsekaĉa, flava cigaredstumpo, poste li verŝis vinon en la glason el la botelo, staranta sur la tablo, kaj li eltrinkis ĝin.

— La afero sukceis pli bone ol vi esperis. Tiu freneza Brandes ne povis denunci sian junan fraton… Li ja ne sciis, ke la kompatindulo jam estas murdita… Do, tiu freneza heroo, tiu veselkapitano Brandes, volis tion, ke la ereriĝinta Holm komencu novan vivon, kaj se iam li reprudentiĝos, oni ne

eliminu lin el la socio pro lia fia kulpo… Brandes skribis leteron al siaj supruloj, en kiu li informis ilin, ke iu ŝtelis la geografian karton de li, kaj li fuĝos de antaŭ la respondeco, demisiante de sia rango. Li estas la kaŭzinto de la ŝtelo, li portis la dokumentojn hejmen sen permeso, kaj survoje oni atakis lin, forpreninte lian aktujon… La militista instanco ne kredis tion. Oni taksis veselkapitanon Brandes spiono. Oni ne sukcesis kapti lin, sed lia infamio estis konata en la tuta mondo. Tiel vi ruinigis tiun eminentan, tre malnovan nobelan familion. Lia patrino mortis ĉi tie en Parizo. Oni murdis iun ŝian filon, la alia fariĝis senhejmulo, la plej aĝa mizantropo…

— Sufiĉas la vana klaĉado. Ĉu vi havas konvikton por pruvi tiun fantasmagorion?

Adams kontente rikanis.

— Mi havas unuarangajn konviktojn. Sed mi ankoraŭ ne finis la denombron de la indikoj: baldaŭ mortis ankaŭ via edzino!

3

Wilmington, kiel iradis, staris ĝuste dorse al li dirinte la lastan vorton, subite turniĝis kaj konsternite fiksrigardis la dikan, malaltan homon.

— Kiel? Ĉu ĝi jam trafis?… Ni do prenu laŭvice! Mi tortur-konfesigis Ethel Ardefern-on per viaj rimedoj. Mi foje vidis tion de vi. Mi perforte venigis la dancistinon sur ŝipon. Ĉu vi jam scias, pri kio temas?… Kaŭzi artefaritan infekton per tetanaj baciloj, kaj doni imunigan vakcinon nur post subskribita konfeso antaŭ atestantoj. Okaze de tia konfeso, la pruvitaj indikoj donas garantion ne retiri ĝin. Ethel konis tiun manieron… Ŝi konfesis! Ŝi sciis, ke ne estas indulgo. Ŝi parolis por ricevis la imunigan vakcinon. Ĉar la tetano ne

estas bela morto… Bedaŭrinde, ŝi malfruis iom per la konfeso, tiel la vakcinado estis senrezulta…

— Fripono!

— Atentu! — stridis la dikulo, kaj lia revolvero direktiĝis al la brusto de Wilmington.

Sekvis momenta paŭzo. Evelyn staris paraliziĝinte pro teruro, kun malfermita buŝo, ambaŭmane preninte sian vizaĝon, kiel rolulino en la lasta kadro de ŝiriĝinta filmo.

Gordon mirante aŭskultis la fremdan dramon, en kiun li miksiĝis fulmorapide.

Wilmington eksidis sur seĝon, ekfumis cigaredon kaj diris nenion. Li eligis la fumon pale, post profundaj enspiroj.

— Ni eksciis la nomon de Dickman laŭ la konfeso de Ethel. Li estas tiu, kiu mortpikis Holm Brandes-on. Dickman konfesis des pli glate, por ke ni lasu lin forkuri. Ni ne lasis lin forkuri. Li estas sub gardo sur ŝipo en la haveno de Tolun, malgraŭ tio, ke mi havas konfeson de li, faritan antaŭ atestantoj, laŭ kio vi instigis lin krimfari, vi donis monon al li, kaj li ricevis precizajn instrukciojn de vi… Krome mi povas pruvi, ke oni enterigis vian edzinon laŭ falsa medicina protokolo fare de la magistrata kuracisto. Kaj poste… kvankam la leĝo sever punas tion, mi faris privatan eltombigon dum la pasinta nokto en Pére-Lachaise, kaj ekspertizistoj ekzamenis la kadavron de via edzino. Sur ŝiaj lipoj eĉ nun klare videbliĝas la nepereiĝinta bluo de cianozo.

— Sufiĉe!.. Silentu, vi… vi…

— Mi ankoraŭ havas plian blufon. Ekzemple ni facile povas trovi veselkapitanon Brandes. Ni eksciis, ke li servas en la legio, kompanio du, laŭ la nomo Münster, kaj nun oni flegas

lin en Maroko kiel gravan vunditon. La ĉefatestanto do vivas. Vivas tiu homo, kies senkulpe misfamigita honoro kovras vian ĉiun friponaĵon!

— Mi diris, ke sufiĉe… — spiregis Wilmington kaj rigardis alidirekten, kvazaŭ li vidus fantomojn. — Kunportu… kunportu la geografian karton, sed rapide, ĉar Fleurí povas esti ĉi tie ĉiumomente… Diru, kiom da mono vi donos por la oranĝkolora koverto… Ĝi estu la via, malbenita spionaĉo.

— Vi estos kontenta pri ties prezo. Sed antaŭe mi devas vidi, ĉu la sigelo estas nerompita sur la koverto. Ne diru, ke ĝi troviĝas en la alia ĉambro, kaj ne etendu vian manon al via poŝo. La kirasŝranko estas tie, malfermu ĝin.

Evelyn torpore aŭskultis la dialogon. Certas, ke trovinte, ili mortigos ŝin. Sed malgraŭ la timiĝo ŝi ne povis ne senti kompaton al la malfeliĉa familio Brandes. Jes! Se iam ŝi liberiĝos de tie ĉi vivanta, tiam ŝi publikigos ĉio ĉi… Sed kiel ŝi povos pruvi tion? Dume Wilmington iris al la kirasŝranko kaj metis grandegan koverton sur la tablon, kies sigeloj estis sendifektaj. Ho, kiel ŝatintus Evelyn kapti la honoron de la kapitano, kaj forkuri kun ĝi al Maroko. Kompatindaj homoj! Ĉu ankaŭ la bagnano aŭdis ĉion, aŭ li jam fuĝis? Ĉiuokaze ŝi bone memorigos la nomon de la kompatinda kapitano, servanta en la legio. Münster… Münster… ŝi ripetadis tiun vorton.

— Cetere estus bone rapidi — diris Wilmington. — Hodiaŭ jam du personon interesiĝis pri la kapitano, kvazaŭ ili estus serĉantaj meditantan Budho-idolon, sidantan sur kaseto, el lia heredaĵo. Sed mi opinias, ke ĝi estis nur preteksto. Eble ili estis homoj de iu agentejo.

— Kial? Ĉu vi ne havas tian statuon en la heredaĵo?

— Jes. Mi memoras, ke mi vidis tiun skatolon, sur ĝi kun Budho-statuo, en la loĝejo de la fratoj Brandes, se mi bone memoras, en la banĉambro. Sed tio ne trankviligas min. Ili ja interesiĝas pri tiaĵo, kies probableco estas verŝajna. Ili sciis de ie, ke veselkapitano Brandes havis tian galanterion.

— La vizaĝo de Adams malsereniĝis.

— Sed kial demandas du personoj la samon? Ĝi pruvas tion, ke tamen estas io al la statuo, kkelkaj homoj divenis ĝian sekreton, la spuroj kondukis al vi, kaj nun ili klopodas antaŭi unu la alian por trovi statuon. Tiu afero ne plaĉas al mi.

Wilmington paliĝis.

— Ĉu vi pensas? Sed kial interesa ilin skatolo aŭ de ceramikaĵo, kiu servas por gardi tualetartiklojn?

La dikulo pensadis.

— Ĉu la statuo estas ĉe vi?

— Ne. Por fini la pluan demandadon, mi kondutis tiel, kvazaŭ mi havus ĝin, kvankam mi ne asertis tion firme. La statuo certe estas en Afriko, ĉe Brandes, se li ja ne forĵetis tiun fatrason dum la fuĝo

— Kiom multe mi donus — cerbumadis Adams, — por koni tiun Budho-aferon.

— Mi avertas vin, ke Fleury povas alveni en kiu ajn momento.

— Vi pravas. Nu, montru tiun koverton!

— Sed vi devas pagi tre bone, Adams! Tiu kontrakto estas la rezulto de du jara hazardludo de tro ambicia homo.

— Vi oferis sufiĉe multan homon por la afero, ke mi povu taksi…

Ĉrrr… Fenestro rompiĝis. Ekblovis venteto, kaj la aerotiro frapfermis la fenestron en tiu ĉambro, kie Gordon kaŝiĝis. Ke tio ne okazis ĝis nun, estis dankebla nur al la plena kalmo.

4

Adams kaj Wilmington kuregis en la alian ĉambron per unu panika salto. Ses Gordon estis gardema, kaj la atakantoj apenaŭ povis kliniĝi de antaŭ la seĝo, ĵetita fare de la bagnano, kiu trafis la ŝultron de Adams. Tuj poste li ĵetis tableton al ili, baldaŭ ĉinan vazon… Adams blinde pafis dufoje en la ĉambron, poste ili enkuris.

Gordon kaptis Willmington-on je la trunko kaj ĵetis lin al la malalta, dika homo. Aŭdiĝis bruo de lukto-barakto, falo, tintego, krakado, mebloj rompiĝis, florpotoj renversiĝis, stentoro, blasfemado; kvazaŭ sovaĝbestoj furiozus.

Nun subite pistolo knalis el la direkto de la ŝtuparejo, poste oni sonorigis kaj brue batis la pordon. La pordo de la antaŭĉambro estis frapita per hakilo. Ŝajnas, ke le polico atendis nur Fleury-on kaj liajn kunulojn veni enla muskaptilon por eresti la tutan societon.

La oranĝkolora kovetro kun la kvin sigelo kuŝis sur la tablo en la senhoma ĉambro…

Evelyn saltis en la manĝejon, kaptis la koverton, kiu enhavis la honoron de tuta familio, ŝi rapide metis ĝin en sian retikulon kaj paŝis tra la fenestro de la saloni sur la ferŝtuparon en la alteco de kvar etaĝoj. Se Brandes vivas, tiam li volonte helpos ŝin trovi Budhon por tiu koverto.

Ŝi vojaĝos en Marokon… Tintego!

Rabiaj homoj luktis en la ĉambro!

Gordon ĵetis sin sur Adams-on. Wilmington subite elprenis revolveron. Nun la bagnano liberigis sin per unu piedbatotiel, ke la malalta dikulo flugis malproksimen. Tiel li me, kiel sola celo staris tie, tamen Wilmington ne alpafis lin. Ekksplodis el li la multe da akumuliĝinta malamo, la kolero, la venĝemo de la vanta, tromemfida tre ofendita homo, kaj li volis mortigi Adamson, kiel ian rabian hundon. Li pafis al lia vizaĝo el du paŝa distanco.

Sed la revolvero misfunkciis. Tiel li savis la vivon de Gordon. Ĉar Adams falante elprenis sian revolveron, kaj li certe estus mortpafinta la bagnanon, se li ne aŭdintus tiun teruregan klakon apud sia orelo, kiun kutimas sekvi morta pafo…

Antaŭ ol la alia homo denove povintus tiri la ĉanon, Adams pafis, trafinte la stomakon de Wilmington. Li faligis la pistolon, kaj spasme kaptinte la kurtenon de la pordo li deŝiris ĝin, kvazaŭ volvinte sin per kadavra tuko, li turniĝis kaj falis teren, kovrita per la bunta brokato.

La hakilbatoj jam trarompis la pordon de la antaŭĉambro.

Dume la bagnano malaperis.

Adams nur nun ekkonsciis la realon: la polico!

Per unu salto li jam estis en la manĝejo. Li tuj vidis, ke la fenestro de la alia ĉambro estas larĝe malfermita.

La pordo de la antaŭĉambro falegis kun g randa bruo, kaj la detektivoj penetris tri la kadavro de Fleury, kiu kuŝis sur la sojlo!

Adams ĝuste tiam atingis la skribotablon. Sed li ektimis ne pro la detektivoj, sed pro la terura spektaklo, kion li vidis.

Li ankoraŭ havis tiom da tempo, ke li ŝlosu la pordon, kondukantan al la antaŭĉambro en tiu momento, kiam la detektivoj alvenis tien. Poste li kuregis en la alian salonon, li ŝlosis ankaŭ tiun pordon. La malfermita fenestro montris la vojon de la fuĝinta bagnano.

Li paŝis sur la ferŝtuparon.

Supre, en la alteco de la kvina etaĝo li vidis malaperi la piedon de la bagnano sur la lasta ferŝtupo, kiu paŝis sur la tegmenton. Adams pafis post lin.

5

Kiam Evelyn paŝis tra la fenestro kaj rigardis malsupren, ŝi instinkte ekŝrikis.

Kvazaŭ batalo okazus sube sur la strato. Alvenis policaj aŭtomobiloj sirenantaj… Homoj diskuris, kaj la policistoj senindulge uzis la gumbastonon. Ŝajnis, ke ili blokas la straton Mazarini el ĉiu direkto. El la domo, de kie Evelyn fuĝis, oni kondukis kvar homojn katenite, en ŝirita vestaĵo al la prizonultransporta aŭto. Iu kuŝis senmove, vizaĝaltere sub la lampo de la pordego, en granda, malhela flako. Eleganta virino lasis treni sin pere de ledokateno, ŝi malaperis ŝrikanta en la prizonultransporta aŭto, kaj la reflektor de la kiras aŭto prilumis la panikan svarmadon per blanka ardo.

Nun pafo knalis malantaŭ Evelyn el la loĝejo.

Tiam ŝi reprudentiĝis, kaj unue hezitante, poste kun timiĝinta rapideco ŝi klopodis iri supren sur la ŝtupetaro. Ŝi ne povis fuĝi al la strato. Nur tra la tegmento. Elstaranta najo forte ektiris kaj ŝiris longe ŝian jupon. Kolektinte ĉiun forton, ŝi kaptis la randon de la tegmenta defluilo kaj suprentiris sin. Kovrita de polvo kaj koto, en ŝirita vestaĵo, sed fine ŝi atingis la tegmenton!

Evelyn ekkuris.

En fluvoflako ŝi falis genuen, preskaŭ perdinte sian konscion pro la doloro. Ŝi ekstaris ŝanceliĝante. Spiregante kelkajn sekundojn, ŝi apogis sin al kamentubo kaj retrogirgadis.

Denove la terura vidaĵo.

… Kalva kapo aperis inter du kroĉiĝintaj manoj ĉe la rando de la domtegmento. La nazo estas unu ruĝa cikatro, la malamo kaj la fortostreĉo deformas lian vizaĝon.

La bagnano!

Evelyn kuras plu. Pafo tondris dorse, kaj ŝi aŭdas la piedbruon de la persekutanto…

Dio mia…

Ŝi baraktas tra lignotabuloj, sekigŝnuro frapiĝas al ŝia gorĝo streĉita en la mallumo, kvazaŭ ĝi volus senkapigi ŝin… Evelyn stumble falas… Denove plu!

Sed nun knalas alia pafo, kiu celis jam la bagnanon. Iu persekutas ankaŭ la persekutanton. Alia persekutato. Evelyn akiras ekspiron, ĉar Gordon fuĝas malantaŭ kamentubon kaj repafas al Adams. Ili tiel ĉasas unu la alian, dume la polico de Parizo ĉasas ilin.

Evelyn ekspuatas la favoran momenton, kolektinte sian lastan forton kuras, forte prenante la malgranda, nigran retikulon, en kiu kuŝas la valora koverto… Subite ŝi ekvidas virtofenestron sub si…

Artlaborejo.

Ŝi tute ne pensadas. Forte preninte forigitan kadron de fenestro, ŝi pendigas sin malsupren, poste ŝi lasas sin fali kun fermitaj okuloj.

La ĉambro estas malalta, ĉar ŝi facile surplankiĝas piedpinte. Ŝi atendas.

Estas mallumo. Oni parolas en la najbara ĉambro:

— Bonvolu elekti, tiuj estas naŭoble dekdu centimetraj bildkartoj… sed se vi deziras pligrandigon…

Fotografisto!

Evelyn ĉirkaŭrigardas. Dekstre ŝi vidas pordon. Ŝi malfermas ĝin. Ŝi denove iras tra malluma ejo, sed ĝi estas longa, kiel antaŭĉambro. En ties fino estas alia pordo. Ŝi elpaŝas. Freŝa aero frapis en ŝian vizaĝon. Ŝi estas sur koridoro.

Ŝi rapidas malsupren sur la ŝtuparo. Ŝi stumblas ĉe iu lasta ŝtupo. Ŝia vestaĵo denove krak-ŝiriĝas ie. Ŝi sentas, ke ŝiaj manoj, vizaĝo, nuko estas kovrita de koto. Nur iri plu!

Evelyn atingas malbone lumigitan korton. Junulino senplumigas kokinon, du knaboj, havantaj blankan antaŭtukon, malplenigas grandan melksitelon super la kanalo.

Ampleksa kuirejo estas videbla tra la malfermita pordo de la korto. Certe ĝi apartenas al iu eleganta restoracio apud la bordo de Sejno… Evelyn volas iri al la pordego.

Sirenado!

Ve! Ŝi ja venis paralele kun la strato Mazarin sur la domtegmento. Ŝi estas en la sama strato, kie oni razias!

Trairinte la restoracion, ŝi elvenus el la danĝera zono, sur la bordon de Sejno.

Iu infano paŝas pli proksimen kaj scivoleme rigardadas ŝin.

Evelyn rapide ekiras! En la kuirejon! Preteririnte kelkajn mirantajn helpkuiristojn, ŝi malfermas la pordon kaj staras en belega, luksa restoracio. La ĉefenirejo de la salonego donas vidon al la viglatrafika strato, apud la bordo de Sejno. Oni mire gapas Evelyn-on. Rigardinte sin mem, ŝi vidas, kiel malpura, ŝirita estas sia vestaĵo. Ŝiaj haroj, taŭzite pendas en sian vizaĝon. Nur for de tie ĉi, kiel eble plej baldaŭ.

Ŝi rapidas!

Dume Evelyn sentas, ke ĉiu fikse rigardas ŝin. Dank' al Dio, la elirejo estas tie…

En tiu momento stentora voĉo eksonis apud ŝi:

— Sed ŝi ja estas la „lady”! Dio mia, kio okazis al vi?!

La urbestor estis tiu, kiu diris tion.

Holler sidis apud li kaj ĉefloke de la tablo lordo Bannister, portanta frakon, en societo de tre multaj eminentaj sinjoroj.

6

Mi pensas tion, ke la edzino de Lot, kiam rerigardis al Sodomo, kaj ŝia korpo tuj fariĝis salkolono kaj ŝia vestaĵo salujo, ŝi havis pli saĝan mienon, ol lia lorda moŝto, sidanta ĉefloke de la tablo, kiam Evelyn alvenis. Subite ekregis tre granda silento. La nervoj de Evelyn streĉiĝis ĝis krevo dum sekundo. Ŝi sentis, ke temas pri la reputacio de la profesoro, ŝi sentis, ke ŝi kaŭzis teruran skandalon, kaj en la sekva

minuto la streĉitaj nervoj elĵetis fajreron de rapida solvo. La junulino ekparolis ridetante:

— Mi petas vin, Henry — ŝi diris subite rememorinte la baptonomon de la profesoro, — bedaŭrinde vi devas tuj akompani min hejmen. Mallerta biciklisto falpuŝis min apud la trotuaro, rigardu, kio okazis al mia vestaĵo.

Ĝi sukcesis!

La freŝaj ŝiriĝoj kaj la kotmakuloj sufiĉe probatligis, kion ŝi diris. Ĉiu turnis sin kun kompato kaj ĝentila konsolo al „sinjorino Bannister”. La akademianoj, universitataj profesoroj kaj generaloj prezentiĝis unu post la alia, kaj la „sinjorino”, sincere bedaŭrinte, ke ŝi ne povas resti inter ili en tia stato, ŝi kroĉis sian brakon al tiu de sinjorto Bannister kaj kuntrenis lin.

Sidinte en la aŭton de la profesoro, Evelyn ĉirkaŭrigardis singarde, ĉu la persekutantoj ekvidis ŝin? Ĉar ŝi estis certa pri tio, dum la koverto estos ĉe ŝi, tre multaj, ĉioriskaj homoj sekvos ŝin. Enaŭtiĝinte la profesoro atendis, ke Evelyn okupu sian lokon apude, poste li diris nur tion:

— Frapfermu forte la pordon, kaj diru, kien mi veturigu vin?

Li ne trovis vortojn pro malesperiĝo. Lia indigno jam estis trans tiu limo, ke li kverelu. Sendube, ke dum la pasintaj tagoj li plurfoje pensis pri tiu virino, sed ankaŭ tiu ideo envenis en lian kapon, ke estus bone revidi ŝin. Sed la cirkonstancoj de la revido tamen konsternis lin iom. Nun plej volonte li estus simple elĵetinta la knabinon el la aŭto. Kion faras tiu virino? Kie ŝi vagaĉas, ke ŝia vestaĵo ĉiam estas kota kaj ŝirita? Kion ŝi serĉas nokte sur la strato sola. Neniu scias tion.

Subite ŝi venas. Neatendite, kun blondaj fulmoj de ŝiaj hirtaj haroj, furioze, kiel la ciklono.

— Kiel eble plej rapide bonvolu veturigi min ien, malproksime de Parizo, kie mi povas entrajniĝi aŭ lui aŭton — petegis la knabino spiregante.

— Sed… mi estas en frako…

— Oni persekutas min!

— Kvazaŭ mi jam estus aŭdita tion. Kara fraŭlino Weston, mi konas bone la devojn de viro, sed mi devas atentigi vin, bedaŭrinde mi estas nur scienculo, kaj ne vaganta kavaliro. Estas nekompreneble, ke vi turnas vin nur al mi, rilate krimaferojn, anstataŭ la unuaranga polica aparato de nia epoko. Mi tre estimas vin, fraŭlino, sed estu permesate al mi denove ripeti: la vivo de ĝentilulo ne estas trapasa domo…

— Vi pravas… Mi tuj elaŭtiĝos — diris Evelyn. Poste ŝi kliniĝis plorante sur la ventoŝirmilon. Ŝi timis, ke oni kaŝobservas la stacidomojn en Parizo, eble ankaŭ la garaĝojn. Ŝi sciis, ke temas pri sia vivo. Povas okazi, ke oni jam estas sur ŝia spuro. La sola ebleco: lui aŭtomobilon malproksime de Parizo. Dio mia, kiel sola ŝi estas!

— Diru do, kien mi veturigu vin — demandis la profesoro drincente siajn dentojn, ĉar li sentis, ke li ne povas paroli kun la deca severo. — Ne ploru! Lasu tion, mi petas! Bone, mi veturigos vin el Parizo, kien vi deziras!

— Al Marseille — diris la knabino kun ekbrilantaj okuloj.

– Ĉu en frako?! — obĵetis lordo Bannister.

— Ne, ne… veturigu min nur sufiĉe lontane, al la plej proksima vilaĝo, kie mi povas lui aŭtomobilon.

La profesoro kolere piedpremis la gaspedalon, kaj la belega Alfa-Romeo senbrue, milde ekveturis sur la landvojo Parizo-Liono.

7

La du viroj kaŝiĝis malantaŭ po unu kamentubo sur la domtegmento. Dume la strato kvietiĝis. Estus danĝere pafadi plu.

— Fremdulo! — kriis Gordon. — Ĉu vi firme persista pri tio, ke ni reciproke transdonu unu la alian al la polico? — Ĉar la persekutanto ne respondis, li aldonis. — Estus pli saĝe, se ni provus kune fari ion.

Adams ne respondis.

— Duope ni eble povus trovi la knabinon kaj la dokumenton. Mi havas kelkajn indikojn, sen kiuj vi ne atingos celon. Ni agu kune.

— Kiu vi estas?

— Anglo. Samprofesiulo.

— Kiel vi povus utili al mi?

— Permesu partopreni la negocon de la geografia karto de Clayton, kaj rekompence mi proponas al vi la „statuo-negocon”.

— Kian statuo-negocon?

— Temas pri statuo, kiu valoras unu milionon da pundoj.

— Mi konjektis, ke estas io al tiu Budho. Bedaŭrinde, mi nun ne havas tempon okupiĝi pri alia afero, ol la oranĝkolora koverto.

— Komuna afero — respondis Gordon. — Ambaŭ falos en nian manon, trovinte Evelyn Weston-on. Nu? Duono-duono. Se vi volas, ni povas fari kartelon. Aŭ ni turnu nian dorson unu al la alia, kaj ni forlasu la tegmenton aparte, ĉar mi esperas, ke nek vi deziras maljuniĝi ĉi tie.

Sekvis paŭzo.

— En ordo — diris Adams poste. — Nun ni ne kuraĝas el paŝi el malantaŭ la kamentubo, almenaŭ mi ne fidas vin, do estus plej saĝe renkontiĝi post duonhoro en la restoracio „Fazeol-reĝo”. Ĝi troviĝas apud Chateau-Rouge.

— All right! Ĝis la revido…

Ŝirmate de la kamentuboj, ili rampis en la kontraŭan direkton.

Kiam Gordon denove estis sur la strato, li telefonis al Rainer.

— Venu kun Corned-Beef en la restoracion „Fazeol-reĝo”!

— Ĉu oni bone kuiras tie? Ĉar mi ankoraŭ ne vespermanĝis.

— Vi, idioto! Temas pri vivo kaj morto. Ni estos milionuloj, trovinte Evelyn Weston-on.

— Vi povas pruntepreni krediton por tio. Corned-Beef ĵus telefonis, ke ŝi veturas kun la profesoro per aŭtomobilo. Anticipe ili plenigis la benzinujon sur la landvojo, kondukanta al Liono. Li sekvos ilin, lasante mesaĝon ĉe ĉiu benzinstacio. Ĉu la restoracio „Fazeol-reĝo” estas malproksime de tie ĉi?

Adams kaj liaj du homoj jam estis en la frinkejo, kiam Rainer kaj Gordon alvenis. La sinjoroj prezentiĝis unu al la alia, kaj ili prezentis siajn kolegojn.

Iu kolego de Adams havis rondbarbon, maristan trikotaĵon, kaj li konstante maĉis maĉtabakon, pro kio li fojfoje devis kraĉi. Li nomiĝis Joko. Li neniam diris pli do nomo okaze de prezentiĝo. Iam li laboris en cirko, kiel gum-korpa artisto, sed foje li murdis kelkajn homojn, kaj de tiam li praktikas la nunan metion.

La alia kolego, d-ro Cournier, estis grandega, dika, pala, blankhara homo, kun lacaj okuloj, kronika morfinisto. Li faris malrapidajn gestojn per siaj ŝveliĝintaj, lantugaj manoj, kiam li iafoje bonvole kaj saĝe klarigis ion per sia basa voĉo.

— La tempo urĝas, sinjoroj — komencis Gordon. — Mi ne devus kunlabori kun vi, sed ni kolizius ie en tiu ĉi afero, sed la akiraĵo estas tiel granda, ke ĉiu ricevos abunde el ĝi.

— Ni transiru al la afero! — diris la rondbarbulo, kaj li komencis piketi siajn ungojn per sia nekeredeble longa tranĉilo.

— Tre bone. Estas la plej urĝa tempo transiri al la afero — diris Rainer kaj mendis ĉe la kelnero: — Mi petas bovidan eskalopon laŭ viena maniero kun multe da terpomo, kvar decilitrojn da ruĝa vino, kaj du malmole kuiritajn ovojn.

— Do, sinjoroj — klarigis la bagnano. — Mi scias, kie troviĝas la knabino ĉi momente kun la koverto, krome mi scias, kie ni trovos tiun certan statuon kun la kaseto, kiu valoras unu milionon da pundoj.

— Nun jam ankaŭ mi scias tion. Ĉe Münster — rimarkis Adams. — Sed se vi diros, kie estas la knabino, tiam ni volonte faros kompanion.

— Duono-duono.

— Bone.

— Gordon rakontis ĉion. Rapide, sed kompreneble. Li komencis de Dartmoor, ĉe Jim Hogan kaj finis per la telefonmesaĝo de Corned-Beef.

— Feliĉe Corned-Beef perdis la spuron de la knabino, kaj mi sendis lin serĉi la profesoron, kun kiu Evelyn Weston vojaĝis sur la ŝipo, kiel lia edzino. Mi pensis, ke la knabino denove aperos en la proksimo de la profesoro. Kaj vere ili renkontiĝis, tuj post la eventoj, okazintaj en la strato Mazarin.

Adams salte leviĝis.

— Ili do estas trovitaj! — Li turnis sin al Rainer. — Kiam vi parolis kun via kolego telefone?

— Ne pli ol unu horo. Sed mi ankoraŭ ne vidis tian priservon, mi jam duon horon atendas la mustardon. Kaj ovo sen mustardo…

La rondbarbulo eltiris la tranĉilon el sub sia ungo kaj direktis ties pinton al Rainer.

— Ni tuj ekiros! — krakis la voĉo de Adams.

Post nelonge ili veturegis sur la landvojo, kondukanta al Liono. Ili atingis taksion ĉe Armentiére.

Corned-Beef elaŭtiĝis.

— Ili jam estas malproksime antaŭ ni — li diris la novaĵon, eksidinte en la alia aŭtomobilo Packard — la profesoro havas

bonegan, novan aŭton, sed li ne konjektas, ke ni persekutas ilin.

La aŭto kuregis impetege...

Sesa ĉapitro

Rememoro pri lumturo kaj pri morsa aboco. La pli nova plano vaniĝas pro kroĉpendiĝo en la alteco de la kvara etaĝo. La poeto de Vilhelmo Tell akiras oran brakhorloĝon, kion li portas al Högraben por taksi ĝian valoron. Alvenas la fajrobrigado, Eddy Rancing apelacias Shakespear-on, kaj Lövy, la tubestro de la fajroestingistoj interpretas. Telegramo estas sendita.

1

Rancing viŝis siaj larmojn, malliginte boaton, li remis tra la lago. Albordiĝinte, li iris rekte al la kastelo. La loĝantoj de Mügli am See svarmis ĉie.

La junulo mansvingis al ili jam de malproksime.

— Li estis en miaj manoj! — li kriis entuziasme, alveninte inter la loĝantojn. — Ni falis en la akvon dum luktado, kaj li naĝis pli bone ol mi.

Ili rigardis sur la aŭdacan junulon el Londono kun rekono kaj admiro.

— Ho, vi estas heroo! — diris Greta kun dudek centrimetra rideto minimume. — Tamen mi ne timis, aŭdinte la kriadon: mi sciis, ke vi estas ĉi tie.

— Kiel mi vidas, vi havas eksterajn vundojn — paŝis la kadavroesploristo al li kaj atenteme rigardis la krevintan lipon de Eddy. — Oni kutimas fari histologiajn sekcaĵojn el tia buŝo por la tribunala ĉeftraktado.

— Ĉu vi povas diri ian personpriskribon, sinjoro Rancing? — demandis la polica konceptisto per malvarmkonduta,

individua voĉo.

— Kompreneble! Li estas alta homo kun malgranda lipharаro, havanta verukojn sur la vizaĝo, kaj cikatro troviĝas sub lia dekstra akselo.

— Ĉu li ne havas rimarkeblajn rekonilojn?

— Li elspiris tre fortan alkoholaĵodoron.

— Bedaŭrinde, ĝi tute ne estas rimarkinda ĉi-regione — diris la konceptisto kaj ekfumis pipon. Li malamis la pipon, sed li sentis tiel, ke ĝi estas nemalhavebla ĉe detektivo.

— Ĉu vi ne povas diri pluajn indikojn pri li? Kian monogramon li havis en sia ĉemizo, la mezuro de liaj ŝuoj, ĉu li estis forta aŭ malforta?

— Mi malofte vidis tiel muskolan rompŝteliston — rakontis Eddy, — mi povas aserti, ke tiu homo estas Herkulo.

— Tiam ni trovos lin en la fremdulkontrolejo — deklaris la konceptisto.

Eddy Rancing ne dubis tion. Li rapidis en sian ĉambron Tutan tagon li restis en la lito. Li ofte ternadis. Viktoria, la edzino de ĉefĝardenisto Kratochwil, vespere portis al la febra malsanulo tason da kuracteo, pro kio lia sanstato fariĝis malpli bona.

Eddy ne retenis sin de la aventuroj, sed ĉi tie li puŝiĝis konstante al aĉaj eventoj, pro kiuj ankaŭ Arsén Lupin sopirus pli modestan vivon. Ne fortimigis lin ĉiutagaj malfacilaĵoj. Pasis malpli ol du jaroj, ke li povis suprengrimpi nur dum tempestaj noktoj sur la fulmŝirmilo al la filino de la gardisto de la lumturo en Dover, ĉar tiam la patro estis okupita pri sia laboro. Harrington, la grandega turogardisto estis danĝera

homo kaj severa patro. Tial Eddy devis lerni telegrafi. La knabino instruis lin pri la lumsignaloj laŭ la Morsa aboco. La elektra lampo mallumiĝis dum pli-malpli longaj intermitoj en la fenestreto de la loĝĉambro de la turo, inter la oka kaj la naŭa horo vespere. Kaj Eddy, kiu helpe de la knabino fariĝis faksperta telegrafisto, legis la lumsignalojn, staranta sur la bordo: „patro… laboras… ok horojn… venu… koktelo… elĉerpiĝonta… kara mia…”

Eddy lernis tiel telegrafi kaj grimpi sur fulmoŝirmilo pro amo. Sed ĝi havis romantikon. Danĝeron, guston. Sed ĉi tie verukaj lakeoj ĵetas al li plankovakson, li estas fermita en fatrasejon, vangofrapita, kaj kondukita en pluvmarĉetojn.

Li tamen devas fari ion al tiu Budho. Li bone trapensis la aferon kaj elcerbumis novan planon dum sia konvelesko. Jes. Ĝi estos bona!

Vere genia penso ekideis al li. Posttagmeze li vizitis la kuraciston de la vilaĝo, doktoron Rüdiger.

— Ah! Mi estas feliĉa ekkoni vin, kio nova? Kiel vi fartas en la kastelo?

— Mi ne povas dormi.

— Ĉu vi diras tion al mi? Oni devus ekstermi ĉiujn katojn tie!

— Mi pensis ne tute pri tio. Mi suferas pro sendormeco.

— Hm… Kiel ĝi manifestiĝas?

Rancing, sur kiu komencis montriĝi la simptomoj de flavmalsano, pro la multe da subpremita kolero, li kapitulacis al la sorto kaj klarigis kun ĝentila rideto, ke la du ĉefaj simptomoj de lia sendormeco estas la maldorma stato kaj vigilo.

— Ĉiuokaze ĝi estas grava — diris la kuracisto. — Verŝajne vi havas anemion, tial vi estas nervoza, hipo§ondro, kun malbona memorio.

— Mi ŝatus, se vi preskribus ian dormigilon.

— Bonega ideo!

La kuracisto transdonis al li recepton. Rancing pagis kaj foriris.

En la sukeraĵejo li aĉetis kelkajn kremkukojn. Li sciis, ke la frandema knabino preferas la doĉaĵojn. Li transdonis ĝin al Greta post la vespermanĝo, en konvena momento, kiam neniu estis en la ĉambro. La knabino apenaŭ menĝetis el ĝi, kiel kutime, kaj rigardinte sur la restintan parton, Greta diris, ke ŝi suprenportos ĝin en sian ĉambron por la katoj.

Rancing sciis, ke ŝi manĝos tion jam sur la ŝtuparo. Kaj li ne eraris pri tio. Li miksis en la kremon de la kuko kvinoblan dozon da dormigilo, kion d-ro Rüdiger preskribis por li. Post unu horo Greta ronkis tiel laŭte, ke ŝiaj katoj kaŝiĝis en la angulo de la dormoĉambro kun kurbigita dorso kaj taŭzitaj haroj.

2

Estis obskura, malbela nokto.

Sekvis la decida momento, kiam jam pli multe da trompiĝoj ne povas trafi lin. Eddy kunportis volvitan paperon, kion li ŝmiris per peĉo. Ĝi servis por alglui la molan, gudrumitan paperon sur la fenestrovitron de Greta, kiun li tranĉos per la diamanto de sia ringo kaj senbrue elprenos ĝin. Cetere la vitro estus enpremebla, kio kaŭzus teruran frakas-bruon. Krom tio li kunportis nur longan, dikan ŝnuron.

La vetero estas tre favora. La fama feno blovas el la direkto de Alpoj, aspergante la teron per grandj pluvogutoj, la densaj nubon funebre kovras la reginonon. Nia heroo atingas sur helika ŝuparo la elstaran turoĉambron, konstruitan kiel ornamaĵon. Ĝi havas grandegan klapfenestron, kiu facile malfermiĝas, kaj tiel oni simple povas iri sur la tegmenton.

Haliho!

Eddy ŝatintus respondi per ĉasista krio al la vento, ĉar li havis tiel sovaĝan, rezolutan aventuremon.

Haliho!

Li aspektis kiel freneza vakero kun siaj flirtiĝantaj haroj, portante volvitan ŝnuron sur la brako, gudrumitan paperon en la mano, kiu galopas sur la prerio kun siaj lazo kaj lirika poemo.

Forta ferhoko elstaris el sub la lado ĉe la kubuto de la pluvotubo. Ĝi estis super la fenestro de Greta. Li bone pririgardis tiun hokon apud la kvadratforma, blokŝtona ornamaĵo de la fasado. Sub ĝi estas la rondforma, blinda fenestro, kaj malpli supre la balkono de la knabino.

Kia komforto ĝi estas por rompŝtelisto, male al la narkote endormiĝinta viktimo.

Li fiksis la ŝnuron per strikta marista maŝo al la hoko kaj malsuprenigis tion. Ĝi balanciĝante svingiĝis en la vento. La ŝnuro pendis pli profunden ol la nivelo de la balkono. Farinte tion, li prenis la gluiĝeman rulaĵon sub sian akcelon kaj komencis malrapide descendi.

Diablo forportu tiun gudron!

La longa, nigra papaero unue gluiĝis al lia mano, kaj kiam li volis forigi ĝin, la vento premis la tuton al lia vizaĝo. Nun li aspektis tiel, kiel Ku-Klux-Klan-atencanto, portanta maskon ĝiszone. Bonŝance, ke li atingis la blindan fenestron kaj eksidis por momento sur la rando de la rondforma, mallarĝa kavaĵo. La balkono de Greta estis du etaĝojn malsupre. Li lasis pendi la ŝnuron libere kaj provis ŝiri la gudrumitan paperon de sur sia vizaĝo.

Arbokrono de giganta abio kliniĝadis susurante ne malproksime de li.

La blinda fenestro, kie li sidis, estis regula cirklo. Nur malgranda muro. Kavaĵo, simila al kaserolego. Kial oni faras ĝin? Eddy pensadis pri tio dum kelkaj momentoj, sed poste li tre ekmiris.

Kie estas la ŝnuro?

Sankta Dio!!!

Li lasis la ŝnuron libere pendi, kaj ĝi alkroĉiĝis al la branĉoj de la grandega abio dum eksvingiĝo. La ŝnuro nur iomete estis alkroĉita, kaj nun ĝi malstabile pendis sur la maldika branĉo. Eble ĝi tuj refalos, sed sur tiu ĉi mallarĝa rando, dorse la nura muro, en la alteco de kvin etaĝoj, li povas kroĉiĝi nur al la gudrumita papaero, la situacio estas iomete malasperiga. Ni komprenu tion.

Li devus etendi nur sian brakon kaj atingus la ŝnuron. Sed kiel ekmoviĝi ĉi tie?

Li sentis tiel, ke li tuj falos malsupren.

Restas nenio alia ol atendi la plej baldaŭan ventopuŝon, por ke la snuro refalu. Oni ne devis longe atendi la ventoatakojn en tiu nokto. Ĝi jam venis, furioze kaj muĝante!

Haliho!

La ŝnuro moviĝetis.

Nun!

Ĝi leviĝas kaj…

Kaj ĝi falis inter du branĉojn, kiel en forkon. Ciklono aŭ tornado, aŭ alia transmara ŝanĝo de vetero estus bezonata por eklevi ĝin.

3

La situacio de Eddy Rancing estis pli malesperiga kaj senperspektiva ol tiuj kompatindaj situacioj, kiuj okazis iam en la mondo!

Li ĉirkaŭprenis siajn genuojn, kurbiĝante laŭ la arko de la rondforma, blinda fenestro, kaj li aspektis de malproksime, kiel ŝnurego. Li estis malseka ĝishaŭte, la malvarmo trapenetris lin, kaj la aŭroro ankoraŭ estis tre malpoksime.

Sed kion li faros aŭrore? Kiel klarigi…

La gruzero grincis. Iu venas malsupre!! Larĝranda ĉapelo aperis en la parko.

Sinjoro Maxl! La poeto de Vilhelmo Tell! Kion li serĉas ĉi tie?

Estas certe, ke antaŭ nelonge li vidis lin vespere promenadi reve ĉe la barilo kun Viktoria, la edzino de ĉefĝardenisto Kratochwil. Jes ja! La ĉefĝardenisto ricevis alciton por la hodiaŭa tago iri en Erlenbach-on, kaj li certe pasigos la nokton tie. Kion fari? Ne estas alia senkulpigo. Li raspis sian gorĝon kaj kriis malsupren:

— Bonan vesperon… sinjoro Maxl…

La poeto rigardis supren. Poste li eklevis sian ĉapelon.

— Mi havas la honoron, sinjoro Rancing! Kiel vi opinias pri tiu terura vetero?

— Ĝi venas el Alpoj. Okazas degelo — li kriis kun altrudita rideto el la blinda fenestro.

— Se estas permesate demandi: kion vi faras supre?

— Ankaŭ mi mem ne scias…

— Nu, tiam mi ne ĝenas vin — li diris levinte sian ĉapelon kaj ekiris.

— Sinjoro Maxl! Ĉu vi helpus min?

— Bedaŭrinde, sinjoro, mi ne havas eĉ unu groŝon. Sed la direktoro de la banko, barono Ostrau…

— Mi pensis ne pri financa helpo. Mi ŝatus malsuprenveni de tie ĉi.

— Ĉu ne estas bone sidi tie?… Diru, efektive kial vi restadas hodiaŭ nokte sur la fasado de la kastelo, kiel ia reliefo?

— Mi ne povas malsuprenveni

— Tio ankoraŭ ne estas kaŭzo por supreniri.

— La vento forblovis la ŝnuron, kaj ĝi kroĉiĝis sur tiu abio. Vi povus helpi min, sinjoro Maxl.

— Sed tio dependas nur de mi. Mi estas preta antaŭhelpi vian malsuprenvenon. Sed al tio estas bezonata ĵeti teren bagatelaĵon. Vi havas tre belan poŝhorloĝon kun ĉeno.

Eddy teruriĝis.

— Sinjoro! Ĝi estas ĉantaĝo!

— Lasu tion al mia konscieno. Nu, ĉu vi ĵetas ĝin aŭ ne? — La horloĝo de sinjoro Rancing kun la mallonga, dika oficira ĉeno ĉiam tre plaĉis al sinjoro Maxl. La demando, ĉu ĝi estas vere el oro? Foje en Zuriko iu vendis al li bastonon kun arĝenta kapo, kaj poste evidentiĝis, ke la belega prenilo estas akvokrano. De tiam li estas singarda. La poeto ekiris, kvazaŭ li estus foriranta.

— Atendu!

Rancing ĵetis teren sian poŝhorloĝon kun malestimo, kiu falis kun obtuza bruo sur bedon, inter la arbidojn, ĉirkaŭvolvitaj per papero.

— Hontu! — li kriis malsupren. — Ke verkistro estas tiel materialeca!

— Vi eraras! Mi ne estas materialeca kiel poeto! Mi ankoraŭ ne ricevis eĉ unu groŝon por miaj verkoj… Kie estas tiu malbenita horloĝo?

Nun li ne trovis la horloĝon. La vento fajfis, la pluvo falis, kaj Rancing estis certa pri pulmito. Fine la horloĝo tamen troviĝis.

— Nu, rapidu!.. — Rancing urĝis lin.

— Vidu, mi foje jam trompiĝis. Se vi ne koleras, unue mi montors ĝin al taksadisto.

Eddy preskaŭ falis el la alteco.

— Sed sinjoro! Mi povas falegi en kiu ajn momento…

— Fermu viajn okulojn, kaj preĝu. Mi rapide iros al Högraben, li loĝas ne pli old dekvin minuta distanco de tie ĉi. Li estas eminenta horloĝisto. Li lernis en Schaffhausen. Lia juna fratino edziniĝis al pentristo. Mi montros la horloĝon al li, se ĝi estas el oro, tiam mi tuj helpos vin…

— Sinjoro Maxl! Vi estas…

— Ne dankegadu! Mi klopodas urĝe reveni por helpi vin, ĉar kiu donas rapide, donas duoble.

Eddy Rancing ŝatintus doni ion duble kaj rapide al la poeto, sed li jam forkuris.

Haliho!

La vento preskaŭ deŝiris lin el la alteco, kaj neĝ-pluvo frapadis lin. Lia vestaĵo rompiĝadis sur li en la frosto, kiel kando…

Sinjoro Högraben ĉu ne loĝis proksime, aŭ li dormis profunde, ĉar la poeto revenis nur post duonhoro.

— Ĉio estas en ordo! Timu nenion! Ne estas problemo pri la oro! Vi tuj estos malsupre…

— Eskalon… Akiru eskalon… — hapis Rancing.

— Superflue. La fajrobrigado kunportos ĝin.

Trumpetado aŭdiĝis de malproksime.

— Fripono! Ĉu vi alarmis la fajrobrigadon?

— La gas-kompanio ne povas malsuprenigi vin!

— Tie estas eskalo… Mi petegas… Antaŭ ol ili alvenus ĉi tien…

— Bele! Poste onu punus min, ĉar mi vane venigis ilin. Diru, kiom da rubenoj estas en la horloĝo?

4

… Alvenis la fajrobrigado! Gvidate de suboficiro Zobelmann! La jungaĵo furioze kuregis, tirata de kvar kaj duono da bestoj! Ĉar tri ĉevaloj kaj unu mulo tiris la ĉaron, provizitan per pumpilo kaj eskalo.

Zobelmann, kiam sciiĝis pri la okazintaĵoj, unue ekblovis la trumpeton. Ĝi sonu jam dum la prepariĝo, por ke la loĝantoj havu tempon aperi sur la scenejo de la granda evento. Li rapide alivestiĝis en sian blankan-bluan, paradan uniformon. Hodaiaŭ li devas faris sian plejon! Malofta okazo! Eĉ la fajro evitas tiun mizeran lokon.

— Ĉu ĉio estas preta?

Nun do, antaŭen! La ĉaro de la fajrobrigado kuregis, kaj la trumpeto ploris! La hufferoj terure klakis.

La loĝantaro jam grandnombre ĉirkaŭstaris la kastelon. Ili rigardis kun intereso la malgajan homon, sidantan en la blinda fenestro, kies pantalontubo defluigis la pluvakvon, kiel ia kromdrenilo.

Sed, hah, alvenis la fajrobrigado.

Seklvis mallonga manovrado per la eskalo. Ili ŝovis ĝin antaŭen, poste reen. Fine iu junulo suprengrimpis, li fiksis sin per unu mano kaj piedo kaj levis sian alian manon alten.

Estis fenomene! Ĉiu aplaŭdis.

— Antaŭen! — kriis Zobelmann.

La eskalo nun batiĝis al la muro, kaj sinjoro Löwy, la tubestro ekiris.

Tiam jam la loĝantaro de Mügli am See plennombre ĉirkaŭstaris la kastelon.

Sed sinjoro Wollishoff preskaŭ anticipis la sav-agadon de la fajrobrigado. Li profunde dormis, kiam lia filino vekis lin. Ĉar Greta vekiĝis je la unua horo pro stomakaj spasmoj, ĉar ŝi malbonfartis pro la multe da soda bikarbonata, kiun la kuracisto preskribis por Rancing kontraŭ sendormeco. La doktoro pensis, ke Eddy fantasmagorias, ĉar li havas gravan anemion, tial li telefonis al la apotekisto doni al la junulo sodan bokarbonatan anstataŭ la dormigilo Veronal, preskribita sur la recepto. Greta vekis sian patron kaj timeme informis lin pri la novaĵo, ke la fajrobrigado paradas antaŭ la kastelo, en la ĉeesto de la loĝantaro.

Portinte noktan surtuton, Wollishoff kuregis en la parkon, rigardis supren, kien oni apogis la eskalon, poste li rekuris, kaj denove aperinte, li havis pafilon Flobert en sia mano, per kiu li celis Rancing-on, kaŭrantan super la balkono de Greta.

Ĉiuokaze estintus pli simpla solvo de la situacio mortpafi la gaston de sur la kornico de la blinda fenestro. Eble jam nek Rancing estus bedaŭrinta tion. Sed Zobelmann en la lasta momento flankenpuŝis lian manon.

— Surprenu ion, ĉar vi malvarmumos! — li kriegis en la orelon de Wollishoff.

— Mi mortpafos lin!

— Nur tiam, se li estos malsupre! Kiel vi pensas, ĉu ni vane venis ĉi tien? — Kaj li jam komandis. — Du homoj tenu la sinjoron konsiliston senmova!

La savo daŭris. Ne pasis duonhoro, kaj la eksterlandano estis surtere dum ovacio kaj ĉapelsvingado de la loĝantaro. Eddy klarigis al la konsilisto per raŭka, senartikigita kriegado, simila al sirenado, kiun du homoj tenis senmova, ke li morte amas lian filinon, kaj li volas peti ŝian manon.

— Mi deziris amkonfesi al Greta dum romantika balkon-sceno.

— Pri kia sceno temas? — stentoris sinjoro Wollishoff.

— Nokte aperas junulo sub la balkono por konfesi sian amon. Ĝi estas bela tiel! Fama poeto verkis tion!

— Mi estis tiu — murmuretis sinjoro Maxl. — Tio okazis al Vilhelmo Tell.

— Mi amas vian filinon, kaj mi volas edzinigi ŝin — kriegis Eddy.

— Kion li diras? — demandis la dommastro sinjoron Löwi, kiu staris apud li en la mano kun la akvotubo.

— Li amas vian filinon — stentoris la tubestro tiel laŭte, ke ĉiu fenestro de la kastelo ektremetis.

— Li amas vian filinon… — hurlis la homamaso §ore.

— Kiun?… Kiun?… — hapis la maljunulo mirante kaj rigardis supren al la blinda fenestro.

Sed Greta, kiu staris ĝis nun en la fono, nun venis antaŭen kaj ĵetis sin inter la brakojn de Eddy. Fine ankaŭ la maljunulo komprenis tion kaj iris enlitiĝi.

La montopintoj de Alpoj konturiĝis el la nubaro, aspektanta kiel akumuliĝanta vaporamaso en la aŭroro…

Sekvonttage Eddy Rancing telegrafis al sia onklo.

„Mi svatiĝis al Budho, venu tuj, Eddy.”

Sepa ĉapitro

Oni miras la profesoron. Li ricevas freŝe lavitan noktosurtuton. La frako fariĝas enviita turista vestaĵo, sed ĝi restos tie. Evelin ŝoforas bravure. Ili renkontas tri bovinojn. La lordo malsovaĝiĝas en la interno de la aŭto, sed la necesujo sovaĝigas lin. La tri bovinioj denove aperas. Ili vestas sin per folklora kostumo en Liono, ili adiaŭas kaj daŭrigas la vojon kune. Lordo Bannister preskaŭ sofokiĝas pro ĉefartikolo.

1

Ili preterlasis multajn, malgrandajn vilaĝojn unu post la alia. La profesoro ne ĉangreniĝus pro la frako, sed la brustobutono premiĝis en lian karnon, kiam li klinigis antaŭen.

La knabino ekparolis malkuraĝe.

— Kie ni trovos… garaĝon plej proksime, kie mi povas lui aŭtomobilon?

La lordo pensadis kelkajn sekundojn pri tio, ĉu li respondu? Fine li decidis sin respondi. Sed nur mallonge kaj grumblante.

— Mi scias tiel, ke ĝi troviĝas en La Rochelle. Ĝi estas sufiĉe granda vilaĝo. Mi esperas, ke ankaŭ mi trovos taŭgan tranoktejon ĝis morgaŭ.

Ili denove silentis. Arboj kuregis preter ili, kvazaŭ ia senkrura armeo, marŝanta anservice, sur ĉies trunko estis larĝa, blanka zono. Oni turpigis la praan aspekton de la netuŝita pejzaĝo per tiuj malbelaj, kalkozonoj en la intereso de la aŭtomobilistoj.

La profesoro, kvazaŭ al si mem, grumblis plu, ĉar ebleco de alia katastrofo ekideis al li, rilate lian tranoktadon, kion li sukcesis eviti.

— Estas bonŝance — li murmuris, — ke mia necesujo ĉiam estas en la aŭto…

La malgranda, lakita valizeto troviĝis apud li sur la sidejo.

— Kial bonŝance? — demandis Evelyn iom nervoze.

— Cetere mi ne povus razi min matene en La Rochelle. Kaj mi malŝatas esti nerazita.

„Tropendantulo” — pensis la knabino, kaj rigardinte sur sin, ŝi preskaŭ ekploris pro sia ĉifona, kotkovrita, skrapvundita aspekto, pelita ĝismorte, meze de Eŭropo. Kaj li problemas pri sia razilo.

Eble ŝi nur tial pvovis iom kompromiti la profesoron antaŭ si, por ekvilibri sian suspektinde kreskantan simpation al li.

Ankaŭ en la aŭtomobilo ŝi spasme prenis sian malgrandan valizeton, kiu same estis nigra.

La oranĝkolora koverto estas en ĝi. La prezo de la „Meditanta Budho”.

Krome la honoro de la kompatinda veselkapitano Brandes. Kiel li nomiĝas en la legio?

— Münster… Münster… Münster…

Ŝi ripetadis lian nomon, kiel ian lecionon.

Fine ili alvenis al La Rochelle.

La profesoro haltis antaŭ la sola gastejo de la vilaĝo. La drinkantaj kamparanoj ovacie akceptis la aŭtomobiliston, aperantan en frako. Bannister ruĝiĝis ĝis la frunto, kiam rapokapa, kurba-krura Bretono ĉirkaŭiris lin kaj gapis la profesoron, kvazaŭ li estus afiŝkolono. Vitisto mallaŭte proponis al la restoraciestro, ke estus bone venigi la distriktan kuraciston, dum kelkaj homoj el ili estas ĉi tie.

Oleomakuloj videbliĝis sur la pantalono de la frako. Lia balge malsekiĝinta kolumo frotvundis lian kolon ruĝa, kaj kiam li kliniĝis antaŭen dum stirado, la butono de lia kolumo postlasis profundan signon sur lia gorĝo.

— Bonvolu diri, kie mi trovas garaĝon? — demandis Evelyn la proprietulon.

— Jen ĝi estas apud ni! Eble dek paŝojn proksime. Vi tuj ekvidos, ĉi supre. Granda barelo staras antaŭ ĝi…

— Dankon… Bonvolu paki al mi kolbasvarojn kaj fruktojn, mi revenos por tiuj, luinte aŭtomobilon.

— Bone.

— Mi ŝatus lui ĉambron — diris Bannister.

La noktogardisto rigardis tra la fenestro de la gastejo kaj faris krucosignon.

— Mi havas kvietan ĉambron sur la unua etaĝo, kiu donas vidon al la ĝardeno… — respondis la gastejmastro kaj aldonis malcerte. — Ĉu via sinjora moŝto estas sen akompananto?

— Mi devis urĝe veturigi la fraŭlinon ĉi tien! Mi ne havis tempon alivesti min… Bonvolu diri al la homoj, ke ili ne rigardaĉu, almenaŭ ili ne palpadu min!

Ĉar li kolere ekkriis ĉe la lasta vorto, la kamparanoj timeme foriris el lia proksimo. La vitisto rakontis al ili, ke pasintjare,ĉe la teatra ensemblo el Corbeille la kontrabasisto freneziĝis, kaj nokte li vagadis en la vilaĝo kiel vidva reĝino, sur la kapo kun arĝenta krono.

— Ĉu vi petas vespermanĝon?

— Ne! Mi volas dormi! — Li deklaris ĝin tiel kategorie, kvazaŭ oni oponus tion.

Evelyn nur nun etendis sian manon.

— Dio benu vin, sinjoro pro tio, kion vi faris por mi.

— Nedankinde… nun jam ĝi ne gravas…

Li premis la manon de Evelyn.

Li ankoraŭ longe rigardis post ŝin, kiam la pordo fermiĝis malantaŭ la knabino. Kiel malgaje, kiel malcertapaŝe ŝi foriras.

Li glutis. Nun li sentis ian amaran guston en sia buŝo. Li bedaŭris Evelyn-on

Almenaŭ li nomis tiel tiun etan, maltrankvilan, neklarigeblan senton, kiel li ŝatintus diri kelkajn, afablajn vortojn al la knabino kaj iomete akompani ŝin sur la vojo.

Li iris en sian ĉambron. La drinkejmastro proponis al li sian freŝe lavitan noktosurtuton.

Li sentis la vojaĝon en ĉiu sia osto. La necesujo estas malsupre en la aŭto… Egalas, matene li razos sin. Nun nur kuŝiĝi. En la liton! En la liton! La feŝe lavita noktosurtuto de

la drinkejmastro estis mucida. Ne gravas… Nur kuŝiĝi… Dormi!

La malagrabla aventuro tre elĉerpis lin. La multe da nervoziĝo kaj ekscitiĝo suferigis lin, krome li kore malamis ĉiun malordon, komplikaĵon kaj malkomforton.

Li sterniĝis sur la lito kaj kontente etendis siajn membrojn.

Poste li estingis la lampon. Li estis feliĉa, ke finiĝis tiu laciga, terura historio, kaj ekdormis dolĉe, profunde.

Li povis dormi dolĉe kaj profunce proksimume dek minutojn, kiam iu skue vekis lin el la dormo.

Evelyn staris apud li, kaj ŝi flustris en lian orelon:

— Tuj grimpu tra la fenestro, mi apogis eskalon al la kornico…

2

Evelyn interkonsentis kun la proprietulo de la metiejo rilate la luprezon de la aŭtomobilo, kaj ŝi rapidis reen. La virino estis nur kelkajn paŝoj de la gastejo, kiam subite ekbrilis reflektoroj, kaj aŭto bremsis kun akra grincado. Ses homoj saltis el la veturilo, kaj ŝi havis nur tiom da tempo por ŝteliri malantaŭ proksiman arbon, antaŭ ol ili estus ekvidintaj ŝin. Evelyn tuj rekonis Adams-on kaj Gordon-on. Kaj ankaŭ tiu okulfrape vestita, monokla homo estis inter ili. Ŝajnas, ke ili sekvis la aŭton de Bannister el Parizo, ili nur postrestis survoje. Ili interkonsiliĝis. Evelyn aŭdis ĉiun vorton malantaŭ la arbo:

— Ŝajnas, ke ili estis sufiĉe stultaj tranokti ĉi tie — diris Adams. — Ni devas mortigi ilin.

— Atendu — proponis Gordon, kiu dume enrigardis tra la fenestro de la drinkejo. — Ankoraŭ du gastoj sidas interne, estus pli oportune atendi ilian foriron. La du birdetoj neniel povas fuĝi de ĉi tie. Ni trankvile povas sidiĝi en la gastejo. Ili estas en nia mano.

Dume ekpluvis. La ses timigaj homoj eniris en la drinkejon. Evelyn jam ne tremis. Oni povas alkutimiĝi ankaŭ al la morta danĝero post iom da tempo. Plie ŝi timiĝis pro tio, ke ili volas mortigi tiun karan, eminentan, bonkoran lordon Bannister, kiun ŝi tiel forte amas, malgraŭ lia ĉiu morozo. Ŝi rigardis tra la fenestro en la drinkejon. La kvar homoj sidis en angulo kaj atentis la pordon. Ŝi rapide reiris al la grandega, ruĝa aŭto, per kiu la persekutantoj venis.

Ŝi estis sperta pri la aŭtoj. Dum lia patro vivis, ili havis belegan aŭtomobilon Ford, kaj ankaŭ Evelyn mem stiris ĝin. Nun ŝi utiligis tiun scion. Ŝi deŝraŭbis la stopilon de la klapo sur ĉiuj kvar radoj de la aŭto de la persekutantoj, poste ŝi tiregis tiujn, ĝis la aero eliĝis el ili. Malferminte eĉ la motorŝirmilon, ŝi ŝiris la draton, kondukantan al la magneto, forfluigis la akvon kaj la oleon, poste ŝi iris malantaŭ la gastejon. Nur unu fenestro donis vidon al la korto, tiel ŝi ne povis erari. La profesoro dormas malantaŭ la aperta fenestro de la unua etaĝo. Feliĉe ŝi trovis ankaŭ eskalon, apogitan al la pordo de la subtegmento, kiun ŝi pene metis al la kornico de la fenestro, kaj ŝi supreniris sur ĝi kun tremantaj genuoj. Evelyn la unuan fojon dum sia vivo grimpis sur eskalo.

3

La profesoro side leviĝis en la lito kaj sentis tiel, ke li nun devas blasfemi, sed la vorto altis en lia gorĝo, rigardinte la vizaĝon de la knabino.

— Pro Dio, mi petegas… — diris Evelyn — demandu nenion, venu tuj kun mi, ĉar oni mortigos vin. Murdistoj estas en la drinkejo, ili povas ataki la ĉambron en kiu ajn momento. Mi petegas ne perdi eĉ unu sekundon! Ili kredas, ke ankaŭ vi estas en la afero, mi aŭdis, kiam ili parolis pri via mortpafo… Frostotremo trakuris sub lia dorshaŭto. Li sentis, ke la knabino diras la veron. Li haste surprenis siajn ŝuojn…

— Ne vestu vin! Eble unu sekundo kostos nian vivon. Kie ajn vi povas aĉeti vestaĵon survoje. Mi petegas, venu, venu…

Bannister kunportis nur sian monujon, kaj viŝtukon, kiun li volvis ĉirkaŭ sia kolo, poste li ekiris malsupren sur la eskalo, sekvinte la knabinon, en lakitaj ŝuoj kaj portante la freŝe lavitan noktosurtuton de la drinkejmastro. Pluvegis.

Ili atingis la aŭtomobilon de la profesoro en ordo.

Pasis kelkaj sekundoj, kiam la sparkilo ekfunkciigis la motoron. Sekundoj, kiuj ŝajnis esti horoj.

Poste ili ekveturis.

La banditoj nur nun kuregis el la drinkejo, aŭdinte la bruon de la motoro!

Sed la aŭto jam ekimpetis, disŝprucante la koton, sur la vojo. Bum! Bum!

Strange, la kuglo penetris tra la malantaŭa fenestro, poste ĝi trarompis la antaŭglacon inter la profesoro kaj Evelyn. Ili ambaŭ aŭdis la mallonga, rapidan fajfon preter ilia orelo, kaj lordo Bannister devis kompreni, ke la knabino ne transdonis sin al poeziaj troigoj rilate la priskribon de ilia situacio.

Ili forlasis la danĝeron kaj La Rochelle-on per cent kilometra rapideco. Verŝajne la banditoj senpove ĉirkaŭiradis sian

nebatalkapablan veturilon. Sed la muzean valoron havanta Benz-Mercedes, la aŭto de la spicisto, povis postsekvi la modernan Alfa-Romeo-n de la profesoro, kun tiom da ŝanco, kiel malpli juna melkebla bovino ĉaspelus rokan aglon, kiu havas bonajn korpajn kondiĉojn.

La profesoro aspektis iom strange ĉe la direktilrado, en sia malsekiĝinta noktosurtuto, portante viŝtukon ĉirkaŭ sia kolo, kun siaj hirtaj bukloj; nokte sur la landvojo Parizo-Liono. Ĉi-momente Bannister vere ĝojintus, se li povus partopreni la aŭtoekskurson en sia antaŭ nelonge aĉetita vesperfesta vestaĵo.

Ankaŭ la robo de Evelyn estis malpura, ĉifita kaj sirita.

— Ĉu vi ne sentas tiel, fraŭlino Weston — demandis la profesoro flustrante, ĉar intertempe li tute raŭkiĝis, — ke vi tro honorigas min per via konfido, kiam vi uzas mian helpon? Krome ne prenu kiel trudiĝon, se mi demandas, pro kiu afero vi riskas mian vivon?

— Mi kunportas la honoron de homo en mia valizeto!

— Ĉu dume la familia juvelo ŝanĝiĝis tiom? Sur la ŝipo, kiam vi rompis mian noktan ripozon la unuan fojon, mi mencias tion ne por riproĉi vin, ĉar mi jam alkutimiĝis, ke vi mobilizis min pro ia familia juvelo, sed nun mi veturegas kiel frenezulo pro honesto de nekonata sinjoro, en noktosurtuto, per cent kilometra rapideco sur la landvojo. Mi ne estas malkuraĝa homo, sed mi pensas, ke mi rajte protestas kontraŭ tio, fraŭlino Weston, ke vi transŝovu al mi la devojn parte de mondfama film-aktoro, parte de unuarange ekzercita fajroestinga oficiro. Tute ne parolante pri la risko de mia sensignifa vivo…

Evelyn subite kliniĝis sur la ŝultron de la profesoro kaj denove ploris amare. Bannister murmuretis ion, sed li

silentiĝis. Ili preterlasis vilaĝetojn kaj urbojn per la sama, eksterordinara elano. La lordo decidis, ke li ne malpliigos la rapidecon, ĝis li trovos malfermitan vestaĵ-vendejon. Aŭroris.

— Sinjoro… mi ne povas rakonti multe da aferoj al vi — diris Evelyn plorante, — sed kredu min, ke mi estas honesta virino. Pardonu, ke mi elmetis vin al tia danĝero, sed ĉu mi kulpas…

— Almenaŭ mi povus razi min — drumblis la profesoro, ĉar li sentis preskaŭ fizikan doloron pri sia neflegiteco. Cetere li estis iom embarasita. Ĉar Evelyn nun jam ne ploris, kaj tiel ŝia kapo ripozis sur la ŝultro de Bannister sen ĉiu alibio. „Estus vere ridinde, se mi karesus ŝin post tiuj okazaĵoj" — pensis la profesoro, kaj eĉ li mem ne sciis, kiel ĝi ekideis al li. Evelyn kredis, ke tiu distrita kapoteno en tiu situacio ne estos okulfrapa, sed ĝi estis tre agrabla al ŝi. Unue ŝi fermis siajn okulojn pro tiu agrabla sento, sed poste ŝi jam dormis sur la ŝultro de lordo Bannister. La profesoro kelkfoje rigardis flanken kaj murmuretis ion.

„Ŝi estas tute stranga kreitaĵo — pensis la profesoro. — Ĝis nun mi vidis ŝin nur en tri situacioj. Unue ŝi fuĝas, poste ploras, fine dormas."

4

Matene la situacio fariĝis iom malalgrabla. La aŭtistoj, veturantaj el la kontraŭa dirakto, preskaŭ kuris en la apudvojan fosaĵon pro surprizo, ekvidinte ilin ĉe la direktilrado, atleton, verŝajne freneziĝintan dum trejnado, en societo de almozulino. Oni montris ĉiam pli grandan intereson al ili en la vigliĝinta trafiko. La profesoro malesperiĝinte pensis pri la skandalo, se iu rekonos lordon Bannister en lia persono, pri kies scienca prelego ĉefloke skribas la matenaj ĵurnaloj.

— Sinjoro — diris Evelyn, kiu pensis la samon. — Iam mi lernis stiri aŭtomobilon. Permesu, ke mi sidu al la direktilrado.

— Ĉu mi? — demandis la lordo suspekteme.

— Mi pensas… Eble en la interno de la aŭto… sur la… planko… Tiel oni ne vidos vin… Se vi kuntirus vin…

— Ĉu vi vere deziras tiun pli novan spektaklon? Mi ne povas sufiĉe emfazi, kiel oni neglektas la instruon de la akrobataĵo en la medicina fakultato de la universitato. Sed se vi deziras… Mi ne kontraŭdiras.

— Dio mia! Kial vi mokas min?! Mi nur timas pri via reputacio!

— Ankaŭ mi mem opinias, ke miaj estimantoj imagas min ne tiel… Nu, bone!.. Ne ploru, mi petas, ĉar mi ne ŝatas tion! Mi iras por felksi min kurbdorsa. Mi esperas ke mi ne devas fari trapez-akrobataĵojn.

La profesoro transdonis la lokon al Evelyn ĉe la direktilrado, li grimpis malantaŭen en la internon de la veturilo. Amare ĝeminte, li ĉirkaŭprenis siajn genuojn kaj eksidis sur la plankon. Dume ili haltis por plenigi la benzinujon.

Nun jam Evelyn aranĝis ĉion. Bedaŭrinde, ĉe la benzinstacio la junulaĉo rimarkis, ke mallonghara, aĝa virino kaŝiĝas en la profundo de la aŭto, kaj li vokis siajn patrinon, fartinon, la tri pli junajn fratojn kaj la avon. Ili ĉirkaŭstaris la veturilon kaj admiris Bannister-on tra la vitro, kiel ŝarkon en akvario. Iu knabo kuris en la vilaĝon por informi la konatojn. Feliĉe la benzinujo dume pleniĝis, kaj ili povis veturi plu per la aŭto.

La lordo jam ne riproĉis ŝin. Li diris nenion. Ĉirkaŭpreninte siajn genuojn, li fikse rigardis siajn kotkovritajn maleolojn,

kiuj vidiĝis el liaj lakitaj ŝuoj, li apatie cigaredis, kiel tiu, kiu jam ne esperas la pliboniĝon de sia sorto.

Poste li melankolie toleris, kiel mildiĝinta rabobesto, ke Evelyn portu al li sandviĉojn el drinkejo. Manĝiginte lin, ŝi atendis, ĝis li trinkis sian teon kaj reportis la tason. Dume venis tien la pastro de la vilaĝo kaj haltis apud la aŭto. Enrigardinte, li kunsente proponis al Evelyn dungi fortan, kamparanan junulon por kelkaj frankoj, kiu akompanus ŝin, ke ŝi ne estu sola kun la malsanulo. Bannister aŭdis konsternite, ke Evelyn dankas la konsilon, dirante, ke ŝi ne benozas helpon, ĉar ŝia kompatinda frato kondutas trankvile.

Jes, Evelyn bone informis la afablan ineresiĝanton. Lordo Bannister vere kondutis trankvile rilate tion, ke li akiris mirindajn rezultojn sur la tereno de la kuracado de dormomalsano, kaj li estas serioza kandidato de la ĉi-jara Nobel-premio. Kompare kun tio, li kondutis surprizige trankvile en la freŝe lavita noktosurtuto de la drinkejmastro, interne de sia aŭto, sidante sur la planko, ĉirkaŭ lia kolo kun viŝtuko, hirte kaj kotkovrite, sur la landvojo Parizo-Liono.

Ĉar la ciklono sidis ĉe la direktilrado, ankaŭ la aŭto komencis asimili iom post iom al ties posedanto.

La antaŭaj kotŝirmiloj enpremiĝis, kaj la bufro kurbiĝis iom ĉe bariero. Baldaŭ hazarde malfermiĝis la pordo, kiam ili veturis sub viadukto, kaj dum Evelyn bremsis, la pordo frapiĝis al elstara parto de muro, kaj ĝi harmonike kurbiĝis kun terura frakas-bruo kaj krakado.

— Mi devas iom ekzerci min… — diris la knabino malantaŭen sin ekskuzinte.

— Mi vidas tion — respondis la profesoro malgaje kaj forigis kelkajn vitreroj el sia hararo. En tiu momento terura puŝo

trafis ilin el dorsdirekto. Iu blasfemis malantaŭ ili en la aŭto. Evelyn rapide veturis plu.

— Pli-malpli frue vi devas reŝalti la ĝirsignalilon — diris la profesoro. — Ĉar oni kredas tion, ke vi deziras turniĝi dekstren, ili do volas preterveturi vin maldeksre, tiel ni karambolos kun ili. Estus plej bone reŝalti la ĝirindikilon tuj post ties uzo.

— Ĝi ne funkcias! — kriis Evelyn, kaj malesperiĝinte ŝi turnadis la ŝaltilon.

— Sed nur tial, ĉar vi turnadas la ŝaltilon de la fenestroviŝilo. Apud ĝi troviĝas la ŝaltilo de la ĝirsignalilo. Ne! Ne! Tiu estas la ŝaltilo de la malantaŭaj lampoj… Nu… Fine…

La knabino ekploris.

— Mi petegas — diris Bannister kun raŭka flustrado, milde, preskaŭ preĝante, — ne ploru. Mi ne ŝatas tion. Prefere dormu aŭ fuĝu, nur ne ploru! Nek tio ĝenos min, se pli-malpli frue ni restos nur triope: vi, las direktilrado kaj mi… Hop!.. Nenio problemo, nur mia kapo… Eble bonvolu, se estas permesate peti, iom singarde allasi gason dum ŝanĝo de rapideco. Ne ploru, mi petas! Iom post iom vi spertiĝos. Ĉu vi havas jodon?…

Evelyn komplezeme volis doni jodon al li, tial ŝi ekfunkciigis la manbramson fulmrapide, pro kio la profesoro kun la rapideco de la veturio kape batiĝis al la pordo, kiel ia murrompilo. Por havi la iluzion, ke lia kapo kvazaŭ eksplodus, la maldekstra, malantaŭa pneŭmatiko krevis kun granda bruo en la sama momento. La aŭto joris iom ŝanceliĝante al la direkto de la difekiĝo, poste ĝi batiĝis al arbo kun terura bruego, sed feliĉe per malakcelita rapideco. La varmoforigilo malgaje enkaviĝis.

5

Ili ŝanĝis radon de la aŭto.

Dume infano venis tien kun tri bovinoj, kaj ili kvarope rigardis kun sincera admiro la frenezan aŭtomobiliston, kiu portis noktosurtuton, kiel li rampadis en la plvo sub la aŭto, ĉar ŝajnas, ke Evelyn ankoraŭ ne sukcesis akiri sufiĉe da praktiko pri la stirado, kaj bedaŭrinde, ŝi formovis la krikon, pro kio la aŭto refalis, kaj la duone deŝiriĝinta pordo diris adiaŭon poreterne al la Alfa-Romeo, kaj ĝi falis sur la vojon, sed la aŭtolevilo restis sub la ĉasio, tiel nun la profesoro devis rampi inter la radojn por liberigi ĝin.

La aferoj statis tiel je la dekunua horo antaŭtagmeze.

Duonon antaŭ la unua horo ŝajnis, ke ili finis la muntadon.

— Ni povas veturi plu — diris Evelyn.

— Bonŝancon! — kriis la profesoro, kiel la ministoj, descendante en la profundon de la aŭto.

Dume la kamparanaj infanoj helpis meti la pordon de la veturilo transverse en la internon de la aŭto, ĉar ĝi ne estis fiksita, tiu kelkfoje falis sur la kapon de la profesro, sed li jam ne multe konsideris tion.

La knabino enaŭtiĝis por retroirigi ĝin de sur la difektita arbotrunko. La juna paŝtisto de la bovinoj rapide forpelis la bestojn el la proksimo de la aŭto. La motoro, kvazaŭ mortanta tenoristo klopodis refortiĝi, kelkfoje ĝi strange ekmuĝis kaj tuj poste ĉesis funkcii. La knabino provadis. Ŝi kluĉis, ekfunkciigis la motoron, allasis gason, la motoro ekbruis, kaj ĝi denove ĉesis malfunkcii. La profesoro rigardis el malantaŭ la pordo, kiu estis inter liaj brakoj.

— Nun provu retromoviĝi. Estas tute neeble faligi tiun grandan arbon, kaj tiel veturi plu.

Jes! Ŝi ja volis veturi antaŭen!

Post kelkaj malsukcesaj provoj ŝi fine sukcesis trovis la rekluĉon per la rapidumŝanĝilo.

La aŭto malrapide glitis de sur la arbo, io tintante falis sur la teron. La bufro estis tio. Ĝi estis metita en la veturilon, apud la pordon. La profesoro nun jam veturis en la societo de multaj konsistpartoj.

Sed senkonsidere de tio, ili gaje veturegis sur la ŝoseo.

— Antaŭ nelonge vi petis jodon — diris la knabino, kaj la profesoro kalkulante je bremso, klopodis stabiligi sin mane kaj piede.

— Ĉu vi pensas, ke mi risku tion?

— Jen estas via necesujo. — La knabino donis al li la valizeton.

La profesoro malfermis ĝin, sed li vidis nur oranĝkoloran, grandan koverton.

— Pardonon… ĝi estas la mia — balbutaĉis Evelyn kaj rapide fermis tion.

— Unuavice mi volas razi min, ne jodi — diris la profesoro rezolute.

— Evelyn malesperiĝis

— Oni persekutas nin! Pripensu, se ili ne havas bonan aŭton…

— Fraŭlino Weston! Vi sukcesis multfoje konvinki min pri la ĝusteco de viaj iafoje strangaj opinioj. Nun vi havas nenian ŝancon pri tio! Bonvolu ne diskuti kun mi! Eblas, ke oni persekutas nin, eĉ tio povas esti, ke oni mortigos nin: sed mi razos min. Poste, se ĝi devas okazi; mi estu la viktimo de la higieno.

La knabino nun ekkriis kun iom da malico:

— Ni forgesis la necesujon ie!

La profesoro nun tre timiĝis la unuan fojon dum la vojaĝo.

— Rigardu bone! Tio ne eblas. Mia sapo! Mia dentakvo! Mia razilkompleto…

— Ho! — Evelyn nun estus povinta mortigi lin. Li nun pensas pri siaj razilo kaj dentakvo. Kia snobo li estas! Temas pri vivo aŭ morto, kaj li timzorgas pri sia razilkompleto!

— Ni tuj returniĝu!

— Sinjoro!

— Fraŭlino Wesron, ĉiu vorto estas vana.

— Ni veturus en la faŭkon de morta danĝero!

— La vojaĝo eĉ ĝis nun ne estis infanludo. Ke ni ankoraŭ vivas, ĝi signifas tion, ke la sorto mem direktas nian aŭton, spite al via agado. Ni povas ĉerpi esperon el tio. Fraŭlino! Ni returniĝos por trovi mian valizeton!

La knabino ne kontraŭdiris. Ŝi vidis, ke ĉio estas vana!

Ŝi malamis la necesujon de tiu minuto. Sovaĝe kaj konvinkite, ĉar ŝi amis la profesoron, kaj la necesujo rompis la iluzion de tiu sento.

Ŝi pensis tion dum returniĝo.

Unue ŝi manovris retrodirekten por turni la stirilon en ĝustan direkton, tiuokaze ŝi joris al arbotrunko. Poste ŝi veturis antaŭen, bone rigardante, kio estis malantaŭe, dume la varmoforigilo batiĝis al apudŝosea lanternokolono. La profesoro diris nenion. Li malgaje kaŭris sur la planko de la aŭto, klininte sian kapon inter siajn manplatojn, rememorante pri bildo, prezentanta Marion super la ruinoj de Kartago. Kion nun fari?

Fine, ĉar ŝajnas, ke la aŭto estis nepereigebla, ili ekveturis reen sur la vojo. Feliĉe ili renkontis la tri bovinojn kaj la infanon kelkajn kilometrojn de tie. En la mano de la knabo estis la valizeto, kaj li feliĉe transdonis ĝin al la du vojaĝatnoj por iom da premio en kontanta mono. Cetere la infano havis bonŝancan tagon, ĉar li ĵus trovis tute novan aŭtohupon sur la landvojo, sed li ne menciis tion al la du ĉifonvestitaj aŭtomobilistoj.

— Nun ni rapidu! — diris la knabino ekscitite kaj divenprove ektiris ion ĉemane, pro kio eksonis io alia, kaj io tria komencis grinci. Tiam unue eksonis la elektra hupo Bosch, poste ŝi rapide turnis la ŝaltilon de la reflektoro, kaj Dio scias, kial, la bruo ĉesis. La lordo komencis estimi ŝian individuan stilon ĉe la direktilrado. Ŝi ĉiam etendis sian manon al alia ŝaltilo, ol kien ŝi devintus meti ĝin, tamen ili veturis.

— Nun ni haltos! — diris las profesoro kategorie, kiel vojrabisto. — Mi razos kaj kombos min. Bonvolu doni al mi la necesujon.

— Jen prenu! — Ŝi ĵetis la necesujon en la internon de la veturilo tiel, ke ĝi forte batiĝis al la refelktoro, kuŝanta sur la sidloko.

Kaj ŝi kolere lasis la profesoron tie. Li estas abomeninda malmolnukulo! Bannister pedante metis la kotŝirmilon sur la sidlokon, por ke la spegulo kaj la pelveto de la razosapo havu stabilan bazon, poste li komencis razi sin.

Dume Evelyn malpacience promenis sur la landvojo iom malproksime.

Kvankam estintus pli bone, se ŝi montrus pli multe da scivolemo al la higiena manio de la profesoro.

Ĉar tiuokaze ŝi estus vidinte, ke Bannister elprenas malgrandan emajlitan kaseton el sia necesujo, sur kiu sidas ceramika Budho-statuo kun klinita kapo, kaj el tiu kaseto li metas sian razilkompleton antaŭ sin.

Lia lorda moŝto havis sian sekuran razilon en la kaseto de la „Meditanta Budho”, kiun li kunportis en sia necesujo. Kaj Bannister tute ne konjektis, ke li estas la posedanto de la plej multekosta razilkompleto, kiu valoras rondcifere unu milionon da pundoj.

6

Milde puvetis. La brakoj de la glacoviŝiloj moviĝis tien-reen sur la rompita virto de la ventoŝirmilo kun mallaŭta zumo.

Kelkaj puŝĉaroj venis renkonte, ŝarĝitaj per fruktoj kaj lignoj.

Liono aperis en la malproksimo. Nun jam vigliĝis la kontoraŭdirekta trafiko. Anstataŭ la arbitre funkcianta aŭtohupo, por eviti ĉiun pluan problemon, Evelyn uzis la infere hurlantan aŭtokornon Bosch, respektive ŝi alterne aplikis la hupon, la enŝoveblan cindrujon kaj la ŝaltilon de la malantaŭa lampo dum urĝaj signaladoj. Diablo forportu tiujn multe da aĉaĵojn sur tiu aŭto. Ĉiu estas samforma, kaj oni devas turnadi ĉiun. Tamen ne okazis problemo, ili nur

renversis puŝĉaron, ŝarĝitan per lignoj ĉe iu vojkurbiĝo, sed ili aranĝis la aferon per kelkaj frankoj. Dum la plua parto de la vojo ili „konsumis” tri kokinojn, unu ŝafistan pelhundon kaj entute ĉirkaŭ du biciklojn.

— La aŭto rapide malkreskas — rimarkis la lordo melenkolie.

Evelyn kunpremis siajn dentojn kaj stiris.

Sed Liono estas tie! Aĉeti vestaĵon! Ili povas lavi sin. Nur la trafiko ne vigliĝus tiom. Evelyn funkciigis la hupon ĉiusekunde. Ŝi devas ĉesigi tion en la urbo por ne veki tiel grandan sensacion… Nu! La akvo bolis! Sekvis dek amaraj minutoj, multaj gapantoj… ili vetura plu. La ŝtopilo de la akvujo restis tie. Ne garvas! Liono estas antaŭ ili! Nun jam nenia malbono povas okazi al ili! Tio estas eraro!

Ĝi tamen povas okazi.

Jam aperas la unuaj domoj! Nun veturi diskrete al vestaĵkomercejo. La hupo Bosch simple paneis! Evelyn panike kaptadas sian manon tien-reen inter la butono de la hupo kaj la direktilrado, pro kio la aŭto iom ebrie slalomis sur la ŝoseo. Kaj tiu malbenita korno nur sirenas, ankaŭ la profesoro kliniĝis al Evelyn, sed li povas etendi nur sian unu brakon, la alia estis enpinĉita inter la kotŝirmilo kaj la framo de la ŝiriĝinta sidloko. Renkonte venas ŝarĝaŭto, sed ili nur panike kaptadas permane por silentigi la kornon. La mizera butono ne cedas. Pum! Aŭdiĝas minacanta grincado, kiel li provas eviti la karambolon kun la grandega ŝarĝaŭto, ankaŭ Evelyn tutforte piedpremas la olean bremson, turninte la direktilradon dekstren, ŝi renversas puŝĉaron, plenan de fruktoj, dume ŝi sentas preterveturi la grandegan kamionon zumantan preskaŭ preter sia kapo.

Ili vivas! Veturi plu!

Sed ili devas fari ion rilate la kornon, ĉar ĝi estas freneziga! Ĝi konstante sonas! Ili jam estas en Liono, kaj la hupo Bosch hurlas!

– Ĉesigu ĝin! — ploregis Evelyn.

Ili alvenis tiel, kiel depatementa ambulanco, kun konstanta, furioza sirendado. Timiĝintj burĝoj kliniĝas tra la fenestroj, mirantaj homoj haltas sur la strato, kaj la buĉisto, kap-balancante diras al sia kliento, dum li metas la viandon sur la pesilon:

— Lastatempe okazas incendilo ĉiutage…

Forpreninte siajn manojn de sur la direktilrado, Evelyn kaptis siajn harojn.

— Tranĉu la kablon! — krias la profesoro malesperiĝinte.

Evelyn jam tranĉas. La vitroviŝilo tuj haltas.

— Lasu tion! Ne tranĉu! — petegas la profesoro rapide.

Antaŭkliniĝinte, li mem tranĉas la kablon. Feliĉe li estis en senhoma flankstrato, ĉar la aŭto veturis sur la trotuaro mallonge, Evelin nur en la lasta momento turnas haste la direktilradon, evitante elektran maston, kaj ili denove estas sur la pavimo.

— Jen — spiregas la knabino triumfoplene, — kiam mi estas lerta, vi ne laŭdas min.

Fine aperis en flankstrato la tiel soprata konfecia vendejo por virinoj.

— Nur tiam mi povas aĉeti por vi kompleton, sinjoro, se unue mi aĉetos por mi mem la bezontajn vestojn — diris Evelyn

malantaŭen. — Ne pensu min egoistino pro tio.

— Vi estas lerta kaj malegoistino — respondis la profesoro lakone. Tre nervozigis lin, ke oni gapaĉas lian aŭton. Sed estis kion rigardi sur ĝi. La veturilo similis al traktoro de malgranda, migranta cirko, eligita el la uzo, kaj estis eĉ pli mirige, ke ĝi havis nek prodon, nek ŝtupon, nek kotŝirmilon. La restaĵoj de la karoserio jam havis nur preterkuran rilaton kun la ĉasio.

Kiam Evelyn laŭ sia kutimo energie funkciigis la manbremson, la veturilo haltis antaŭ la vendajo kun tia tintado, kvazaŭ ŝi jetus teren grandegan ladskatolon, plenan de ŝtoneroj.

Evelyn iris en la konfekcian butikon kaj rapide aĉetis kelkajn vestoj, por ke ŝi facile povu moviĝi en la intereso de la profesoro. Ŝi tuj lavis sin en la vendejo, apelaciante aŭtomobilan akcidenton. La knabino aspektis en la konfekcio tiel, kiel vicdomzorgistino, kiam ŝi iras viziti iun dimanĉe.

Kiam ŝi elvenis el la vendejo, proksimume cent persona homtumulto ĉirkaŭstaris la aŭton, kaj ili rigardis la profesoron.

En la alia strato Evelyn fine aĉetis divenprove kelkajn, virajn vestojn, poste ŝi veturis proksimume dudek minutojn tien-reen en la urbo, kiam la profesoro denove, kaj ĉi foje plej bravure sukcesis vesti sin en la interno de la aŭto, sur tiu malgranda loko, kiu estis je lia dispono. Tiun akrobataĵon povintus envii homo de serpenta lerteco. Ke Evelyn aĉetis ĝuste ĉasistan ĉapelon kun nekutime densa hupo, ĝi ankoraŭ ne tro nervozigus la lordon. Multe pli doloriga estis por li, ke lia kvadratita pantalono pendis ĝis super liaj maleoloj, kaj la galverda, velura jako pendaĉis ĉe liaj genuoj.

Nek tiel li povis aperi inter la homoj sen ĉiu atentoveko, tamen signifis gravan mildiĝon en lia situacio, ke li povis sidi normale apud Evelyn. Haltinte antaŭ hotelo, la pordisto tuj sciis, ke alvenis ekstravaganca agrikulturaĵ-komecisto kun sia edzino el malproksima regiono.

— Mylord — diris la knabino en la halo, — mi ĝenis vin lastfoje!

— Ekde nun ne diru tion, fraŭlino Weston. Pli-malpli ni ĉiuj estas en la mano de Dio. Mi petas nur tion de vi, se vi denove bezonos mian helpon, ne atendu, ke mi ekdormu. Kaj mi promesas al vi, ke ekde nun mi trejnos. Li vidis, ke la okuloj de la knabino denove pleniĝas per larmoj. — Ĉu vi ne pensas tiel, ke estus pli bone rakonti ĉion sincere? Eble vi bezonus helpon de viro.

— Ne. Mi nur endanĝerigus vin. Dio benu vin pro tio, kion vi faris por mi ĝis nun. En tiu ĉi valizeto mi nun kunportas la honoron de kompatinda homo, kaj iomete temas ankaŭ pri mia feliĉo! Granda heredaĵo testamentiĝis al mi, sed mi devas serĉi, kie ĝi troviĝas, kaj mi estas sur bona spuro. Mi devas vojaĝi al Maroko! Jen ĉio, kion mi povas diri al vi, sinjoro. Vi pravis, se vi milfoje malbenis min ekde nia konatiĝo.

— Nu, ĝi estas troigo… Kelkfoje mi malhavis la kutiman komforton en via societo, temas nur pri tio. Cetere, se vi deziras viziti Marokon, morgaŭ ni povus kunvojaĝi. Mi nun jam ne revenos en Parizon, mi postsendigos miajn pakaĵojn…

— Dio gardu! Vi tro multe riskis pro mi ĝis nun, kaj mi estas feliĉa, se nenio malbona okazis al vi. Mi dankas, kaj ĝis revido.

La profesoro ankoraŭ aŭdis, ke ŝi demandis la pordiston, kiam startos la aviadilo al Maroko, alveninta el Parizo. Hazarde ĝi ekfulgos post dudek kvin minutoj, kaj la knabino tuj forrapidegis.

La profesoro, kiel jam du foje, ankaŭ nun postrigardis ŝin. Kia diablaĵo?

Ŝajnas, kvazaŭ io tre ĉagrenus lin. Kvankam verdire li devus ĝoji, ke li liberiĝis de la malagrabla societo de Evelyn Weston. Pri kia homoro de familio parolas tiu knabino? Certas, ke kuraĝa viro protekte helpus la kompatindan, persekutatan, malfortan virinon post la okazintaĵoj. Tiu knabino nun certe pensas, ke li estas malkuraĝa. Li restos ĉi tie en sekureco, kaj Evelyn Weston fuĝos en Marokon.

Oni denove persekutos ŝin, kaj ŝi denove ploros kaj denove dormos.

Ŝi estas la plej ĉarma, kiam ŝi dormas.

Li iris en sian ĉambron. Sed nun li vere dormos profunde, longe, post la nekredeble laciga ekskurso.

Kia vojaĝo ĝi estis? Oscedante li ĵetis sin en fotelon, poste li sonorigis al la grumo kaj suprenportigis sian necesujon el la aŭto. Li jam sentis ĉiufibre la trankviligan efikon de la varma bano.

Li povis vidi sian iaman aŭton tra la fenestro, el kiu la gruma facile elprenis la necesujon. Li devis malfermi nek la pordon.

Ĝi troviĝis malantaŭe en la societo de la kotŝirmilo, bufro kaj la reflektoro.

Kelkcent personoa homtumulto rigardis la malgrandan, enkaviĝintan ferrubaĵon, kiu ankoraŭ antaŭ nelonge estis la

tute nova Alfa-Romeo de la lordo.

La varma akvo fluis kun gaja plaŭdado. Bannister malfermis la nigran valizeton por elpreni ĉion laŭvice, viŝtukon, sapon, spongon…

Mirinde, li trovis ninion el tiuj en ĝi.

Grandega, oranĝkolora koverto kun kvin sigeloj estis en la valizeto!

7

Ili intermiksis la valizetojn, Evelyn kunportas la sekuran razilon kaj la dentakvon kiel frenezulino, en Afrikon, anstataŭ la honoro de la koncerna sinjoro.

Kion li faru? Tiu virino entreprenis mortajn danĝerojn pro la koverto, kiun li tenas nun en sia mano. Estas evidente, kion fari. Li devas iri, ĉar la ciklono denove kaptos lin, je lia honoro, neglektante ĉiun komforton kaj egoismon.

Sankta Dio, estas la kvara horo! Li malfruos al la aviadilo! Nun jam estas egale, li ordonos pri sia pakaĵo, se ĝi alvenos el Parizo en Lionon, oni sendu tiun en Marokon.

Kaj oni remorku la restaĵojn de lia aŭto ien.

Li ĵetis nur adiaŭan rigardon al la plaŭdanta, varmakva krano… al la sternita lito. Kaj li iris!..

Li promesi al la ŝoforo tiel altan bakŝion, ke tiun tagon aparta providenco gardis la vivon de la burĝoj en Liono, dum la profesoro atingis la aerodromon. La helico jam turniĝis… Li apenaŭ staltas tra la pordo, kaj oni jam forportas la ŝtupetaron, poste la aeroplano ekflugas…

Afabla voĉo eksonis apud li:

Mi salutas vin, sinjoro! Via edzino jam certe maltrankviliĝis, ke vi malfruiĝos. Sed kie en la infero vi aĉetis tiun admirindan ĉapelon?!

Li estis redaktoro Holler, kiu ekveturis matene per tiu aviadilo el Parizo, kaj post nelonga observado, li sukcesis rekoni la profesoron en la komika, tirola popolkantisto. Lia lorda moŝto vere strange vestas sin dum vojaĝo.

8

Ekvidinte la profesoron, la malgaja vizaĝo de Evelyn subite sereniĝis tiel, ke ĝia beleco kaj brilego preskaŭ plenigis la internan spacon de la aviadilo. Ni hazarde intermiksis niajn valizojn — diris la lordo spiregante kaj sidis apud ŝin. — Mi ne havas rajton teni ĉe mi la honoron de nekonata sinjoro.

Evelyn nur nun rimarkis la interŝanĝon. Ŝi timiĝinte kaptis la valizeton, etenditan al ŝi, kaj la knabino konstatis kun malpeziĝinta ĝemo, ke la koverto estas en ĝi.

— Mi neniam povas sufiĉe danki tion al vi, sinjoro — respondis Evelyn plorante, kaj ŝi redonis la necesujon por la valizeto, kiun ŝi timeme premtenis en siaj manoj ĝis nun.

— Atentu, kaj nomu min Henry. Tiu terura redaktoro veturas per tiu ĉi aviadilo al Maroko. Li jam venas.

Kaj li venis, portante kafon en termobotelo, kaj kelkajn glasojn, uzatajn dum vojaĝoj.

— Vi povis veturi per mirinda rapideco el Parizo, ke vi alvenis en Lionon tiel subite, sinjoro — li komencis la interparolon, verŝante kafon.

— Jes. Ĝi estis konsiderinda plenumaĵo.

— Jen prenu, bonvolu trinki freŝan, nigran kafon!

Ili trinkis nigran kafon.

— Vi aspektas iomete laca — rigardadis Holler la scienculon, — kvankam via aŭtomobilo, mi pensas, estas sufiĉe komforta.

— Ne ĉiam — respondis la profesoro malgaje. Poste li volis direkti la interparolon al alia temo, ne tuŝinte tiun ĝenan situacion. — Kio nova en Parizo?

— Ĉiam okazas novaĵo tie. Estas inde legi la matenajn ĵurnalojn. Ekscitiĝo regas la tutan landon. Oni hazarde malkovris grandegan spionad-aferon, kvankam ĝi celis Anglion, sed vi scias bone, ke tio same koncernas ankaŭ Francion. Du mortintoj, kvin grave vunditoj, okdek arestitoj kaj cent mil frankoj da premo al tiu, kiu transdonos al la polico la heroon de la spionado. Cetere la spiono estas nia sampatrujano. Nome Evelyn Weston. Nu!.. Vi misgutis! Jen estas papera buŝtuko!

La profesoro tusadis, kaj la kompleza Holler purigis sian jak-fasonon.

Evelyn sidis paraliziĝinte.

La vizaĝo de Bannister paliĝis kaj ekparolis per tomba voĉo.

— Interese… Ĉu vi havas matenan ĵurnalon?

— Jen prenu!

Holler transdonis la ĵurnalon.

Sur la titolpaĝo per tiaj nekutime grandaj literoj, kiujn cetere oni uzas nur ĉe afiŝoj, kiuj propagandas teatrajn prezentadojn, estis skribite:

CENT MIL FRANKOJN DA PREMIO RICEVOS TIU,

KIU TRANSDONOS EVELYN WESTON-ON

AL LA POLICO VIVE AŬ MORTE!

Poste sekvis kelkaj subtitoloj de terur-dramo per iom pli modesta tipografio pri razio, murdo, spionado, rabado, kaj rompŝtelo, sed la menciitaj agoj senescepte havas la plej striktan rilaton al la person de la spionino Evelyn Weston, kiu intencas fari rompŝtelon, perfidon, rabadon kiel la plej grava malamiko de Francio kaj Anglio, post kiam ŝi akiris tre gravajn militistajn sekretojn pere de rompŝtelo, rabado kaj supozeble farinte kelkajn murdojn. Kiu kaptos ŝin, tiu traktu la eksterleĝigitan krimulinon singarde, ĉar eble ŝi defendos sin per revolvero.

Tio estis skribita en la titoloj.

Poste oni analizis sur du tutaj paĝoj la plej gravajn krimojn de la pasintaj jardekoj, kunligite tiujn kun la persono de Evelyn Weston. La polico de Parizo dum monatoj priatentas la agadon de homoj, suspekteblaj pri spionado, sed oni ne arestis ilin, ĉar supozeble ili torvos gravan dokumenton, kiun akiris la spionoj. La polico dum semajnoj kaŝobservis iun domon. Oni ankoraŭ ne plublikas pli detalajn indikoj pro la intereso de la esplorado, escepte la nomon de Evelyn Weston. Kvazaŭ ĉefkomandejo de diversaj, internaciaj spionoj funkciis en tiu suspektinda domo kaj en ties ĉirkaŭaĵo. Sekvis la momento, kiam ŝajnas, ke la farinto volas vendi la dokumenton, kaj ĉiu danĝera persono estas en la muskaptilo. La polico surprizis ilin. Dum la granda razio okazis multe da vundiĝoj. La fina celo de la razio estis la

loĝejo de ia direktoro de entrepreno. Oni devis preskaŭ sieĝi la loĝejon. Du personoj, nome Fleury kaj Donald estis mortpafitaj en la ŝtuparejo. Eblas, ke jam Evelyn Weston komencis pafadi tie. Oni trovis en la loĝejo la direktoron grave vunditan. Poste la konfeso de la mortanto estis notita en protokolo, kiu klarigis la misteran aferon. Iu spiono alpafis lin, kun kiu li marĉandis. Unue ili atakis tiun nekonatan homon, kiu kaŝiĝis en la loĝejo, kies ĉeeston malkovris subite frapfermiĝinta fenestro. Tiu persono, kaj la konata spiono Adams fuĝis. Sed evidentiĝis el la konfeso, ke ankaŭ virino estis en la loĝejo. La vundito vidis dum interbatado, ke tiu virino enkuris el la alia ĉambro, kaptis la dokumenton de sur la tablo kaj poste fuĝis. La pafo trafis lin tiam. Li memoras nenion alian. La virino antaŭtagmeze vizitis lin, ŝi prezentis sin kiel Evelyn Weston kaj interesiĝis pri statuo. La polico konstatis, ke Evelyn Weston transveturis la Manikon per pasaĝer-ŝipo „Kingsbay”. Posttagmeze (laŭ la konfeso de la purigistino) Evelyn Weston eniris en la loĝejon kiel dungito de nutraĵvendejo, kaj verŝajte, ŝi kaŝiĝis tiam.

Evelyn Weston estas okulfrape bela, mezalta, blondulino…

Oka ĉapitro

La profesoro pensas, ke li komprenas ĉion. Sed tute ne temas pri tio. Oni ne povas fari la geedziĝan feston pro la kanalizado. Sinjoro Arturo pagas eĉ la tagsalajron de la helpinĝeniero Oni elmetas la nacian standardon ĉe la restoracio, La programo de la amatora koruso preskaŭ ne okazas. Eddy ekscias, ke ĉio estas perdita. Tiam li rezignas favora al sia onklo. Ne ekzistas medikamento kontraŭ Holler. La redaktoro okupas la timigan fortikaĵon en Marok per ŝturmo. Li helpas aĉeti al Evelyn, sed oni ne mortigas lin. Kunligoj inter usona koncertorkestro kaj la dezerto Saharo.

1

La profesoro levis sian rigardon. Nun li komprenis ĉion. Dume Holler rapide iri du seĝojn antaŭen, ĉar li devis uzi tiun specialan ujon, servanta por la vertiĝemaj pasaĝeroj, kaj li ne volonte pasigis tempon, aspektanta tiel mizere, en societo de virino. Ŝajnas, ke li neniam alkutimiĝos al la aviadilo — li pensis kliniĝante super la pergament-saketo, — kvankam li jam sufiĉe ofte vojaĝas per ĝi. Apenaŭ estis pasaĝeroj sur la aviadilo. Antaŭe sidis maljuna geedza paro, malantaŭ ili Holler, kaj post kelkaj vakaj seĝoj okupis lokon lordo Bannister kaj Evelyn apud li. Neniu do aŭdis, kion ili parolis.

— Pardonu min — flustris Evelyn.

— Mi ne povas fari tion — diris la lordo.

— Ĉio okazis tiel, kiel estas skribite en la ĵurnalo, tamen ĝi estas alie. Mi ne estas spionino.

— Ne provu klarigi tion, fraŭlino. Vi estas tre saĝa, kaj mi esterordinare stulta. Vi kondutis malbele rilate min, tamen

ĝenas min, ke mi devas transdoni vin al la polico.

La lipoj de Evelyn ekkonvulsiis:

— Ĉu vi volas transdoni min al la polico?!

— Ĉu vi pensas, ke mi fariĝos via kunkulpulo.

— Mi ne krimis. Eĉ, mi batalas por la honesto de fremda homo. Tute ne interesas min, se vi transdonos min al la polico. Mi nur bedaŭras tion, ke oni arestos ankaŭ vin, lordo Bannister, pro mi!

— Ĉu min?

— Vere, vi senkulpigos vin, tamen mi veturis tra Maniko helpe de vi, mi estis en via societo, kiel via edzino, kaj vi fuĝigis min de sur la seceno de la krimo. Estos malfacile kredigi al la polico, ke vi sciis nenion dum la tuta tempo, kaj ĝi okazis nur pro distriĝo… Ĉu vi ne pensas tiel, Mylord?

La lordo longe silentis. Vere, li dekomence estis parteno de tiu virino, kaj kiu kredus al li, ke ĉio ĉi okazis pro serio da hazardaj interludoj? Se oni kredos tion, eĉ tiam estos granda skandalo.

— Jes — diris la lordo. — Vi pravas. Mi falos en teruran situacion. Sed la honoro ne estas demando de prestiĝo ĉe mi. Kion mi faris ĝis nun, ĝi estis honesta afero malgraŭ tio, ke mi implikiĝos en malagrablaĵon. Se mi ne transdonos vin al la polico, ĝi estos fiaĵo eĉ tiam, se oni premios min pro tio.

Ili silentis. Densa pluvo frapetis sur la fenestro de la aeroplano.

— Mylord, mi implikisvin en malagrablaĵon, mi volas korekti mian erearon. Povas okazi, kion vi deziras, sen tio, ke oni

starigus vin pilorie. En Marsejo mi anonciĝos antaŭ viaj okuloj ĉe la aerodroma policejo. Mi transdonos la koverton dirante, ke mi estas Evelyn Weston. Tiam oni arestos min sen tio, ke vi implikiĝus en la aferon.

— Mi akceptas tiun proponon. Sed mi avetas vin, ie mi estos gardema. Ne provu erarigi min. Mia honoro dependas de tio, ke vi ne fuĝu.

— Sinjoro, neniu ekzistas en la mondo, kiu pli bone timus pri via honoro, ol mi — diris la knabino per mallaŭta, tramanta voĉo, kaj la lordo suprizite rigardis al ŝi. Poste ili ne plu paroladis.

La pasaĝeroj iom promenadis ĉirkaŭ la aviadilo sur la flugtereno de Marsejlo, do al neniu ekstis okulfrape, ke Evelyn kaj Bannister forlasis la aeroplanon. Ne rigardinte al la profesoro, la knabino iris rekte, per decidaj paŝoj al pordo, sur kiu estis skribite: „Polico.” La lordo sekvis ŝin proksimome el dek paŝa distanco, poste li mire vidis, ke la virino prenas el sia valizeto tiun grandan koverton kun la kvin sigeloj, kaj ŝi daŭrigas sian vojon per rapidaj paŝoj.

Kiel okazis? Eĉ Bannister mem ne sciis, kvazaŭ iu estus ekpuŝinta lin el dorsdirekto, li postkuris la virinon kaj kaptis ŝin je la brako, ĝuste antaŭ la enirejo:

— Atendu! — li spiregis. — Mi ne volas… Ne interesas min, kion vi faris. Mi ne eltenus, se oni insultus vin… Fdormetu tiun koverton!

La knabino timeme obeis.

— Aŭskultu min — daŭrigis la profesoro. — Nun flugu al Maroko, kaj tie fuĝu, iru, faru, kion vi deziras! Mi ne volas scii, ke oni arestis vin, ĉu vi komprenas. Mi ne volas.

— Sed… kial?

— Stultaĵo! Sed mi ne volas! Ĝi estas ĉio!..

… Kiam la aviadilo denove ekflugis, ili sidis unu apud la alia, senvorte, malgaje.

Lordo Bannister estis tre pala.

2

— Vi ambaŭ estas tiel amindaj, ke nek mi mem scias, kiun elekti el vi, se vi konkurus por mia mano — diris Greta almenaŭ kun dekkvin centimetra rideto, kaj Arturo Rancing alte estimis sian nevon ĉi-momente, ke li edziĝos al tiu virino por bagatela unu miliono da pundoj. Eĉ tiel ne estas pagite.

Poste la plej aĝa Rancing interparolis kun Wollishoff. Ili konversaciis senĝene, ĉar la plejaĝulo portigis el Zuriko aŭdfunelon donace al la dommastro. Cetere li estus freneziĝinta.

— La filino de la familio Wollishoff devas porti tiom da dotoj en la domon de la edzo, ke ili instaliĝu grandsinjore — diris la patro de la fianĉino.

— Tion mi atendis de vi! — respondis la plejaĝulo. — Ĝi estis parolo, inda al vera svisa nobelulo! Vi ne povas negi, ke vi estas teknika konilisto! — li kriis ravite. — Vera popola kulto estas la estimo de la teknikaj konsilistoj ĉe ni en Anglio.

— Se mi petas nenion alian, nur tion, ke sinjoro Rancing amu mian filinon.

— Sinjoroj, mi konas miajn familianojn. Eddy duon freneze amegas vian filinon. Li pasigas la noktojn sendorme!

— Mi scias… La kuracisto menciis tion. Baldaŭ ĝi ĉesos. Li devas preni dolormildigilon por la stomako…

— Kiam okazu la geedziĝa festo?

Wollishoff enpensiĝis.

— Mi opinias, ke… pentekosto estus taŭga…

Ili devis atendi nur tri semajnojn ĝis pentekosto.

— Kial ĝi ne estus taŭga? Pentekosto estas la tago de la floroj kaj amantaj koroj — daŭrigis la plejaĝulo reveme. — Pentekosto estos tre bona.

— Ankaŭ mi samopinias. Ni do povos fari la geedziĝan feston du jarojn de post pentekosto.

La buŝo de la plejaĝulo restis malfermita.

— Neniokaze pli frue — daŭrigis la teknika konsilisto. — Kaj se ĝi prokrastiĝos ankoraŭ duon jaron, mi pensas, tio jam ne gravas.

— Kiel vi imagas tion?! Estas neeble, kion vi diras!

— Kial estus neeble? Mi jam menciis al vi, ke mia filino ne povas iri kiel ajn en la domon de sia edzo. Bedaŭrinde, okazis kelkaj eraraj registroj, rilate teknikajn aferojn, koncerne la kanalizon. Ĉar mi estis komisiita pri la kanalizo…

— Sed ĉi tie ne ekzistas kanalo!

— Tio estas la problemo, sinjoro. Oni komisiis min pri tio, kaj ĝi ankoraŭ ne estas. Sed tia kanalizo havas elspezojn. Mi ne scias, ĉu vi komprenas tion? Kanalo ne estas, sed ni havas elspezojn. Eĉ mi mem ne scias, kiel ĝi okazis? Ĉar mia onklo estas aŭtoritata homo, oni kontentiĝis pri tio, ke ili

ekzekuciis ĉiujn miajn havaĵojn, ĝis mi regapos la elspezitan monon por la evoluigo de la regiono. Bedaŭrinde, mi estas sperta tiurilate. Eble paso du jaroj, ĝis mi repagos ĉion, oferinte mian tutan salajron kaj enspezojn… Mi estas nek la unua, nek la lasta homo inter tiuj, kiuj oferas sian ĉiun havaĵon por la evoluigo de la naskotero.

— Ĉu vi ne deziras, ke via filino atendu ĝis tiam…

— Se ŝi atendis ĝis nun?… Kvin jarojn ŝi atendis sian unuan fianĉon. Tiu junulo estis volontulo, kaj li falis en militkaptitecon.

— Jes, mi scias… Kelkaj svisoj batalis je la flanko de la francoj…

— Je la flanko de la japanoj. Li partoprenis la rusan-japanan militon. Sed ŝia fianĉi batalis ankaŭ je la flanko de la francoj.

— Ĝi estas bela tradicio, sed du jaroj estas tiel longa tempo…

— Ĉiu vorto vanas, sinjoro. Filino de Wollishoff ne povas edzimniĝi, dum kriminala procedo minacas ŝian patron.

Nenia argumento efikis, Wollishoff estis obstina.

La plejaĝulo kaj la junulo malesperiĝinte iradis tien-reen en la gastoĉambro.

— Malbenita historio! — furiozis sinjoro Arturo. — estas ĉi tie en la domo kun ni diamanto, valoranta unu milionon da pundoj, kaj ni povas fari nenion!

— Efektive kiom ŝtelis tiu maljuna surdulo?

— Preterkure mi rigardis la librotenadon. Mi taksas la mankon du mil pundoj.

— Vi estas ridinda! Vi devas etendi vian manon por unu miliono da pundoj, kaj tiu relative sensignifa sumo malhelpas vin. Do pagu ĝin!

Sinjoro Rancing konsterniĝis.

— Kial vi hezitas? — daŭrigis Eddy impete. — Ni ricevos po kvincent mil pundojn, por kio ankoraŭ mi labori ĝis nun, kaj vi nur atendas, ke ĝi falu en vian manon. Almenaŭ nun ŝovu profunde vian manon en vian poŝon. Sed se ne, estos bone ankaŭ tiel. Ĝis revido.

Li haste kaptis sian ĉapelon. Li vere estis decidiĝinta, ke li foriros. La okazaĵoj de la lasta semajno tre suferigis lin. Li malsanece magriĝis, latenta neŭrozo videbliĝis sur lia pala vizaĝo, kaj reŭmatismo turmentis lin post la balkona sceno. La vivo tretis lin, de kiam li restadas en Mügli am See.

— Atendu! — kriis lia onklo. — Via ideo tamen ne estas tiel malbona.

Post tri tagoj Wollishoff repagis la elspezojn de la kanalizo ĝis la lasta groŝo, je la plej granda surprizo de la instanco, inkluzive ankaŭ la tagsalajron de la neniam ekzistanta helpinĝeniero.

3

Alvenis la friska, sed bela, serena tago de Pentekosto en Mügli am See. La loĝantaro svarmi ĉie solene vestita. Ili prepariĝis al la geedziĝa festo de la finino de Wollishoff. La pastro anoncis jam la trian fojon, ke sinjoro Rancing edziĝos al la junulino. Oni dekoris per koloraj paperoj la kradan pordon de la kastelo pro ia kaŭzo, la lakeo kaj la pordisto

ricevis freŝnovan vestaĵon de sinjoro Rancing, kaj Viktoria, la edzino de la ĉefĝardenisto Kraotchwill, kombis sin.

Oni balais la straton antaŭ la vilaĝdomo.

Ĉe la restoracio estis elmetita la nacia standardo.

La aferoj statis tiel antaŭtagmeze je la dek horo.

Eddy Rancing ĝuste tiam metis la matenan ĵurnalon apud sian kafon. Poste la manĝopeco falis el lia buŝo. Per pugnograndaj literoj jen tio estis legebla sur la titolpaĝo:

CENT MIL FRANKOJN RICEVOS TIU,

KIU TRANSDONOS EVELYN WESTON-ON

AL LA POLICO!

Li rapide legis tion. Kio ĝi estas? Ĉu Evelyn estas spionino. Kial ŝi venis en Francion? Eddy Rancing amis Evelyn-on, kaj li havis planon jam de la komenco, kiam li havos monon, tiam li edziĝos al la kabino, kaj se ŝi ne edziniĝos al li, eĉ tiam li donos al ŝi konvenan parton el la prezo de la diamanto.

Li foliumadi la ĵurnalon plu. Malantaŭe, ĉe la societaj kronikoj, la manĝopeco denove falis el lia buŝo.

LORDO BANNISTER EN SOCIETO DE SIA EDZINO

La bildo mintris kajuton, antaŭ kiu staris Evelyn en kimono, apud ŝi gapis sinjoro tiel, kvazaŭ iu estus verŝinta malvarman akvon malantaŭ lian kolumon. Sendube: ŝi estas Evelyn! La sama kimono, en kiu ŝi kutimas aperi sur la strato Kings matene por momento, kiam ŝi enportas la lakton de antaŭ la pordego.

Kiel ĝi povas okazi? La polico serĉas ŝin laŭ la titolpaĝo, kaj malantaŭe oni prezentas ŝian foton? Kiel ŝi estas la edzino de la mondfama scienculo? Li vertiĝis…

Mallonga raporto estis sub la bildo, kiu temis pri la prelego de lordo Bannister en Parizo, kiun oni atendis kun granda interesiĝo. Lian lordan moŝton akompanis sia edzino, kiu malsanetas, kaj ŝi ne partoprenis la prelegon. Kompreneble ŝi ne partoprenis ĝin, ĉar kelkajn paĝojn antaŭe oni skribis, ke ŝi rompŝtelis ien, kunportante sensacian dokumenton, kaj postlasinte kelkajn kadavrojn, ŝi malaperis.

Eddy maltrankviliĝis. Lia instinkto sugestis nun la unuan fojon, ke io ne estas en ordo. Laŭ kia spuro venis tiu virino en Francion pro Budho. Ĉar certas, ke ŝi vojaĝis tien por trovi Budhon.

Pro sia maltrankviliĝo li denove serĉis la vendolibron el sia kofro. Ĉiu eraro estas ekskludita. Oni vendis en majo nur unu „Meditantan Budhon” kun la „Rikoltanta paro, kaj tiuj estis senditaj al Wollishoff. Sed kial venis Evelyn en Parizon? Kaj laŭ la raporto de la ĵurnalo, ŝi serĉis ian statuon…

Reveme li fiksrigardis antaŭ sin. Hazarde ĝuste sur la kovrilon de la taglibro.

Tiam li vidis ian tute strangan aferon, pro kiu atakis lin simptomoj de frostotremo dum kelkaj momentoj.

Sub la vinjeto, sur kiu estis skribita la jardato, videliĝis paperstrieto. Sed nur ĉe la dekstra angulo. Unu milimetra, malgranda strio.

Estas evidente, ke tiu strieto videbliĝas el sub la vinjeto. La vinjeto do estas gluita ne sur la kovrilon.

Li elprenis sian poŝtranĉilon kaj komencis skrapi la vinjeton.

Oni sonorilegis. La popolo tumultiĝis en la preĝejon. La ĉaro de la fajrobrigado parade ruliĝis kun florornamita pumpilo, suboficiro Zobelmann staris sur la veturigista benko, portanta ĵaketon kaj cilindran ĉapelon, kaj amike mansvingis al la loĝantaro.

La amatora koruso jam kolektiĝis sur la ĉefplaco.

Eddy sidis antaŭ la libro kun hirtaj haroj, kun revemaj okuloj.

Li komprenis ĉion. Evelyn do sekvis bonan spuron. Ŝi miksiĝis tiel en la aferon de spionado. Sed oni vendis al li falsan taglibron, supergluitan per la bona vinjeto. La Budho de Greta kaŝas nenion, nur tondileton, silkan fadenbulon kaj fingringojn.

4

Iu frapetis.

Li rapide kaŝis la libron.

— Envenu!

— La plejaĝulo enpaŝis, en redingoto, kun solena mieno.

— Jen estas la fianĉamiko, Eddy.

— Tio ne interesas min. Arturo mi pripensis min. Mi ne bezonas la havaĵon. Mi ne edziĝos al tiu junulino. Mi ne toleras ŝin! Kion fari?!

— Ĉu vi freneziĝis? Vespere la idolo estos nia!

— Kaj la knabino estos mia. Ne.

— Kion vi volas fari?

— Mi fuĝos.

— La plejaĝulo preskaŭ furiozis:

— Bone! Mi restos! Mi daŭrigos la aferon sola.

— Ĉu vi edziĝos al Greta?

— Jes! — diris la plejaĝulo decidiĝinte.

La junulo ekparolis emociiĝinte:

— Vi ofte akuzis min pri frivoleco kaj cinikismo. Vi vidos nun, ke vi eraris. Estu tiel. Mi translasos la diamanton al vi, kaj mi rezignos Gretan. — Li profunde ĝemis kaj malgaje rigadis tra la fenestro al la montopintoj. — Estu feliĉaj…

— Ĉu vi rezignos vian tantiemon? — demandis Arturo Rancing avide.

— Jes — respondis la junulo. — Pagu nur mian laboron, per kio mi havigis al vi la juvelon. Donu al mi du mil pundojn, kaj mi tuj estos for.

— Mi ne plu donos al vi eĉ unu groŝon!

— Mi ne volas persvadi vin. Mi ricevos tiom ankaŭ de Wollishoff por la sekreto. Eble, eĉ pli multe. Dio benu vin.

Eddy metis sian ĉapelon surkapen, li ĵetis sian surturon surbraken kaj ekiris.

— Haltu! Atendu, fripono! Vi, sangosuĉulo!..

— Vi estas tre sendanka! Mi faris vin milionulo por bagatela kelkmil pundoj. Sciu, nun jam mi ne bezonas vian mizeran monon, mi iros al Wollishoff!

— Atendu… Eddy, kial vi estas tiel sentema? Ĉu vi rezignos skribe pri viaj ĉiuj rajtoj por du mil pundoj?

— Jes. Nek al la diamanto, nek al la knabino mi havos rilaton plu.

Post unu horo Eddy Rancing estis survoje al Zuriko, de kie li ekflugis per la plej baldaŭa aviadilo al Marsejlo. Li sciis pri certa spuro, kiun la polico ne konis. Li devis trovi nur la restadejon de la mondfama profesoro, ĉar li sciis, ke Evelyn estas apud li. Li tuj estus ricevinta cent mil frankojn, se li denuncus Evelyn-on, sed li tute ne pensis pri tio. Cetere li sopiris la diamanton.

Dume la apotekisto faris fuzo-stangetojn.

Samtempe Arturo Rancing diris al sinjoro teknika konsilisto, ke ankaŭ li enamiĝis al la knabino, kaj nokte li klarigis al sia nevo, kia tragedio ĝi estas, kiam oni senigas de la lasta, granda amo tiun homon, kiu jam atingis la zeniton de sia vivo. Ili lotis per alumetoj, sinjoro Arturo tiris la malpli longan, kaj Eddy Rancing forveturis al Hüttliberg kun rompita koro. Nun li venis por peti la manon de la fianĉino en tiu solena antaŭtagmezo.

Greta post mallonga hezito feliĉe ĵetis sin inter liajn brakojn. Knabino, kiu ĝisvivis du militirojn kiel fianĉino, ŝi ne retiriĝis de antaŭ neatenditaj manovroj, se temas pri geedziĝa festo.

— Sed la fianĉo jam estas anoncita — ekprolis la kadavroesploristo apud ili, kiu estis sperta ankaŭ pri la eklezia juro.

— Faras nenion — respondis la plejaĝulo supereme. — Oni anoncis la nomon de sinjoro Rancing, kaj ankaŭ mi estas Rancing.

La loĝantaro unue konsterniĝis pro la nova paro, sed poste ili rezignaciis.

La direktoro de la teatro rakontis al pli granda grupo da homoj la historion de la sanga, noktomeza duelo, kio okazis inter la du parencoj.

Doktoro Loebli en la nomo de la depatementa ambulanco transdonis belegan silkan kusenon al la juna paro kun la jena brodita teksto:

Al ni ĉiuj povas okazi akcidento

5

… La aviadilo proksimiĝis al Maroko. Evelyn kaj la profesoro interŝanĝis nur vortojn. La knabino diris nenion pri la „krimafero”. Ŝi priridis sin, ke ŝi estas tiel feliĉa. Sed kial? Se ili alvenos, ŝi iros dekstren, la profesoro maldekstren. Ĉu iam evidentiĝos por Bannister, ke ŝi estas tute senkulpa en tiu afero? Kiel diris onklo Bradford? „La honoro de virino estas tia, kiel la bona fasono: ĝi devas esti tiel kaŝita, ke oni ne povu eĉ laŭdi ĝin.”

— Diru, Mylord — proksimiĝis Holler denove, ĉar lia vertiĝo jam ĉesis, — kiam mi povas rigardi vian laboratorion? Tiurilate mi havas vian promeson, kaj oni tre atendas mian artikolon en Anglio.

— Ho… tio dependas nur de vi. Mi havas la honoron.

— Ju pli frue, des pli bone. Via laboro ege interesas Anglion, pradonon…

Li rapide foriris por denove serĉi sian orfiĝintan pergamenan saketon, ĉar la aviadilo larĝ-spirale malsupreniĝis, kaj tiu manovro ĉiam tre suferigis lin. La aeroplano post milda

skuiĝo komencis ruliĝi, la motorbruo ĉesis, ĝi kuris mallonge sur ebena tereno, poste finiĝis la longa vojaĝo.

Ili alvenis en Marokon.

— Ni kune sidos en taksion — diris Evelyn al la profesoro. Dumvoje diru, kie vi volas elaŭtiĝi. La komedio daŭros nur ĝis tiam, kiam ni liberiĝos de tiu terura Holler, kaj mi esperes, ke tio nun jam sukcesos.

Laŭ mia amiko, kiu estas psikologo, la senbaza optimismo karakterizas la plej multajn scienajn esploristojn. Ankaŭ Bannister falis en tiun eraron, kiam li sentis tiel, ke li baldaŭ agrable povas malhavi la societon de la riportisto. Kiam li mangeste vokis taksion kaj volis adiaŭi Holler-on, rapidantan al li, la riportisto anstataŭ etendi sian manon al Bannistel, li etendis sian kofron al la ŝofor.

— Se vi permesas, mi eluzas vian afablecon, kaj mi tuj iros kun vi. La bona interjuvo neniam povas komenciĝi sufiĉe frue por la ĵurnalo, kaj se vi jam konfidis al mia bontrovo, sinjoro, la invinton, mia honoro malpermesas atendigi vin. Aŭ mi ĝenas vin?

Vane, la gazetaro estas gazetaro. Ankaŭ Bannister sciis tion.

Plej volonte li estus trancĉinta la ĵurnalistoj je pecoj, plej volonte li estus malbeninta sin mem pro sia ĝentileco, kiam sur la aerodromo li konfidis al la bontrovo de Holler la viziton, kaj anstataŭe li devis ŝajnigi, kvazaŭ li ĝojus.

Ĉu tiu ĵurnalistaĉo konjektas ion?

Kompreneble nun jam li devis veturigi ankaŭ Evelyn-on en sian vilaon, pro la ŝajno. La knabino klopodis helpi lin.

— Mi tuj iros en la urbon. Mi havas gravan farendaĵon.

— Ankaŭ mi rapide finos la viziton, kaj mi feliĉe ĉiĉeronos vin, se vi permesas, sinjorino Bannister.

„Kial ne surveturas tiun homon tramo dum lia infanaĝo? — pensis la profesoro, poste li laŭtvoĉe ekparolis:

— Unuavice nun ni lunĉos.

— Ĝi estos bone — respondis Evelyn malgaje, — mi estas malsata…

Ĉar la profesoro sciis bone, ke la knabino estas masata kaj laca. Tial li ne volis, ke ŝi nur simple elaŭtiĝu sur la strato. Sed kial li ne volis? Jam estus urĝege fuĝi el la proksimo de Evelyn Weston, al kies kapo oni anoncis premion. Vive aŭ morte!

Kaj nun li veturigas ŝin. Vivan, Malsatan.

La domo de la profesoro staris en la eleganta vilaokvartalo Gueliz. La grandegaj, abundkreskaj bedoj, la belegaj palmoj palmyra faris preskaŭ nevidebla la konstruaĵon, troviĝanta en la fono.

La atmosfero estis iome prema dum la lunĉo, kvankam Holler manĝis multe kaj kelkfoje li bone ridis pri siaj rakontoj. La manĝejo, kvazaŭ ili absolute ne estus en Afriko, similis al vera ĉambro en Londono. Eĉ kameno staris fone. Evelyn iom malgaje rigardadis ĉion, palpadis la preĝtapiŝon, levis ceramikan paŝtistinon de sur la kameno kaj konstatis en si mem, ke estos tre malagrable foriri de tie ĉi.

Ŝi tute ne rimarkis, kiam la profesoro kaj la ĵurnalisto iris el la manĝejo en la laboratorion. Evelyn nur nun sentis, ke ŝi apenaŭ dormis dum dudek kvar horoj. Profunda fotelo logis ŝin, sed la knabino ekregis sin. Surmetinte sian ĉapelon, ŝi

silente, malgaje, trarapidis la parkon kaj fermis la kradan pordon malantaŭ si.

6

Nun kie komenci la serĉadon? Ŝi veturigis sin per taksio sur la monteton, kie staras la fortikaĵo Gueliz. Oni estis ĝentilaj ĉe la urba komandejo. Ĉu malsana legiano? Münster… Bonvolu diri, pro kiu afero vi serĉas lin?… Familia… Hm… Legianoj malofte havas familiajn aferojn, sed tiu Münster eble estas escepto. Bonvolu interesiĝi en la garnizona hospitalo.

Garnizona hospitalo.

Momente li ne estas en la hospitalo. Antaŭ nelonge oni flegis lin ĉi tie. Kie li estas nun? Ni ne povas doni informojn pri militistaj aferoj sen la permeso de la urba komandejo. Ĉu vi venis de tie? Bonvolu do reiri kaj turni vin rekte al la komandanto de la rezerva kontoro de la bataliono en la administrejo de la dua kompanio.

Reen en Gueliz-on.

— Mi bedaŭras, sinjoriono — diris la postenanto, — pasis la oficiala akceptohoro, sed cetere la administrejo de la rezerva komandejo de la bataliono nur tiam donas informon pri la postenigo de la personaro, se en Oran la centra regiment-komandejo de la milita ĉefkomendejo aparte ordonas, al kio estas bezonata la aprobo de la gubernio. Tio estas ĉio, la ceteraj jam iras plate kaj glate, se vi havas iom da bonŝanco kaj bonajn kontaktojn.

Ŝi sukcesis fari tiom ĝis la unua horo posttagmeze. Ŝi eĉ ne rimarkis pro zorgopremateco, ke rondbarbulo sekvis ŝin dum la tuta tempo.

Ŝi malesperiĝinte staris denove en la Interna urbo. Kien iri? Al kiu turnu sin malforta virino, kiun cetere serĉas ankaŭ la polico, vive aŭ morte. Subite konata voĉo aŭdiĝis malantaŭ ŝi:

— Mi kisas viajn manojn, Mylady! Ĉu mi povas esti via ĉiĉerono? Li estis redaktoro Holler. Nur li mankis al ŝi!

— Bonan… bonan tagon… Ĉu vi jam finis la viziton ĉe mia edzo? — ŝi tuj ruĝiĝis. „Ĉe nua edti.” Ŝi fariĝis bona trompistino.

— Mi sukcesis sufiĉe rapide fini mian vizitadon. La lordo ĉiumaniere volis restigi min, sed mi ne longe povas toleri la aeron en fermita ĉambro. Vi aspektas tre laca. Ĉu vi trinkus teon kun mi, sinjorino Bannister? Mi estus vere feliĉa.

— Dankon… — Ŝi estis tiel malforta kaj laca, ke ŝi akceptis la proponon. Ŝi petos konsilon de la redaktoro. Ŝi ja konas neniun…

— La profesoro faris mirindan laboron… — tro laŭdante parolis Holler dum teo-trinkado. — Mi vidis lian bacilo-kulturon, je mia vorto, ĝi aspaktas sub la mikroskopo tiel, kiel belega merino-ŝafaro sur la freŝa Alpa paŝtejo. Kia bacilo-kulturo! Mi ne komprenas la profesoron. Laŭ mia opinio li devus ekstermi tiujn bestiojn, anstataŭ kulturi ilin. Nu, sed redaktoro ne devas estis sperta pri medicinaj aferoj. Gravas, ke lia lorda moŝto estas populara, kaj ĉiufoje, kiam mi skribas lian teorion en la dimanĉa suplemento pri la dormomalsano, alvenas multe da gratuloj al mi.

— Mi kutimas eltondi tiujn artikolojn — diris Evelyn kun iom da ruzo. Tiu aserto mirinde efikis Holler-on.

— Ĉu vere? — respondis Holler ruĝiĝinte. Vi feliĉigas min. Lordo Bannister iafoje estas malkontenta pri miaj artikoloj. Li

problemas pri ĉiuj bagateloj. Antaŭ nelonge li serioze riproĉis min, ĉar laŭ li dormomalsano aŭ malario ne estas egalaj. Sed fine ja mi ne estas kuracisto, ke mi konu tiajn sensignifajn detalojn pri la temo. Gravas, ke oni parolis pri la dimanĉa artikolo dum tagoj, kaj tuj poste fondiĝis la etindustria asicio kontaŭ la dormomalsano, kaj mi fariĝis ties vicprezidanto! Ni elektis lian lordan moŝton ĝia honora prezidanto, kaj ni decidis sendi en Hindion grandan vekhorloĝ-ekspedaĵon por helpi la suferantojn de la dormomalsano. Tio estas grava afero. La rezulto, ke la socio fine organiziĝas kontraŭ la dormomalsano, dank' al miaj artikoloj, kaj nun estas akcesore, ke laŭ la sinjoro profesoro estas malĝuste skribi tion, ke advokato el Bermudoj, suferanta de dormomalsano, ekdormis en la tago de sia nuptofesto, kaj li vekiĝis nur la 50 jaran jubilean geedziĝfeston. Fine ja mi ne estas kuracisto.

— Henry estas iom severa rilate la sciencajn demandojn.

— Ĝi certe estas familia propraĵo.

— Jes. Ĝenerale la familio Bannister estas konservativa.

— Ĉu la familio Bannister? Ja ekzistas nur unu Bannister…

— Mi komprenas tiel… nome, se Henry ne havas gefratojn.

Holler miris.

— Ĝis nun mi sciis tiel, ke li havas pli da gefratoj…

Kion li volas? Unue ne estas alia Bannister, poste li havas pli da gefratoj… Fine ŝi faros ion malbonan.

— Mi devas konstati — diris Evelyn kuraĝe, — ke sinjoro redaktoro ne bone estas informita pri niaj familiaj aferoj.

— Ĉu mi?! Mi estas vera leksikono pri anglaj nobeloj. Ekzemple Bannister! La onklo de via altestimata edzo ricevis lordan rangon de ŝia reĝina moŝto kiel plej superan rekonon pro sia heroa sinteno, rilate la taksonomion de la varmsangaj mamuloj de la oligoceno. Li estis la unua lordo Bannister. La plej aĝa filo ricevas la lordan rangon kaj al ĝi apartenantan nomon Bannister. La dua lorod Bannister estis la onklo de via edzo, ĉar la patrino de via edzo naskiĝis kiel filino, tiel ŝi ne povis heredi la rangon kaj nomon Bannister. Tiu lordo Bannister, sinjoro Dealing, la publike estimata fabrikisto de seka pasto, mortis anktaŭ ok jaroj, li ne havis infanon, kaj via altestimata edzo, sinjoro Henry, tiam heredis la rangon kaj nomon Bannister. Kiel vi vidas, angal redaktoro konas la nobelajn familiojn. Nun, se la sorto beninte vian geedzecon donacos al vi infanon… Nu!.. Interese, ke hodiaŭ ĉiu misglutas ĉe vi dum parolado. Lasu sekiĝi tion, ne postrestos makulo…

Evelyn malfacile rekonsciiĝis el sia tusado.

— Vi vere bone konas la historion de nia familio.

— Vidu, Mylady, ĝi estas bela afero herediginte la rangon. Iu venas en la mondon, havante ĉiutagan burĝan nomon, kaj sufiĉas iom da bonŝanco, malproksima parenco mortas sen infano, kaj la simpla angla scienculo ricevas ne nur belegan rangon, sed ankaŭ belegan, novan nomon kun la lordeco.

— Sed nun ni jam pagu, sinjoro Holler. Mi ankoraŭ havas iom da ferendaĵo. Mi esperas, ke mi sukcesos aranĝi tion.

— Ĉu eble mi povus helpli vin? Mi bonege konas Marokon. Ĉiujare mi plurfoje venas ĉi tien, kaj mi skribas grandajn artikolojn pri la teruraĵoj de Afriko.

— Mi ŝatus trovi malsanan legianon. Li estas bona amiko de mia kuzo, kaj mi promesis al liaj proksimuloj en Londono, ke

mi interesiĝos pri lia sorto.

— Vi do havas grandan feliĉon, sinjorino Bannister, ke mi estas ĉi tie. La instancoj estas iom malrapidaj, rilate la aferojn de legianoj. Neniam oni povas scii, kial ili estas serĉataj. Sed mi konas la manieron, kiel aranĝi la aferon en la gubernejo. Mi deziras pagi!.. Kelnero!

7

La taksio denove veturigis ŝin al Guleiz. Sed nun ankaŭ la redaktoro sidis apud ŝi. Post nelonge ili eltaksiiĝis antaŭ la fortikaĵo.

Ĉi tie li estis en sia elemento! En la pordego li ekkverelis kun la gardisto, kiu ne volis enlasi lin, ĉar finiĝis la oficiala akceptotempo. La redaktoro ege skoldis lin. Fine elvenis kolonelo, kaj post mallonga rakontado de Holler, oni kondukis ilin en la fortikaĵon.

Alveninte en la ĉambron sur la dua etaĝo, la redatoro jam akiris la amikecon de kvar altrangaj oficiroj, kaj li mobilizis la tutan regimentkontoron. Ĉi tie dek frankoj, tie afabla rideto, ĉiloke malĝentilaĵo, aliloke monduma konfidenco. Li trovis ĉie la plej konvenan manieron. Holler okupis la timigan fortikaĵon Guleiz per ŝturmo.

Tagmeze ili jam sciis, ke legiano Münster, resaniĝinte el sia grava vundiĝo, estas tute proksime, nur du taga vojaĝo, rajdante sur kamelo. Li konveleskas en la oazo Mahrbuk, en la militista sanatorio de la regimento 2.

— Mi neniam forgesas vian helpon…

Holler feliĉe rikanis, dirante:

— La tuto estas bagatelo… Pasintjare mi esploris la restadejo de led-komercisto dum du tagoj, kiun oni vidis lastfoje en la milito kontraŭ la Buroj. Nun kion vi volas fari, sinjorino Bannister?

Li nur ne nomus ŝi konstante tiel! Evelyn ĉiufoje ruĝiĝis.

— Mi vizitos la oazon Mahrbuk. Mi ankoraŭ neniam estis en tia loko.

— Ĉu ankaŭ sinjoro Bannister vojaĝos tien?

— Ne… Ĉi foje mi ŝatus esti tute memstara. Mi ne volas ĝeni lian laboron. Ĉu eblas dungi gvidanton ĉi tie?

— Kompreneble. Ĉu vi ankoraŭ neniam ekskursis en la dezerton?

— Ne. Tial mi ŝatus…

— Sed vi havas nek ekipaĵon! Ho, kiel bone, ke mi estas ĉi tie. Mi jam multfoje veturis en Saharo. Kiel malmultekoste. Kvankam la komercistoj estas rabistoj, se ni ne estas singardemaj rilate ilin.

— Ĉu vi permesas, ke mi antaŭpreparu vian vojaĝon?

— Mi tute ne sicas, kiel danki vin…

— Vi feliĉigas min, sinjorino Bannister. Unuavice ni do iru por aĉeti la ekipaĵon. Ĉar jupo kaj tiaĵo, kompreneble, ne estas uzeblaj kelk-cent kilometrojn sude. Sed mi gvidos vin en neniun bazaron de la interna urbo. Ni devas aĉeti nur ĉe arabo. Ĉe arabo. Tie dominas la estimo al la blanka raso. En la interna urbo oni vendas malbonan varon, multekoste, sed ĝentile. La turistoj iras tien… Taksio!

Li gvidis ŝin en Mellah-on. En la tumulto de marchée arabe ili povis antaŭeniri nur centimetron post sentimetro. Li haltigis la taksion en la plej malpura kvartalo, en la plej mallarĝa strato de la araba urbo, kaj ili ekiris piede en la ole-odora stratetaĉo.

Ili ne rimarkis tiun rondbarban homon, kiu kelkfoje kraĉis pro la mactabako kaj sekvis ilin jam de la komandejo.

La redaktoro gvidis Evelyn-on en etan, malhelan vendejon, plenan de zumantaj muŝoj, kaj kaprobarba, hoknaza arabo venis por akcepti ilin. Ili elektis ĉion. Korkoĉapelon, botojn, kuloton, termobotelon, mutraĵujon, kiun gumringo fermas hermetike, kaj ceteraĵojn.

Poste sekvis la marĉando. Evelyn ankoraŭ ne vidis tiaĵon!

La arabo unue ridis, poste li mane batis sian bruston, kurinte sur la straton, li minace skuis siajn pugnojn al la piedirantoj, baldaŭ li ŝiradis sian brunuson kun ŝaŭmanta buŝo, kaj kunfrapite siajn manojn, li rigardis al la plafono malesperiĝinte, tuj poste li ploregante ĵetis sur la kuloton, kvazaŭ li estus funebranta sian mortintan infanon.Kontraŭe Holler batis la tablon per sia pugno, poste li moke ridis, kaj li refaldis sian pantalontubon pruvante ion, por ke la arabo konvinkiĝu pri la kvalito de liaj ŝtrumpoj. Tio forte impresis la komerciston, ĉar li ŝovis la korkoĉapleon antaŭ lin, sed kiam Holler etendis sian manon al la pantalono, li denove sovaĝiĝis, kiel hundino, kiam oni proksimiĝas al ĝia ido, kaj li stertore alpremis la kuloton al si.

Post unu horo ĉio kuŝis pakite sur la vendotablo, ili pagis kaj foriris.

— Vi faris bonegan negocon — diris Holler, kontente viŝinte la ŝviton de sur sia frunto.

— Ĉu vi ne timas, ke tiu arabo iam mortigos vin?

— Ĉu li? Mi apartenas al liaj konstantaj klientoj. Li estas mia bona amiko. Kiam mi estas en Londono, ni korespondas.

8

La afero jam iris pli glate ĉe la kamelisto. Ili estas dezertuloj. Cetere ili havas ekzemplodonan organizaĵon.

La kamelisto estis malalta, magra berbero kun malhelbruna haŭto kaj kun buklaj haroj ĉirkaŭ lia razita tonsuro. Laŭ lia opinio, se ili ekveturos la sekvan tagon aŭrore, ili estos en la oazo Mahrbuk la kvaran tagon matene.

– Ĉu mi povas veturi kun li nokte en la dezerto? — demandis la knabino angle de Holler.

— Trankvile, sinjorino — respondis la berbero perfekte parolante la anglan lingvon. — La dezertaj gvidantoj estas veraj ĝentlemanoj.

Ŝi ekhontis.

— Ili estas tiaj homoj — ridis Holler. — Mi konis berberan gvidanton, kiu muzikis dum jaroj en la koncert-orkestro de Filadelfio, kaj li revenis en la dezerton pro am-trompiĝo.

Ĉokolad-bruna knabineto venis el la domo, kaj ŝi admiris la belan eŭropan sinjorinon deproksime.

— Kiel ĉarma ŝi estas — diris Evelyn. Ŝi levis la infanon el la polvo kaj viŝis ŝian malpuretan vizaĝon. Poste Evelyn donacis al ŝi sian broĉon. Ĝi estis malgranda, senvalora objekto, kiu servis kunligi la salon ĉirkaŭ ŝia loko.

— Amuleto… amulteto… — balbutis la etulino miregante, kaj ŝi apenaŭ kuraĝis ektuŝi la brilantan objekton.

— Nun tiuj homoj iros en fajron por vi — klarigis Holler, kiam ili daŭrigis sian vojon. — Nu, bonan vojaĝon, sinjorino Bannister. Estu ĝustatempe en la difinita loko, ĉar tiuj gvidantoj simple iros hejmen, se la paseĝero ne alvenas akurate.

Naŭa ĉapitro

Lordo Bannister fariĝas viktimo de halucinado. Poste oni intermiksas lin kun Katarina Medici. Li preparas sin al la venontaj jaroj en la malliberejo, baldaŭ li konstatas, ke vojaĝi en Saharo estas multe pli agrable sen vesperfesta vesto. Rabistoj aperas, Eddy Rancing kamelmortige rajdas reen, kaj li divenas, kio estas la relativiteco.

1

Evelyn estis akurata. Ŝi alvenis al la loko, difinita fare de la gvidanto, en konvena vestaĵo por la vojaĝo. Antaŭ ol ekiri, ŝi haste skribis kelkajn liniojn sur paperon, transdonis ĝin al mesaĝisto por porti ĝin al lordo Bannister, poste ŝi sidis sur la selon de la genuanta kamelo. Arzim, la berbera gvidanto aŭdigis strangan, akran, elgorĝan sonon, kiam la kamelo ekstaris, Evelyn unue sentis la du ritmajn movojn tiel, ke ŝi falos el la selo nazaltere, poste ŝi kredis, ke ŝi falos dorsaltere, fine ŝia pozicio fariĝis stabila en timiga alteco.

— Reg-lak! Reg-lak!

La kameloj ekgalopis.

2

Antaŭ duon tago ekiris multe pli granda karavano sur la sama vojo. Tridek elektitaj araboj, veraj perloj el Mellah, gvidataj de Adams kaj Gordon, la du estroj, kiuj fariĝis tre bonaj amikoj.

Ili alvenis el Liono per luita aviadilo.

Ili ĉiuj tuj komencis serĉi la knabinon, dividinte la urbon je sektoroj inter si. Ili lasis Ranier-on en la halo de la hotelo

Mammunia kiel kunliganton, kie la blankhara rabmurdisto baldaŭ amikiĝis kun la direktoro de maŝinfabriko el Eŭropo, kaj post nelonge ili ŝakludis.

Joko, la rondbarba havis bonŝancon en la serĉado. Li opiniis tiel, ke la knabino serĉas soldaton, ŝi do supozeble vizitos la urban komandejon, tial li staris kaŝrigardante en la proksimo de la fortikaĵo Gueliz. De tie li spursekvis Evelin-on, ĝis la virino luis ĉambron en la hotelo Parizo, por ripozi.

Poste li revenis al la berbera gvidanto, kun kiu li vidis la knabinon paroli. Nun li devas pridemandi lin, kien deziras Evelyn Weston vojaĝi?

— Salem — salutis la rondbarbulo.

— Bon jour — resalutis la arabo.

— Mi volas fari longan vojaĝon en Saharo, mi devas tuj ekvoji, kaj mi bezonas konfidindan gvidanton.

— Mi bedaŭras, sinjoro — li respondis, — iu dungis min por kvin tagoj.

Dirinte tion, venis en lian kapon la angla virino, kaj li ridetante rigardis la vizaĝruĝiĝintan, feliĉan infanon, ludantan per la „amuleto”.

— Eble… — diris Joko, — vi povus kunigi la pasaĝerojn. Mi deziras vojaĝi al Ain-Sefra, kaj se vi iros tien…

La gvidanto respondis sensuspekte:

— Ni ekvojos alidirekten. En la oazon Mahrbuk.

— Domaĝe. Salem aleikum.

— Au revoir.

La rondbarbulo eksciis, kion li volis. La knabino planas vojaĝi al la oazo Mahrbuk, do estas verŝajne, ke la vundita „Münster” toviĝas tie. Nun jam li devis informi nur Rainer-on, dum li revenos en la hotelon, tiu homo kunvoku la komplicojn, kiuj regule informiĝas telefone. Post unu horo ili interkonsiliĝos.

— Simpla afero — opiniis Adams. Ni rajdos antaŭen eĉ hodiaŭ. — Li fingre montris sur la geografian karton. — Kiam Evelyn Weston ekvojos aŭrore, ni jam estos ĉe tiu puto, kaj ni atendos ŝin ĉi tie. Forpreninte la koverton de ŝi, ni serĉos Münster-on en la oazo.

— Kia estas la publika sekureco en la oazo Mahrbuk? — interrompis d-ro Cournier per basa, dormema, aristokrata voĉo, kaj li malrapide tamburis sur la tablo per siaj grandaj, lentugaj, blankaj fingroj. — Mi pensas pri tiu situacio, se ni ne povus konvinki la soldaton per milda persvado.

— Ĉiuokaze ni varbu ĉi tie tridek-kvardek arabojn — diris la rondbarbulo. En la Quartier Reserve mi havas drinkejmastron, kiu estas mia malnova, bona amiko, li helpos nin. Dum dezerta entrepreno facile povas okazi surprizo. Prefere superflua singardemo, ol risko.

Baldaŭ Corned-Beef konatiĝis kun oficiro, de kiu li eksciis, ke la publika sekureco, menciita de la doktoro, estas sufiĉe bona en la oazo Mahrbuk. Ĝendarmaro kaj milico ne estas tie, en la malgranda militista sanatrorio la malmultenombra gardistaro zorgas pri la ordo, kiun nenio rompis en la sensignifa oazo de memoreblaj tempoj.

— Mi pensas — konstatis Adams posttagmeze, — ke ni povas ekiri post unu horo. Ni zorgis pri ĉio.

— Ne tute — diris Rainer. — Ni devas kunporti teon en kelkaj termoboteloj. Ĝi estas bona kontraŭ la varmego.

Neniu respondis al li.

3

„Mi pensas pri Vi, Sinjoro kun dankema koro en la momento de la ekiro. Dio benu vin pro via boneco, ĉar vi neniam plu vidos min, mi esperas, ke post iom da tempo vi forgesos, kiom da problemo kaŭzis al vi la malfeliĉa Evelyn Weston.”

Li rigardis super la letero al la parko. la granda pezo premis lian bruston. Ŝajnas, ke malgraŭ la ĝenaj cirkonstancoj, li danĝere alkutimiĝis al tiu ventkapa, mallertamana, sed tre kara knabino, kun ŝiaj ĉiama timego, kurego kaj subita kolero kontraŭ ŝia plej granda malamiko, la necesujo. Eta blonda ciklono. Ŝi kirlas, renversas ĉion ĉirkaŭ si, ŝi kuregas en mortan danĝeron kun la kapo antaŭen, kaj dume ŝi tute ne estas kuraĝa, nur senpripensa...

Ĉiuokaze la disiĝo utilas tiom, ke ekde nun li povas kviete ekdormi, kaj lia trankvilo ne renversiĝos ĉiupaŝe pro Evelyn Weston.

4

— Bonan tagon. Mi serĉas fraŭlinon Evelyn Weston

La lordo konsterniĝis. Mi povus diri eĉ tion, ke li iomete svenis.

Ĉe la pordo staris belvizaĝa junulo, portanta lakitajn ŝuojn, blankan kuloton, en la mano kun grandega korkoĉapelo, li do havis tropikan vestaĵon, videblan sur sonfilmoj, kiujn portas nur partroprenantoj de favorprezaj vojaĝoj. En Abbazio aŭ en Venecio estas ĉiutaga spektaklo vidi tiajn homojn, kiuj portas oran brakhorloĝon kaj ledajn ŝtrumpojn, sed en la tropiko ili estas iom okulfrapaj kaj konstante vekas ridon inter la indiĝenoj kaj burĝa loĝantaro tiuj turistoj,

vestiĝantaj laŭ la lasta modo de Saharo, kiuj provizinte sin per vestaĵo, zorgeme preparas sin por la varmofrapo.

— Al kiu… mi havas la honoron… — balbutaĉis la lordo, konjektante malbonon.

— Mi nomiĝas Eddy Rancing. Ĉu vi estas lordo Bannister?

— Mi pensas… Jes… Kial?

— Mi serĉas fraŭlinon Evelyn Weston. Mi ŝatus paroli kun ŝi.

Lia lorda moŝto heziteme ĉirkaŭrigardis, kvazaŭ li ĵus estus demetinta ien la fraŭlinon, nur nun li ne memoras jam, kien?… Poste li ekkonsciiĝis.

Li rektiĝis.

— Mi ne komprenas, sinjoro Rancing, kion vi deziras?

— Mi klare diris. Mi serĉas fraŭlinon Evelyn Weston. Lastfoje ŝi estis fotita en via societo, sinjoro.

La lordo denove kurbiĝis, kvazaŭ malkuraĝiĝinte. Eddy elprenis foton el sia poŝo.

— Mi opinias, ke tiu bildo estas aŭtentika. Ĉar mi eksciis, ke via lorda moŝto alvenis kun tiu virino, videbla sur la foto, kiel via edzino, mi do pensas, ke mi informiĝas ĝustaloke: kie mi trovas fraŭlinon Evelyn Weston.

— Ĉu vi estas detektivo? — demandis la profesoro kun angoro de sinkaŝanta poŝoŝtelisto.

— Ne. Mi estas malnova konato de fraŭlino Evelyn. Kelkajn jarojn mi loĝas en ŝia najbareco, en domo de strato Kings.

— Mi ne kredas, ke vi sekvis ŝin en Afrikon nur pro la bona najbara kontakto — rimarkis la profesoro malbonhumore.

— Ne. Mi ŝatus paroli kun la fraŭlino pro negoco.

— Por kiu lando vi spionas?

— Ĉu mi? Por Laponio.

— Sinjoro! Ĉu vi venis tial en Afrikon pseŭdovestite, kiel §orkantisto de operdomo, por ke vi diru malbonajn ŝercojn?

— Ĝi estas almenaŭ tiel bona ŝerco, kiel via demando Mylord.

— Ĉar la ĵurnaloj skribis tion…

— Kelkajn jarojn mi estas la najbaro de fraŭlino Weston. Ŝi vivas kun sia patrino en granda malriĉeco, ŝi estas honesta, laborema virino, kiu verŝajne miksiĝis en tiun teruran aferon senkulpa.

Tio estis tute nova por la lordo. Ĉu ŝi tamen ne estas spionino?

— Ĉio ĉi estas tre bela — li diris fine, — sed mi ne havas eĉ konjekton, kie ŝi estas la fraŭlino, mi povas aserti nur tion, ke ŝi neniam plu revenos ĉi tien.

Eddy ridetis moke.

— Mi estas certa pri tio, ke fraŭlino Weston revenos. Ĝis tiam mi ne foriros de tie ĉi.

— Ĉar mi ne deziras pasigi miajn restontajn jarojn en via senpera societo, mi devas…

— Ĉu iri al la polico? All right. Ĝi signifas cent mil frankojn por mi, verŝajne malliberejon por vi.

Malliberejo!

La lordo inerte falis en la brakseĝon. Jen la fato. Li povintus konjekti, ke oni malliberigos lin pro tiu virino.

— Mi ne volas ĝeni vin, sinjoro, mi nur petas, ke toleru mian ĉeeston.

— Kion fari? Mi estos forta. Bonvolu sidiĝi!

— Dankon.

Eddy eksidis, kaj li tuj miksis viskion por si el la botelo, staranta sur la tablo, poste li ekparolis per leĝera, babilema voĉo:

— Ĉu vi vere edziĝis al fraŭlino Weston?

— Ne. Kiel pli malfrue evidentiĝis, mi nur defendis ŝin. Oni konstante persekutis la kompatindulinon, kaj tiam ŝi uzis tiun proceдon, ke ŝi vekis min kaj ekdormis. Ĝi montriĝis taŭga ĝis nun. Ĉu vi ne estas komplico de fraŭlino Weston?

— Mi ripetas, ke fraŭlino Weston estas konservativa, burĝa virino!

— Kompera kun tio, ŝi havas sufiĉe aventurplenan vivmanieron.

— Ŝi serĉas sian rajtan heredaĵon.

— Mi scias tion. Kaj honoron de sinjoro. Se ĝi interesas vin, estu trankvila, ke ni multe faris ĝis nun en ambaŭ aferoj. Ĉu vi vere volas resti ĉe mi de nun?

— Jes. Sed ne longe. Mi havas la sanktan konvinkiĝon, ke Evelyn baldaŭ estos ĉi tie.

— Ŝajnas, ke vi estas angla Nostradamus. Mi rimarkas, ke estas historia fakto, ke ankaŭ tiu eminenta homo kelkfoje eraris.

— Mi ne eraras. Mi elmeritos vian rekonon per mia antaŭdiro.

— Sed mi devas pagi tiun aŭguron iom kare — respondis Bannister malgaje.

— Ne gravas. Se mi estas Nostradamus, sentu vin Katarina Medici, kaj faru seriozajn oferojn al mia aŭguro.

— Sinjoro! Mi donas mian vorton, ke mi diris la veron. Vi povas nomi min ruza, insolenta fripono, se Evelyn Weston denove revenos ĉi tien.

— Sir — respondis Rancing ĝemante, — mi diras al vi, esprimante mian altestimon, ke vi estas ruza, insolenta fripono.

Evelyn Weston staris en la pordo.

5

Ili galopis kelkajn horojn en la dezerto. Oriente aperis multaj polviĝantaj rokegoj kaj torsoj, falintaj unu sur la alian, restaĵoj de malnova urbo el la tempo de la romia konkero. La kamizolo de Evelyn ŝiriĝis. Ŝi volis tuj kudri ĝin, por ke tio ne ŝiriĝu plu. La virino malfermis la nigran valizeton.

— Sankta Dio, kie estas la koverto?

Viŝtuko estis supre de la kofreto. Deksre vestaobroso, maldekstre sapo.

Ĝi povas esti nur la necesujo de la lordo! Ŝia malnova, morta malamiko.

Ili intermiksis la valizetojn. La oranĝkolora koverto nun estas ĉe la lordo. Kion fari?

Ŝi devas returniĝi! Bannister estas en morta danĝero. Kio okazos, se li sensuspekte malfermos la necesujon antaŭ aliaj, kaj li trovos la koverton? Verŝajne li transdonos ĝin al la polico.

Ho, kiel volonte ŝi estus ĵetinta teren la valizeton, en kiu verŝajne troviĝas ankaŭ la abomeninda razilkompleto. Sed nun ŝi devas reporti kaj redoni ĝin, se ŝi volas repeti la sian de li.

— Azrim! Ni returniĝu! Rapide! Ni revenos!

6

… Evelyn staris ĉe la sojlo. Sed ŝi ne povis ekparoli pro la nova surprizo. Kial estas Eddy Rancing ĉi tie? Kia konfuza, konsterniga, fantasta historio komencas elformiĝi? Evelyn sentis tiel, ke ŝi vertiĝas, kvazaŭ ŝi estus trinkinta likvoron.

— Sinjoro Rancing!

— Fraŭlino Weston — ridetis Eddy, — mi estas feliĉa revidi vin.

La lordo ne kuraĝis ekparoli. Lia surprizo fariĝis iom post iom timego. La subita apero de la knabino signifis malproksiman fulmotondron por li. En la plena kalmo ŝi staris denove ĉi tie kun sia sirokosimila, sinistra, rezoluta mistero, por ke ŝi elŝiru eĉ la radikojn de lia trankvilo, kuregante, rompante, frakasante kaj fine per unu akordo denove malaperinte.

La alarmsirenoj eksonis en lalordo!

La ciklono!

Certas, ke rabistoj atendas ŝin ie, kaj ŝi tuj forte persistos, ke ili faru longan, malkomfortan vojaĝon kune. Tial li rapide plenigis siajn poŝojn per cigaredoj kaj prenis varman, kotonan kolŝirmilon el la ŝranko. Pro certeco.

— Kiel… kiel vi venis ĉi tien? — demandis Evelyn de Rancing.

— Ĉu li mem sciu tion? — meditis la profesoro malgaje. — Nur tio estas mirinda, ke mi ankoraŭ estas ĉi tie. Kien ni vojaĝos? — li turnis sin al Evelyn kun iom da maltrankvilo.

— Ĉi foje mi ne kuntrenos vin al malkomforta vojaĝo, Sir.

— La profeto parolu per via buŝo. Mi jam perdis mian kredon pri tiuj mirakloj.

— Se vi permesas, mi akompanos vin — interrompis Eddy.

La profesoro ĵetis nervozan, flankrrigardon al li.

— Mi ĝojas — li turnis sin al Evelyn, — ke la kunteno inter la najbaroj estas tiel nekutime forta ĉe vi en la strato Kings.

La knabino esplore rigardis la vizaĝon de la profesoro por momento. Dio mia! Ĉu eble li estas ĵaluza?

— Esprimu vin pli klare, sinjoro Rancing. Kion vi deziras de mi?

— Mi volonte helpos vin. Mi sentas tiel, ke ĉi-momente vi bezonas komplezon de viro. Vi pli rapide akiros vian heredaĵon kun mia helpo.

— Cetere de kie vi scias pri mia heredaĵo?

— Fraŭlino Weston, via malrespekto trafu min: mi subaŭskultis.

— Ĉu nun? Nun, kiam vi jam scias ĉion, sciu, ke oni persekutas min, sciu, ke mi serĉas valoregan juvelon, ĉu vi nun ĉantaĝos min?

— Ĉu mi estu sincera? Mi pensis ĝuste pri tio. Sed iel mi ne povas fari ĝin. Mi nun sentas min tiel, fraŭlino Weston, kvazaŭ mi estus malbone edukita bubo, antaŭ tre aĝa instruistino. Mi opinias, ke mi estimas vin, kaj tiu sento jam malbonigis multe da decidoj en la momento de la agado. Mi ŝatus finludi tiun hazardan ludon, sed mi ne ĉantaĝos vin. Se vi rifuzos min, mi foriros.

— Al la polico — diris Evelyn ironie, — denunci min.

— Fraŭlino Weston! — li respondis memkonscie, sed ruĝiĝinte, kaj nun nur videbliĝis efektive, kiel granda infano estas Eddy Rancing, la geniulo — vi estas maljusta rilalte min. Mi povintus fari tion ĝis nun. Mi estas facilanima homo, mi ŝatas la monon, sed nun mi volis akiri la heredaĵon tial, ke mi povu stari kun ĝi antaŭ vin kaj peti vian manon.

Evelyn ekridis.

— En ordo, Eddy. Vi neniam serioziĝos. Vi estas fantasta, fola homo. Nu bone, akompanu min. Vere mi estis tre sola ĝis nun… neniu staris apud mi.

— Precipe tial — senkulpigis sin la lordo antaŭ Rancing, — ĉar la noktosurtuto estis tiel okulfrapa, ke mi devis sidi malantaŭen, en la profundon de la aŭto…

— Sed nun jam tio finiĝis. Viaj malkomfortaj vojaĝoj, kiuj vi faris pro mi, ĉesis.

— Fraŭlino Weston… vi jam tiomfoje diris ĝin… Laŭ mia opinio, ni ĉiuj estas en la mano de Dio…

— Nu, mi tuj pruvos, ke vi restos ĉi tie en absoluta paco, kaj vi neniam plu estos ĝenata.

„Kiel bela virino ŝi estas — pensis Bannister, — nur neniam oni scias, kiam ŝi fariĝas furioza uragano.”

— Mi revenis tial, ĉar ni intermiksis niajn valizetojn. Mi reportis vian abomenindan necesujon, mi nur apenaŭ enrigardis ĝin, kaj mi tuj fermis tiun sanktejon de via vivo. Jen ĝi estas, Sir, prenu — ŝi ĵetis la necesujon al li tiel, ke la razilo kun la aluno ekdancis en la ventro de Budho. — Kaj redonu mian kofreton. Tiam mi tuj foriros kun Eddy, kaj ni neniam plu ĝenos vin.

— Ĉu estas familiara karakterizaĵo en la strato Kings, ke la najbaroj uzas la baptonomon de unu la alia, kio en Anglio estas kutimo ĝenerale nur inter parencoj aŭ inter tre bonaj amikoj…

Tiam la profesoro iris al la kameno kaj deprenis la valizeton.

— Ĝi ja estas mia kofreto… Ĉu vi ne eraras, fraŭlino Weston? — kaj li malfermis ties fermoplaton per instinkta movo.

Tri koloj rigidiĝis sub la kapoj, turniĝantaj al la valizeto, tri buŝoj gape malfermiĝis, kaj tri batantaj koroj haltis por momento.

La oranĝkolora koverto, sigelita per kvin naciaj blazonoj kuŝis supre en la kofreto.

7

Fine Evelyn iris al la valizeto kun decidaj paŝoj. Sed Bannister fermis ĝin kaj metis sian manon sur la fermoplaton, kiel ia pigra, grandega leono por emfazi sian proprieton, metinte siajn ungegojn sur viandopecon, kion ĝi manĝos nur poste, tamen ne estas proponinde, ke kiu ajn tuŝu tion.

— Bonvolu doni al mi… mian kofreton — diris la knabino nervoze.

— Kompreneble vi povas ricevi la kofreton, sed la koverton, bedaŭrinde, mi ne povas transdoni. Ĝis nun la afero statis tiel, ke mi negletis tion, pri kio mi devis sciiĝi. Sed nun, bedaŭrinde, temas pri tio, ke la koverto trandoniĝus unue al vi, poste al viaj komisiitoj pere de miaj manoj. Tiuokaze mi estus samtiel spiono, kiel ekzemple Mata Hari…

Evelyn pensadis. Tio certas, ke la profesoro partoprenis la aferon nur pasive ĝis nun. Sed, se li nun transdonus la koverton al ŝi, tiel lorodo Bannister fariĝus samranga komplico! Serioza kandidato de Nobel-premio, la mondfama scienculo, kaj kio estus eĉ pli ĝena cirkonstanco, ke li estas malesperige ekzeplodona ĝentlemano.

— Vi certe komprenas, fraŭlino Weston, ke vi deziras neeblaĵon de konservativa scienculo, kiam vi petas tiun koverton transpreni el miaj manoj. Sed mi promesas tion, ke mo donas al vi vojon de eskapo, kaj nur poste mi transdonos la dokumenton al la instanco.

Rancing ludis per la kolo de la viskiobotelo tiel, kvazaŭ li atendus nur la konsenton de la knabino, ke li batu la profesoron je la kapo per ĝi, fininte tiel la tutan ĝenan diskuton. Sed Evelyn ne instigis li fari tion.

Ŝi pensadis. Bannister maltrankvile atentis ŝin. Fine la knabino reveme ekparolis jene al la lordo:

— Ĉu estus tro lacige por vi fari longan vojaĝon, rajdante sur kamelo?

— Mi sciis… — respondis la profesoro malesperiĝinte.

8

La unua malpligranda ventoŝturmo de la ciklono kroĉiĝis al liaj nervoj. Ĝi venas! La okuloj de la diino de tempestoj jam brilas pro la planado, jam kirliĝas la nekonsideritaj, konfuzaj pensoj en ŝia cerbo, kaj ĉio estas vana, la ciklono de lia sorto kaptos la mondfaman, sed sendefendan esploriston de la dormomalsano.

— Ĉu vi volas transdoni la koverton al la instanco?

— Jes. Sed ne rajdante sur kamelo. Nur piedirante. Ĉar iom da tempo mi malsanece malinklinas uzi veturilojn, mi ne scias, ĉu vi aprecas tion…

— Se vi volas fari tion en Maroko, tiam ni iru kuine al la policejo. Sed mi ne scias, ĉu humanista animo de vere angala sinjoro povas nei helpon, kiam temas pri sendefenda virino kaj pri la honoro de senkulpe torturita homo.

— Tiurajte vi jam kuntrenis min en vesperfesta, poste en nokta vestaĵo tra duono da Eŭropo.

— Nun temas nur pri proksima oazo.

— Nun. Sed ekirinte, facile evidentiĝos, ke ni ne povos halti ĝis Cape Townig, malgraŭ via plej bona volo. Sendepende de tio, ke la kamelo ne estas aŭto, kaj se ĝiaj kelkaj partoj deiĝos, ni restos en la dezerto.

— Ne mokadu! Venu en la oazon Mahrbuk kun ni, laŭ via bontrovo, akompanate de forta eskorto. Ĝi estas nur du taga rajdado sur kamelo. Vi povas havi la dokumenton ĉe vi, kaj vi devas doni tion el via mano nur tiam, se vi konvinkiĝis pri tio, ke ĝi estos transdonita al la plej kompetanta persono. Se vi ne faros tion, la heredaĵon de malriĉa familio, la honoron de senkulpe suferanta homo, kaj la tutan inferan lukton, kion mi faris ĝis nun, vi oferos simple pro egoista komforto.

La funelo de la ciklono jam levis kaj tiris lin kaj sentis, ke lia rezisto malpliiĝas.

— Ĉu vi povas motivi ĉion ĉi? Ĉu per pruvaĵoj?

— Rrilate la gravajn partojn mi estas atestanto — diris Eddy.

— Mi tuj rakontos la ceteraĵojn. Unuavice tamas pri tio…

— Atendu! — interrompis la profesoro. — Diru nenion. Mi volas gardi mian neinformitecon rilate la aferon. Post la okazaĵoj, pri kio skribis la ĵurnaloj, mi timas, ke mi malpli multe povas esti je via dispono, se vi infomos min. Ĉi-momente mia rolo en la afero estas la jena: post kiam vi transdonis al mi la koverton, kun tiu peto, ke mi transdonu ĝin al la instanco ne ĉi tie, sed en la oazo Mahrbuk, mi plenumos vian deziron. Mi pensas, ke estos pli bone konsenti pri tio, kaj mi nun ne scias pri la afero. Tiel mia konscienco certagrade estos trankvila. Vi provizis min per tiom da fatala potenco, je mia plej granda bedaŭro, ke mi ne kuraĝas kontraŭdiri, Sed mi avertas vin, ke la regiono de Belga Kongo sekvas trans Saharo, kaj mi sekvos vin tien nek pro via heredaĵo, nek pro la honoro de miaj homfratoj, nek pro tiu kaŭzo, ke vi estas persekutata! Mi ne iros trans Saharon!

Evelyn rigardis sur lin malgaje.

— Ĉu vi estas certa pri tio, Sir?

La deciditeco de la profesoro ŝanceliĝis.

— Ĉiuokaze… vi devus tre motivi tion…. — li diris malcete, — sed se mi tamen irus, ni supozu, al Kongolando, neniokaze trans Cape Town-on… aŭ… Nu, bone, ni iru!..

… La profesoro sidis tiel moroze sur la kamelo, kvazaŭ li gvidus pun-ekspedicion. Eĉ malpli bone efikis lian humoron, ke diversaj pikantaj kaj pinĉantaj vermoj, grupe ekskursantaj sur la korpo de la besto, avide komencis ekzameni lian sangon, kiel aro da esploristoj de dormomalsano. Li sidis sur la kamelo, balancante sian kapon laŭ la ritmo de la irmaniero de la besto kaj amare konstatis, ke li denove iras kaj suferas pro lia humanismo por lahonoro de aliaj homoj. Kvankam la situacio estis multe pli simpla.

Li sekvis belan virinon iom pozeme, sed obeante al la eterna leĝo de gravito, sen ĉiu celo kaj senco, en Sharo. Nur tial, ĉar li estis lordo kaj scienculo, li do konsideris tiun procedon pli komplika kaj malpli humiliga, sed kio efektive neniom diferncis de anima subigiteco de amanta merceristo.

— Reg-lak! Reg-lak!

La ekgalopanta kamelo subite retroklinis sian kapon, kaj ĝi batis brusten lian lordan moŝton, ke li tusadis dum minutoj.

— Reg-lak! Reg-lak!

Li faligis teren siajn okulvitrojn. Tio tute ne ĝenis lin. Li eĉ ne haltis por levi ĝin. Li jam perdis multe pli ekveturinte de Parizo.

Ĉar la kamelo plurfoje batis lin je la brusto, li sidis en la selo kun rekta dorso, tiel li denove sentis sin forta kaj respektoplena.

— Reg-lak! Reg-lak!

9

Rancing, estu dirate je la honoro de la profesoro, malpli bone eltenis la vojaĝon, malgraŭ sia junaĝo. Unuavice li divenis, ke oni ne vane nomas la kamelon la ŝipo de la dezerto, ĉar ĝia ondanta irmaniero kaŭzas simptomojn, similajn al marmalsano. Krom la simptomoj, la polvo netolereble pikis liajn okulojn, kaj li ofte sentis tiel, ke li ne plu eltenos ĝin eĉ momenton.

Evelyn jam havis iom da sperto, kaj ĝenerale al virinoj pli bone toleras la klimaton en la tropiko. Tial ŝi relative gaje galopis apud la gvidanto. La suno oblikve subiris, kaj etaj ombroj ĵetiĝis sur la povon apud la ondliniaj sablodunoj, etendiĝantaj en la malproksimon. Pro tio la dezerto aspektis kies grandega ŝaktabulo kun blankaj kaj nigraj kvadratoj.

— Ni ne iros sur la kutima vojo, fraŭlino — diris subite Arzim, la bebera gvidanto.

— Kial?

— Alaho volis tiel, ke vi donu amuleton al mia filino, tial vi estas gardata de granda malbono, ke vi intermiksis la kofreton kaj returniĝis. Tial ankaŭ mi eksciis hejme, ke oni kolektis muzltajn malbonajn homojn hodiaŭ vespere en Mellah. Ili bivakas ĉe la dezerta puto, apud la karavanvojo, kondukanta al Mahrbuk. Kaj inter ili estas iu, kiu hieraŭ interesiĝis ĉe mi, kaj li trompe eksciis de mi, ke la fraŭlino deziras vojaĝi al Mahrbuk.

Evelyn preskaŭ svene falis el la selo.

— Mi opinias, ke ili volis atendi vin ĉe la puto por mortigi kaj prirabi vin. Sed ni evitos ilin pasante tra shott. Oni nomas la

grandan, salan marĉon tiel, ĝi ne estas pli longa vojo, sed iom malbona kaj danĝera. Tamen mi pensas tiel, ke ĝi estas pli bona ol la morto.

— Ili do trovis min! — diris Evelyn preskaŭ plorante.

— Kiuj ili estas? — demandis la lordo.

— Kartelo de spionoj kaj rabistoj. La granda razio estis pro ili.

La lordo pensadis.

— Ĉu vi vere volas transdoni la koverton al kompetentulo en Mahrbuk?

— Jes.

— Ĉu vi staros kun trankvila konscienco antaŭ la policon, se ni devas klarigi la aferon de la koverto?

— Kompreneble.

— Bone — kapjesis la lordo, — tiam ni faros tion, kion diktas la burĝa honesto: ni informos la policon, ke ili povas kapti tiun danĝeran kompanion ĉe la dezerta puto, apud la vojo, kondukanta al Mahrbuk.

Ili mire rigardis lin.

— Se vi transdonos la koverton — klarigis la lordo, — kaj vi devas timi nenion, kial ne estu metitaj tiuj damaĝaj, malicaj homoj en karceron laŭmerite? Sinjoro Rancing cetere ne bone toleras la peripetiojn, sed mi hardiĝis apud fraŭlino Weston, mi pensas, ke estus plej ĝuste, se la junulo reirus kaj informus la policon pri tio, kion ni eksciis.

Rancing jam tute ne problemis, precipe kiam Evelyn deklaris, ke ŝi taksos tiun servon ĝuste tiel valora, kvazaŭ li

sekvus ŝin ĝis la fina celo.

— Vi ne povas vojerari — diris Azrim, — ĉiam galopu dorse al la subiranta suno, tiam vi faros tiom da vojo ĝis verpero, ke vi ekvidis la Grandan Atlason, kaj vi jam havos certan direkton.

Adiaŭinte ilin, Rancing ambladis reen dorse al la suno en sia pitoreske ŝika vestaĵo, preskaŭ mole kuirita…

10

— Reg-lak! Reg-lak!

Ili galopis fortostreĉe. La rebriloj de la sangoruĝa kaj violkolora suno grandigis la malhelajn makulojn apud la sablomontetoj, enormaj, timigaj ombroj. Malagrabla fetoro faris sufoka la polvoplenan, malfreŝan aeron.

La amara, metana odoro de la putranta, sala marĉo ondruliĝis ĉiam pli dense al ili. Bannister malbonhumore frotis sian mentonon

— Mi forgesis razi min… — li murmuris, sed poste li kaptis rigardon de Evelyn, kaj li tuj eksilentis.

Ho, la necesujo estas tie! Li fiksis ĝin inter la du ledaj saketoj de la akvoporta kamelo! Kiam ili elvenos en la oazon, okazu kio ajn, li iros en sian ĉambron por razi sin. Dio mia! Donu, ke li havu duon milimetran barbon dum unu tago!

Evelyn forte tenis sian kofreton en sia mano, ĝi estis kun ŝi sur la kamelo.

La dezerto, kie tiom da polviĝintaj ostoj de homoj, mortigitaj per sanga venĝo flugas kune kun la delikataj sableroj, infektis Evelyn-on per la ideo de la praa revenĝo.

Ŝi decidis likvidi la necesujon.

Jes! Ŝi aranĝos difinitive la longdaŭran, kavaliran aferon. Englutu ĝin la vent-movata sablo de Saharo kun la sapo, broso, sekura razilo, la tutan, malican, mokan kaj impertinentan kompleton.

Otelo povis ŝtelumi tiel al Desdemona, kiel Evelyn proksimiĝis inside kaj lerta al la kamelo, kiam la profesoro kaj la gvidanto antaŭengalopis. Kaj la tranĉilo de la embuskmurdistino jam ekbrilis, la streĉiĝanta rimeno ekĝemis sub la klingo. Unu tranĉo… Ankoraŭ alia… Estis apenaŭ aŭdebla brueto, kiel la insolenta objekto falis en la molan polvon kun estingiĝanta, dolora klako pro la malespere kunfrapiĝintaj tualetaĵoj, poste la malgranda karavano ĉiam pli rapide malproksimiĝis de tie…

La ĉiam pli grandnombre ariĝintaj kunvojaĝantoj tiel okupis la lordon, ke li rimarkis nenion, Evelyn rerigardis. Nur ŝi povis vidi tiun etan, senmovan makulon en la malproksimo…

La necesujo restis tie en la dezerto. Kaj en ĝi estis la „Meditanta Budho”, kaj en la Budho la juvelŝtono, valoranta unu milionon da pundoj.

11

Rancing klopodis reiri rapide galopante. Estis infera varmego, liaj okuloj inflamis, lia ĉiu korpoparto doloris, li sentis naŭzon kaj havis kapturniĝon, kaj nur tial li restis en la selo, ke li pensis pri la tempoj, pasigitaj en Mügli am See.

Tamen en Saharo relative multe pli bonaj estas la cirkonstancoj… Ĉu onklo Arturo jam freneziĝis, aŭ li mortigis sin? Ĉiuokaze li devintus vidi, kio sekvis post la geedziĝa festo. La rideton de la demisiita orienta ministro verŝajne nur tio faris eltenebla, ke li sentis la diamanton en sia proksimo.

Poste ŝia ekscelenco Yakihaŝu, Eddy tiel nomis en si la plurfoje fianĉinigitan filinon de Wollishoff, certe ŝi retiriĝias el sia fraŭlina ĉambro en la dormejon kun mallevitaj okuloj kaj kun ŝia admirinde larĝa rideto.

Kaj tiam! Ho! Onklo Arturo serĉakiris la statuon!

Li ŝtelumis kun ĝi en la plej malproksiman angulon de la parko. Singarde evitante la fenestrojn de la keletaĝo, kie Viktoria, la edzino de ĉefĝardenisto Kratochwill, eventuale li pasigas tempon kun sinjoro Maxl, la poeto de Vilhelmo Tell, certe ili diskutas pri dramatrugiaj demandoj. Kaj fine… fine li batetas la „Meditantan Budhon al la rando de la fontano en la lumo de poŝlampo.

Budho disfalas, tondilo, fingringo, fadeno, disruliĝas el la ceramika kaseto. Onklo Arturo serĉas… serĉas kaj serĉas kaj…

Eddy Rancing ektremetis.

Dio mia, kiel bela estas tiu Saharo!

Ĝi ja estas relativeco. Okulinflamo kaj varmo sesdek celsisusgrada, kiel agrabla tempopasigo, kompare kun geedziĝo.

La suno subiris. Stelplena, bela Afrika nokto kovris la dezerton…

Deka ĉapitro

Rondbarbo de Akilo. La rabistoj estas sendefendaj kontraŭ ĉiu fiaĵo. Eddy Rancing spertas, ke la dezerto ne estas kremo ĝis la fundo. Tute malgranda pilgrimanto priridas lin. Mortonte li divenas, ke ni lernas ne al la filino de Harrington, sed al la vivo. Evidentiĝas, ke apenaŭ estas diferenco inter la sekura razilo kaj aŭtomata pistolo, kaj ĝi estas malgajiga. Kiu laste ridas, tiu estas la necesujo. Ĝi repafas kaj trafas. Post la duelo la partneroj repaciĝas, kaj nun jam ili devas aranĝi la resendon de la noktosurtuto al la drinkejmastro, Evelyn pardonas. Sinjoro Bradford trinkas la kafon kun laktokremaĵo, sed li zorgeme tiras la instruon. Tiel ni ekscias, ke efektive kia estas nia vivo.

1

La asociiĝinta Senkompata Kompanio Adams-Gordon, kiel la kolosa, dika kuracisto nomis sian bandon, li bivakis kun tridek arabaj murdistoj jam dudek kvar horojn inter la misevoluintaj palmoj de la dezerta puto.

Ili jam ĉiuj estis en la tropiko, escepte Rainer-on, sed li zorgeme ekipis sin pro bone elteni la dezertan vojaĝon. Duono dekduo da paperkapakĵoj bruis sur lia kamelo. Li provizis sin per tre multaj objektoj antaŭ la ekiro. Li aĉetis ĉiuspecajn preventajn, defendajn kaj korpoflegajn rimedojn, de aspirino tra kontraŭverma pulvoro, ĝis sel-moliga oleo. Li havis verdajn okulvitrojn kaj portis sunombrelon super sia kapo, tiel li sidis sur la kamelo.

Apenaŭ ili haltis por bivaki, li ŝmiris sin per io kontraŭ moskitoj, kaj tia fetoro estis sentebla en Sharo, ke la membroj de la karavano starigis siajn tendojn pli malproksime, kaj la kameloj, ligitaj longŝnure, furioze tiregis la kolbridojn.

Post unu horo pluraj homoj kunmetis siajn tendojn kaj starigis ilin eĉ pli malproksime. Sed Rainer ne zorgis pri tio. De kie scius tiel malinteligentuloj, ke ili povas kapti malarion, flavan febron kaj dormomasanon de moskitoj? Doktoron Coournier interesis, kia kontraŭ-moskita rimedo havas tiel teruran odoron. Li rigardis la botelon, fermitan per guma ŝtopilo, kuŝanta apud Rainer. Jen tio estis skribita sur ĝia etikedo:

KAMEL-GRASO

Ŝmiru la difektitan hufon abunde, kaj izolu la beston por ke la penetranta odoro de la ŝmiraĵo ne malbonigu la aeron de la stalo.

ONI DEVAS FLEGI LA HUFOJN!

Mi opinias — diris Adams al la bagnano, — estus pli bone ne eksperimenti pri tiu Brandes-Münster, sed ŝturmi la oazon kun niaj tridek homoj, kaj ni konfesigos lin pri Budho.

— Nur nenio intervenu — rimarkis la kuracisto.

— Vi jam denove parolas kiel alarmbirdo! — murmuris Corned-Beef, kiu ne demetis sian smokingon eĉ en la dezerto, kaj li portis verdan rubandon ĉirkaŭ sia korkoĉapelo.

— Vi intermiksas la antaŭvidon kun la pesimismo — respondis la diplomita intriganto riproĉe per sia mola, muzikanta voĉo, kiu ne estis polulara inter la „kolegoj” pro sia aristokrata orgojlo. — Laŭ mia opinio okazis iom da problemo, sensignifa problemo, sed loziĝo de unu ŝraŭbo ofte kaŭzas paneon ankaŭ ĉe la plej giganta maŝino. — Li ventumis sin per silka naztuko, ĉar la vento blovis el la direkto de Rainer, kaj narkotiga ondo de fetoro inundis

ilin. — Tiu problemo, laŭ mi, estas la rondbarbo de nia cetere altestimata kolego Joko.

— Bonvolu ne provoki min, apelaciante je miaj haroj — grumble ekkriis Joko.

— Nono — trankviligis lin la alia, — nun ne kondutu ofendiĝeme. Temas pri nia komuna intereso.

— Eblas — respondis la rondbarbulo minace, — sed konsideru mian barbon, kiel la kubuton de Akilo…

— Akilo havis kalkanon, sinjoro — diris la doktoro instrue.

— Se mi estus kuracisto — replikis la alia kun gal-amara rimarko, — ankaŭ mi pli bone konus la membrojn de la homa korpo.

— Miaj estimataj amikoj, fermu vian buŝon, aŭ parolu la kuracisto, kie li vidas la problemon! — mansigne silentigis ilin Adams.

— Nu, mi pensas — diris Courner, — ke ni implikiĝis en iometan kontraŭdiraĵon. Sinjoro Joko hieraŭ interesiĝis pri fraŭlino Weston ĉe la gvidanto sub la prekesto de karavano, ekveturonta al Ain-Sefra. Poste vi iris kun sinjoro Gordon varbi arabojn al la atako kontraŭ la oazo Mahrbuk. Tiel… hm, homo kun karakteriza eksteraĵo implikiĝis en kontaŭdiraĵon… evidentiĝis, ke li deziras vojaĝi ne al Ain-Sefra, sed en la oazon Mahrbuk.

— Ĝi eblas — aprobis Gordon, — sed ne estas verŝajne, ke iu rimarkis tion.

— Tial mi komparis tiun malgrandan problemon kun ŝraŭbeto.

… Sekvan tagon vespere ili komencis malpacienci. La viktimoj jam devintus alveni ĉi tien.

Ili sendis kelkajn arabojn por patroli. La banditoj volis ekscii, ĉu ili estas survoje? Se ili ankoraŭ ne proksimiĝas, tiam okazis problemo.

Estis tre varme, ĉiu lasis sola Rainer-on, kiel leprulon, sed ankaŭ el dudek metra distanco ili havis kapturnon pro la neeltenebla odoro de la ŝmiraĵo. Tiu rimedo ne damaĝis nur al la moskitoj, ĉar ili konstante invadis la okulvitrulon preskaŭ tutkorpe, pikinte lin ĝissange.

— Ni vidis iliajn spurojn. Verŝajne ili estis tiuj. La karavano turniĝis al oriento. Tre malbona vojo kundukas tien, tra la shott. Neniu uzas ĝin.

— Ni ekiros! — kriis Adams ekscitite.

Ili kunmetis la tendojn dum minutoj. Rainer enpoŝigis sian krucenigmon, surnazigis siajn malhelajn okulvitrojn kaj streĉis la sunombrelon super sia kapo. Li aspekti tiel, kiel iu el la Tri Magoj.

La kamelo rapide galibis, kiel eble ili povis. Aŭrore moviĝanta punkto aperis en la malproksimo.

— Pasaĝero!

— Ni atendos lin! — diris Gordon, kaj ili kaŝiĝis malantaŭ grandega sablomonteto.

— Li venas laŭ la spruoj de la malaperintaj vojaĝantoj — rimarkis la arabo. — Li vidis ilin, aŭ li estas iu el ili.

La pasaĝero sensuspekte proksimiĝis al la grandega monteto sur sia laca kamelo.

2

Neatendite grupo da homoj ĉirkaŭis Rancing-on. Malalte dikulo estis ilia gvidanto.

— De kie vi venas?

Eddy tuj konjektis, kiuj ili estas… La rabistoj!

— Mi volis iri en Mahrbuk, sed mi returniĝis. Miaj okuloj doloras.

— Ĉu vi ne renkontiĝis kun virino, kiu vojaĝas en societo de unu aŭ pluraj akompanantoj?

— Ne.

Gordon ridis.

— Vi do apartenas al ili! Ĉar la demando estis kaptilo. La spuroj kondukas en tiun direkton, de kie vi nevis. Vi do devintus renkonti ilin. Se vi neas ĝin, tiam vi havas ian kaŭzon.

— Antaŭen… Eble ni atingos ilin!.. — kriis Corned Beef.

— Forigi tiun ulon!

Rancing sentis teruran, akran doloron en sia kranio, kaj oraj fajreroj aperis antaŭ liaj okuloj por momento, poste li falis ien.

Iu batis lin je la kapo.

Corned-Beef kaj Joko fulmrapide traserĉis lin. Ranier diris el la selo:

— Rigardu, ĉu li havas benzinon, mia aŭtomata fajrilo sekiĝis. — Kaj li surmetis sian nezumon por kontroli la havaĵon de la viktimo dum la traserĉo.

— Estas tiel, kiel mi diris — ekparolis la kuracisto per velura voĉo. — Ili eksciis, ke ni varvis homojn. La rondbarbo de Joko estas tre okulfrapa…

— Sinjoro, mi lastfoje avertas vin, lasu mian barbon el la afero — diris Joko gal-amare. — Vi estas almenaŭ tiel rimarkinda fenomeno, per viaj enormaj kopomezuroj kaj per via servistin-revemiga voĉo.

— Vi devus preni bromon — respondis la kuracisto.

— Sinjoroj! — interrompis arabo. — Nun jam certas, ke ili iris sur la vojo, kondukanta tra la shott. Ĝi estas malbona kaj danĝera, sed Azrim bone konas tion. Se posttagmeze ili turniĝis tien, ni jam ne atingos ilin, ĉar ili jam estos en Mahrbuk morgaŭ posttegmeze, sed ni nur nokte.

– Ĉu estas permesate fari al la rabistoj ĉiuspecan fiaĵon? — eksplodis Rainer kolere.

— Kiom da loĝantoj vivas en Mahrbuk?

— Kelkaj araboj, kun virinoj kaj infanoj resume ili estas tridek personoj. La gardistaro konsistas el kvin soldatoj en la sanatorio. Krome kelkaj malsanaj legianoj.

— Ni facile venkos ilin. Ni iru! — kriis Gordon.

Iu arabo volis mortpafi Rancig-on, sed la doktoro ne permesis tion.

— Ne mortigu lin, infano mia — li diris bonvole, — li mortos ĉiel. Sufiĉas forpreni lian kamelon. Se oni arestos ni, tiam

kelkaj jaroj dependas de tiel malgrava cirkonstanco.

Ili forgalopis.

Rancing restis sur la tero kuŝanta, vizaĝalter, kun disetenditaj brakoj, kvazaŭ li volus brakumi al si Saharon.

3

Azrim iris avane, malantaŭ li Evelyn kaj fine de la vico la profesoro. La akvoporta kamelo estis ligita mallongŝnure al lia kamelo, ĉar precize duon metra irebla pado kondukis tra la danĝera, sala marĉo. Eĉ tio timige krakadis, kaj iafoje la blanka, glueca, malvarma koto ekŝprucetis el la krevinta krusto. La likvaĵo de la shott, putranta de jarmiloj estas miasma, sufoka, abomeninda kotaĉo. Laŭdire ĝi restis el tiu periodo, kiam Saharo estis marfundo.

La luno brilis en la bela nokto. La shott, kvazaŭ estus surfaco de fantomeske drivanta riverego, kun kolosaj galciplatoj, ĝi brilis inkandeske en la blanka prilumo, kaj ĝi estis pli aŭstera, timiga vidaĵo pro ties forlasiteco ol la dezerto.

La kameloj kelkfoje blovegis, stamfis, kaj ili ne volis iri plu. La rompiĝinta saltavolo difektis iliajn hufojn, kaj la bestoj instinkte sentis, ke morto atendas ilin ĉi tie.

Labastono de Azrim ofte pum-bruis, la kameloj bekis kaj kalcitris…

Ankaŭ la gorĝon de Evelyn strangolis sinistra antaŭsento.

La vento kirlis kaj brue kunportis la sekan, maldikan saltavolon, kio kovris la marĉon, kiel malpeza polvo.

La profesoro diris nenion. Li vidis tion, ke la programo ŝanĝiĝis. Ĝi ja tiel estis laŭprograma. Ili tuj deflankiĝis de la

ĝusta direkto. Oni jam persekutas ilin. Nun jam ne estas halto ĝis la Ekvatoro. Kaj kiu scias, inter kiaj cirkonstancoj?

Liajn manojn kaj vizaĝon kovris abomeninda, mukoza, malvarma, humida salvaporo.

Baldaŭ la gvidanta kamelo mispaŝis de sur la vojo, kaj ĝi baraktis en la disondanta akvaĉo kun oreltranĉa bleko. Ankaŭ la kamelo de la profesoro preskaŭ falis post ĝin pro la kunligita kolbrido. Feliĉe la lordo havis sufiĉe da animrego, kaj li ne desaltis de sur la besto, sed kliniĝinte dorsdirekten, li ambaŭmane retiris la bridon, ĝis Azrim venis por helpi lin, kiu trančis la streĉiĝintan ŝnuron kaj provis eltiri la baraktantan ŝarĝporatan kamelon el la marĉo. Ili tamen eltiris la beston per unuiĝinta forto. Dume Bannister stumblis kaj paŝis en la akvaĉon ĝisgenue apud la pado.

La okuloj de Evelyn preskaŭ petegis por pardono, kiam Bannister pene elrampis, kaj la miasma, abomeninda ŝlimo gutegis el lia vestaĵo.

La profesoro mangestis, poste li diris ĝemante:

— Estas malfacila afero esti humanisto, fraŭlino Weston. Eble, iam mi ĉesigos ĝin, se tiaj vojaĝoj konstante ripetiĝos dum mallongaj intermitoj.

… Aŭrore ili alvenis en la oazon Mahrbuk ĝiskole kotaj, trolaciĝintaj.

Nur du konstruaĵoj estis en la oazo. Duon etaĝa kabano el argilo simila al gastejo, kaj malpli proksime la blokdomo de la militista sanatorio, farbita per ruĝa minio. Kelkaj arabaj duaroj staris sur la ĉefplaco de la oazo.

Dum la teo estis kuirata, kion ili tiuj mendis, ili rapide alivestis sin. Al la profesoro tute ne ekideis razi sin, tiom li

deziris la varman trinkaĵon.

Evelyn tuj ekstaris de ĉe la tablo post la matenmanĝo.

— Nun mi tuj iros en la hospitalon por transdoni la dokumenton al la militista instanco. Bonvolu veni kun mi.

La profesoro ĝemis.

– Ĉiam iri kaj iri, neniam scii, kiam eksidi denove.

— Nun ne meditu, Sir! Ĉu vi venos aŭ ne?

— Ne. Vi ne povas iri aliloken, ol en la solan konstruaĵon, kiu ekzistas en la oazo krom la gastejo, kaj tiu domo fakte estas militista instituto. Vi ne povas ekiri piede en la dezerton, tiel mi trankvile povas forpermesi vin sola. Cetere mi komencas kredi, ke vi vere iras sur honesta vojo. Mi ne scias kial. Eble tiu Rancing konvinkis min per la idilio de la domo en la strato Kings: mi fidas vin, fraŭlino Weston. Precipe tial, ĉar mi donas en vian manon ankaŭ mian honoron kun tiu ĉi koverto. Jen ĝi estas.

Li transdonis la valizeton.

Evelyn entuziasme rigardis sur lin.

— Dankon. Vi povas esti certa pri tio, ke mi gardos vian honoron tiel, kiel la mian.

— Kaj nun… ne koleru… Mi deziras rezi min — li diris tion timeme. Li konjektis, ke Evelyn havos pretekston. Dio scias, kial ŝatus tiu virino, ke li kreskigu longan barbon. Kaj jen. La okuloj de Evelyn kolere ekbrilis.

— Ho, tial estas tiu granda fido! Se vi havus glatan vizaĝon, tiam vicerte venus kun mi. Sed tiel vi devas fidi min, ĉar la

ordo eble estas pli grava ol la honoro.

— Ŝi kolere foriris kaj frapfermis la pordon. Tiu naŭza homo nur serĉu sian razilon! Ankaŭ li devus iri en la dezerton, kie estas la necesujo! Li ŝatintus plori pro kolero. La plej ĉagreniga afero tamen estas tio, ke ŝi amas tiun teruran konservativulon.

Bannister iris supren en sian ĉambron. La varmiĝinta abodo pro la ardantaj sunradioj eligis mucidan odoron. Gajaj fiinsektoj svarmis sur la mato, kaj sennombraj muŝoj laŭte zumadis ĉie. La gestejmastro, kiu estis duone idioto pro la fumo de kanabo, raŭke kantaĉis ion, kaj ĝi konstante estis aŭdebla supre.

Kompatinda knabino. Ŝi eĉ ne ripozas post tiel longa vojaĝo. Kiom laca li estas malgraŭ tio, ke li estas viro. Bannister decidis agrablumi al Evelyn. Ŝi ĝoju.

Li ne razos sin!

Reveninte, ŝi vidu sur li, ke li forpermesis ŝin sola ne pro sinrazado. Jes, jes! Kiel ajn abomenide estas, li havu barbostoplan vizaĝon la unuan fojon en sia vivo por pruvi la sincerecon sia fido. Kvankam, kiel li konis tiun knabinon, estas verŝajne, ke li povus kreskigi barbon ĝistrunkan, kiam ŝi laŭdus lin pro tio,

Bannister decidis kuŝiĝi por dormi. Nur jam tial ĝi estas saĝa ideo, ĉar oni neniam scias, per kia mesaĝo de urĝa, longa vojaĝo iu vekos lin. Nun onidire ili finis sian vojon, sed empirista scienculo povas konkludi nur laŭ spertoj.

Kaj la sperto montras tion, ke en simila supozo li jam ne la unuan fojon transdonis sin al sama feliĉa iluzio, tute vane.

La profesoro do ne razis sin, sed li kuŝiĝis sur la maton por dormi.

4

Ok personoj kuŝis en la bela, hela ĉambro, nur konvaleskaj soldatoj kun bronzkolora vizaĝo. Ili paroladis, kartludis, pipfumis. Nur unu kamarado staris aparte, dorse al la aliaj, rigardanta tra la fenestro.

Iu frapetis sur la pordo. Evelyn enpaŝis.

— Mi serĉas sinjoron Münster — ŝi diris kun sonoranta, klara voĉo.

La soldato malrapide turniĝis kaj rigardis al la vizitanto. Sur lia magra, masaneca vizaĝo sidis ia morta apatio kaj obtuzeco. La aliaj legianoj rigardis la belan virinon, starantan en la pordo kun miranta, vigla mieno. La okuloj de Münster direktiĝis al ŝi kun la sama melankolia, griza trankvilo, kiel li rigardis la lignobenkon en la ĝardeno antaŭ unu minuto. Ĝi ne estis la senesprimeco de frenezo, sed instinkta agmaniero de tia homo, kiu alkutimiĝis al tio, ke li nenie ĉeestas. Li marŝas vizaĝe al sia paseo inter la okazaĵoj, sen tio, ke li sciiĝus pri tio, kion li faras, sen tio, ke li farus ion alian, ol instinktan agon, li do kvazaŭ senkonscie povas plenumi ĝin. Li respondis iom trenate kaj mallŭte, sed kompreneble:

— Mi estas Münster. Ĉu vi deziras ion?

— Mi estas sinjorino… fraŭlino… — subite ŝi daŭrigis tiel. — Ĉu vi venus kun mi en la ĝardenon?

— Laŭ via deziro…

Li sekvis ŝin kun egalritmaj, dignoplenaj paŝoj.

Evelyn sentis tiel, ke iu mane kunpremas ŝian koron, pulmon kaj laringon. Ŝi tiel bedaŭris Brandes-on, ke ŝi preskaŭ forgesis sian kalvarion. Tiu homo estis entombigita heroo de finita dramo. Lia animo ne malklariĝis, nur rigidiĝis. Li vegetis en tiu stato de ŝajna morto de ekzisto, el kio la frenezo estas la savo. Kion diri al li? Kiel komenci?

Ili estis en duopo sur la korto.

— Sinjoro, mi scias, kiu vi estas. Vi originale nomiĝis sinjoro Brandes, kaj vi estis leŭtenanto.

— Ĉu vere? — demandis Brandes, sen ĉiu scivolemo, kvazaŭ ĝentile. Evelyn preskaŭ ekploris.

— Mi konas vian tragedion. Pli bone, ol vi.

— Ĉu vere? — Kiam iu frapas la saman klavon dufoje sur la fortepiano unu post la alia.

Unuavice sciu, ke via juna frato estas senkulpa.

Kio ĝi estas? Unu ektremo. Nun li tamen reagis… Liaj du brovoj formas severan delton ĉe la naz-radiko.

— Bonvolu diri, kiu vi estas?

— Iu, kiu scias la veron en via afero kaj venis por redoni vian honoron. Ankaŭ via juna frato estas same senkulpa, kiel vi. Via bofrato Wilmington estis la kulpulo.

Kaj ŝi rakontis ĉion, de fraŭlino Ardfern, kiu inside delogis lian junan fraton, ĝis la adiaŭa letero, kiun Wilmington uzis, post la ŝtelo de la geografia karto. La soldato eksidis. Li malcerte palpetendis sian manon al sia flanko, kvazaŭ lia saniĝanta vundo lancinus.

— Jes — li ekparolis reveme, — verŝajne ĝi okazis tiel… Mi ne scias, de kie vi akiris la indikojn, sed mi kredas tion al vi. Sed neniu kredus tion al mi, kaj ĝi jam ne gravas… kredu tion…

— Bonvolu diri, se vi redonos la malaperintan geografian karton, sendifektan, sigelitan, ĉu ĝi rehabilitus vin?

— Farŭlino, oni jam longe sendis tiun geografian karton ien, kie ĝi tre multe valoras, la sigeloj jam certe estas rompitaj, kaj oni legis ĝin.

— Bonvolu respondi mian demandon: kio okazus, se atestanto pruvus tiun historion kaj redonus la koverton kun sendifektaj sigeloj?

— Nu tiam… tiam — vigleco aperis en liaj okuloj, kaj liaj vangoj ruĝiĝis, — tiam ne nur mia senkulpeco estus pruvita, se mi farus tian servon…

— Jen ĝi estas…

… Evelyn transdonis la koverton. Brandes rigardis, rigardis ĝin, lia vizaĝo ruĝiĝis, liaj okuloj komencis brili, sed tute strange, vigle… Baldaŭ tiu brilo apartiĝis kaj falis sur lian kamizolon.

— Kiu vi estas?… — li demandis raŭke, kaj la koverto tremetis en lia mano.

— Mi estas Evelyn Weston. Mi valors cent mil frankojn vive aŭ morte.

Ŝi transdonis la ĵurnalon, kiu estis en ŝia valizeto apud la koverto.

Kiam Brandes tralegis la ĵurnalon, li longe pensadis.

— Mi ne scias, kial vi portis mian honoron al mi. Tial, kion vi faris…

— Ankaŭ vi povus fari ion por mi. Mi serĉas kaseton, sur kiu estas malgranda ceramika ornamstatuo, kiu figuras Budhon. Vi aĉetis ĝin antaŭ dekkvin jaroj de la firmao Longson kaj Noerh.

— Budho… jes… Atendu, mi memoras!.. Mi aĉetis ĝin por mia frato kiel Kristnaskan donacon. Ho, jes! Emajlita kaseto, sur ĝi kun Budho-statuo! Li ŝatas tiujn ornamobjektojn.

— Kiu estas via frato?

— Lordo Bannister… He!.. kaporalo… akvon! La fraŭlino svenis!.. Rapide!

5

Vesperiĝis, kiam Evelyn kaj la soldato elvenis en la gastejon. La gastejmastro, duon idiota pro la fumado de kanabo kaŭris ĉe la enirejo, kaj li konstante kantaĉis tiun saman tri kaj duonon da sonoj. Ili eksciis de li, ke lia lorda moŝto ankoraŭ ne malsuprenvenis el sia ĉambro.

Ili supreniris. Evelyn retenis Brandes-on ĉe la pordo:

— Estus bone, se mi informus lin per kelkaj vortoj.

Ŝi frapetis. Nericevinte respondon, ŝi iomete malfermis la pordon kaj enrigardis. Lia lorda moŝto kuŝis sur la mato tute vestite kaj profunde dormis inter la petolemaj insektoj. Li aspektis iom elĉerpiĝinta.

Evelyn tuŝis lin, sed la profesoro ne vekiĝis.

Ŝi forte skuis lin. La lordo timiĝinte malfermis siajn okulojn. Li tuj estis klarvida pri sia situacio. Li ne miris. Li malgaje leviĝis.

— Ĉu ni vojaĝos? — li demandis kaj ekiris al la fenestro. — Ĉu eskalo estas?

— Ni vojaĝos nenien!

— Ĉu ni devas kaŝiĝi? — li demandis nuancon pli malgaje, sed sen ĉiu kontraŭstaro

— Mylord — diris Evelyn kun nekutima emocio, kion la lordo klarigis tiel, ke lia barbostopla mentono impresas ŝin tiom. — Vi havos agrablan revidon…

— Mi sciis! Holler estas ĉi tie! — li teruriĝadis…

— Jen estas homo, kiu delonge ŝiriĝis de vi… — La vizaĝo de la lordo iomete malsereniĝis kaj esplorrigardis la knabinon. Homo, kiun vi tre amas. Li estas identa kun tiu, kies honoron ni kunportis ĉi tien inter tiom da morta danĝero…

Ŝi malfermis la pordon, kaj Brandes enpaŝis en la ĉambron.

Tiaĵo okazas nur en malnovaj teatraĵoj, tiam oni komencas furiozan analizadon por malkovri la sekreton: ĉu ili maldormas aŭ sonĝas, ĉu ĝi estas vera aŭ ne? Tiuj homoj ne faras ion similan. Ili ne sciigas kriegante unu al la alia: „mia fraĉjo! frato mia! — ĉar tiu fakto jam evidentiĝis dum ilia frua junaĝo. Senvorte interbrakumiĝinte, ili longe premis la manon de unu la alia kaj diris nenion. Ili tute ne povintus fari tiaĵon.

Nur poste, multe pli poste ili havis animforton ekparoli.

Lordo Bannister, kiel unuenaskito herdis de sia onklo la rangon kaj la lordan titolon, kiu distingas lin de la aliaj familianoj. Laŭ la anglaj leĝoj, la lordo povis havi la nomon, donacitan nur fare de la reĝo, ĉi-okaze „lordon Bannister”, kaj li perdis sian familian nomon, kiun li ne rajtas uzi plu. Tiel Evelyn eĉ konjekton ne havis pri tio, ke ŝi suriris la ŝipon kun la frato de la serĉita leŭtenanto. Ke la nomo Bannister estas nur donacita „lorda nomo” de Henry Brandes. Kaj pro la rezervema konduto de la lordo neniam venis okazo, ke la knabino sicere povu rakonti ĉion. Aŭ lastfoje en Maroko, kiam la koverto estis en la mano de lordo Bannister, preskaŭ okazis sincereco, sed la profesoro pripensis sin en la lasta momento, kaj li ne volis „miksiĝi en la aferon”.

— Kion vi faros nun? — li demandis sian fraĉjon. — Eĉ momenton vi ne povas toleri plu sur vi la akuzon de patrujperfido kaj malhonoro!

— Mi raportos la okazaĵon kiel legiano al la ĉefkomandejo en Maroko. Ĉar tiu geografia karto estas komuna intereso de Anglio kaj Franciom mi esperas, ke oni traktos la aferon evitante ĉiun oficialan vojon.

— Fraŭlino Weston… — turnis sin la profesoro konfuzite al la knabino kaj li frotis sian babostoplan mentonon… — mi nun… mi devas nun…

Evelyn respondis malvarmkondute:

— Sir, vi nun povas kompreni, ke iafoje mi molestis vin vere pro la honoro de homo. Mi bedaŭras tion, ĉar fine ja la vivo de gentlemano ne estas traira domo.

Brandes esplore rigardis ilin. Li ankoraŭ neniam vidis sian fraton tiel neflegata kaj moroza, kiel ĉi-momente, kiam li kolere murmuras ion nekompreneblan kun mallevitaj okuloj.

— Jes ja — diris Brandes subite, — fraŭlino Weston serĉas ian malnovan, familian juvelon…

— Kvazaŭ mi estus aŭdinta tion… murmuris lia lorda moŝto kaj ektremetis.

— Estus bezonata tiu malgranda kaseto, sur kiu sidas Budho-statueto — daŭrigis Brandes. Mi aĉetis ĝin donace por via nomtago, se vi memoras…

— Kial vi ne diris tion? — kriis la lordo entuziasme. La kaseto kun la statuo kiam ajn estas je via dispono, fraŭlino Weston.

— Estus plej bone — ekparolis Evelyn ekscitite, — telegrafi al mia patrino, kaj vi informus la personaron en via Londona loĝejo, ke ili transdonu la „Meditantan Budhon” al mia patrino.

— Estas superflue — mangestis lia lorda moŝto ridetante, — la malgranda Budho estas kun ni…

La sango de Evelyn pulsegis en ŝia torako kaj malantaŭ ŝia tempio.

— Kie?

— En la necesujo. Li sidas sur mia razilkompleto… Nu! Fraŭlino Weston! Akvon! Akvon rapide!.. Ŝi svenis…

La duan fojon dum mallonga tempo.

6

Ili triope sidis kun funebra mieno. Aŭskultinte ŝian historion, la suferojn kaj kuregon, kies plej lacigajn aventurojn partoprenis ankaŭ lia lorda moŝto, frostotremo trakuris sub ilia dorshaŭto pro la terura tragiko de la situacio.

Evelyn propramane forĵetis sian heredaĵon!

Ŝia duelo kun la necesujo finiĝis. La insida valizeto sternis ŝin per unu bone direktita plen-trafo.

Jen, se la providenco volas, eĉ necesujo malŝargiĝas.

— Ni serĉigos ĝin — balbutaĉis lia lorda moŝto vidante, ke la knabino malgaje fiksrigardas la gajajn miriapodojn, kuregantajn sur la batfirmigita argilo, anstataŭiganta la plankon.

Ankaŭ la profesoro sciis, kiel senespera estas tio, kion li diras. Serĉi necesujon en Saharo. En la sablo de la dezerto, kiu ĉiutage ŝangas ĝian lokon, kaj kelkfoje ĝi kovras tutajn karavanojn, de horo al horo.

Evelyn rigardis al ili kun stranga, malgaja rideto:

— Nun jam estas egale. Dio volis, ke mi iru serĉi la diamanton, kaj mi trovu la koverton. La honoro de soldato minimume valoras tiom, kiom la plej bela diamanto.

— Tial kompreneble…

— Sir — interrompis Evelyn firme, — mi esperas, ke vi ne ofendos min per ia „konvena premio”.

Ili silentis.

— Ĝi estis apud vi dum la tuta tempo — lamentis la lordo. — Jam sur la ŝipo vi vojaĝis kun ĝi en komuna kajuto, kaj jam antaŭ Liono vi estus forlasinta ĝin, se mi ne devigas vin reiri por serĉi ĝin per mia restinta aŭtomobilo! La virinoj estas tiaj. Ili forĵetas ion dekkvin foje, pri kio poste evidentiĝas, kiam ili perdis ĝin porĉiam, ke tio estis ilia plej kara trezoro.

— Sir! Tiu diraĵo konkuras kun via Aristotela cito — respondis Evelyn kun iom da gal-amara rimarko, ĉar ŝi nur nun sentis, kiel maljusta estis al ŝi Bannister, kiam ŝi batalis por lia frato. — Mi havas onklon, kiu scias multe pli superajn diraĵojn. Laŭ li, multaj viroj estas tiaj, kiel frako: malhavante la konvenan ĉirkaŭaĵon, ĝi fariĝas neuzebla.

La lordo ruĝiĝis.

— Ankaŭ min trafis grava perdo. — li respondis impete. — Mi ŝatis tiun „Raz-Budhon”. Koncerne la frakon: la landvojo ne estas la plej konvena ĉirkaŭaĵo, mi tamen montriĝis taŭga!

— Vi ne estus kunvojaĝinta kun mi, se vi ne timus pri via kara haŭto!

— Fraŭlino Weston… Vi… Vi… estas maljusta!..

— Vi volis diri tion, ke sendanka! Nur trankvile eldiru!

Ili kuradis tien-reen en la ĉambro, kiel du infanoj. La profesoro pugnobatis eĉ la tablon.

— Se vi insultas unu la alian — interrompis Brandes, — vi helpos nenion.

Ili eksilentis. Evelyn ploris. La lordo murmuretis.

— Alvenis la tempo — diris Brandes — aranĝi la aferon de la koverto. Nun mi telefone informos la ĉefkomandejon. Eĉ unu tagon ni ne povas toleri plu, ke oni reserĉigu vin. Mi kaj mia frato atestos, ke vi, riskante vian vivon, savis tiun gravan, netakseblan valoron havantan geografian karton por via patrujo.

Subite eksonis alarmo!

Kio okazis?

7

La suboficiro, deĵoranta ĉe la radiodissendilo, vidis lumsignojn en la nokto. Iuj oazoj komunikis iam en Saharo pere de reflektorlumsignoj. De kiam la radio disvastiĝis, mallumo kovras la dezerton, la ekbrilantaj, blankaj lumfaskoj, kiuj antaŭ nelonge ofte morsadis, transdonis sian lokon al la radioondoj de Herz.

Tiun nokton, de jaroj ne vidita lumtelegrafo denove ekbrilis al la ĉielo. Tiuj povis doni la signojn el la dezerto, kiuj ne havis radiodissendilon. La lum-morsado ĉirkaŭ kvindek foje ripetiĝis:

„Rabistoj… atekos… oazon… Mahrbuk… S O S. Rabistoj… atakos… oazon… Mahrbuk… S O S… S O S… S O…

La lumtelegrafo ne nur atentigis ilin pri la danĝero, sed ĝi petis ankaŭ helpon por ili.

La gardistaro, konsistanta el kvin personoj, kolektis ĉiun en la militista hospitalo, konstruita simile al fortikaĵo. Kelkaj maljunaj araboj, unu-du infanoj, ok-dek malsanaj legianoj kaj la malmultenombra gardistaro; ne signifas tro fortan kontaraŭstaron.

— Kiuj estas la atakantoj? — demandis la gardestro.

— Mi kaj fraŭlino Weston povas diri tion al vi — respondis la lordo trankvile, kiam li transprenis iun el la dividitaj pafiloj. — Spiono, reserĉata en tuta Eŭropo, nomata Adams, krome rabmurdistoj kaj banditoj, apartenataj al li. Ni devas kalkuli minimume kvindek homojn.

— Tiam ni perdiĝis — diris Brandes.

— Ankaŭ mi samopinias — respondis la lordo kviete.

8

Eddy Rancing vekiĝis je terura malbonodoro, kaj io varma, humida viandopeco konvulsiis sur lia vizaĝo. Hieno lekadis lin.

Li side leviĝis timiĝinte. La hieno retrosaltis murmurante. Kolektinte ĉiun sian forton, la junulo subite elprenis sian revolveron kaj fortimigis la beston per kelkaj pafoj.

Estis infera varmego. La suno libere bruligis la senombran dezerton. Lia kapo zumis, ĝi terure doloris, kaj kie la bato trafis lin, sanga, ŝveliĝinta ekimozo kreskis. Li ekiris kvazaŭ ebria, ŝanceliĝante, preskaŭ ĉio mallumiĝis antaŭ liaj okuloj… Li tamen trovis iom da ombro malantaŭ nekutime alta sablomonteto. Eddy eksidis tie kaj klinis sian kapon inter siajn manplatojn.

Fino!

Ĝi estas sufiĉe ŝablona morto. Dezerto, soifo…

Li povintus konjekti. Jam la komenco estis malbona. Amoko por trovi la diamanton… La venturo finiĝos ĉi tie…

Li spiregis fajfante. La polveroj iritis lian pulvon, lia lango ŝvelis, liaj pufiĝintaj lipoj krevis, kaj lia haŭto terure jukis, kiel ĉiu humido preskaŭ senteble elvaporiĝis el lia korpo. La dutrionoj de nia korpo estas akvo” — venis en lian kapon la parkerigita frazo en la lernejo. Tiu dutrionoj da akvo rapide forvaporiĝas ĉi tie. Li kuŝos sekiĝinta en la polvo tiel, kiel la mezepokaj mumiiĝintaj mona§oj velkintaj pendas sur la kelmuro de antikvaj klostroj, portantaj kapoton.

La soifo estis netolerebla. Li duonfreneze ekiris en la dezerto ŝanceliĝante. La giganta, ŝvelinta disko de la suno ardis malantaŭ flavaj polvovualoj, kaj subirante ĝi kuntuŝiĝis kun la rando de la ebenaĵo ĉe la horizonto. Ĝiaj kupraj rebriloj strange radiis sur la griziĝinta horizonto, kaj kameloj kun rajdantoj marŝis kapaltere sur la muta filmbendo, kiun la fatamorgano projekciis al la ĉielo.

Eddy stumbletante ŝanceliĝadis.

La suno estingiĝis malantaŭ la plej malproksimaj sablodunoj per violkolora flagro.

Li stumblis en io kaj terenfalis. Li jam ne havis forton ekstari. Li rampis ventraltere al la nigra objekto, kiu stumbligis lin.

Valizeto! Necesujo!

Eble akvo troviĝas en ĝi!..

Malferminte ĝin per tremantaj manoj, li ripetadis sensencajn vortojn kaj ŝovis siajn fingrojn, similaj al kurbaj krifoj en la kofreton.

La luno alvenis kun morta vitrokranio. La tremantaj fingron de Eddy elprenis glatan, sufiĉe grandan objekton. Li faligis ĝin antaŭ sin. Kiel li kuŝis ventraltere, ili rigardis unu la alian, el du centrimetra distanco:

Eddy Rancing kaj la „Meditanta Budho”!

Ĝi sidis sur la kaseto, kun profunde klinita kapo, kvazaŭ ĝi hontus la tutan aferon. Ili renkontiĝis ĉe la fino de la vojo. En Saharo.

Vi ricevis ĝin, Eddy Rancing. Vi ne vane suferis! Jen prenu! Nun ĝi estas la via. Trinku ĝin!

Ĉar li sciis, ke tiu estas la vera! La diamanto estas en ties kapo, ĝi estas senduba, kial; nun ne gravas tio, sed estas sendube! Li devus bateti ties kapon al io, kaj la diamanto falus el ĝi.

Kaj Eddy Rancing komencis ridegi. Post ruliĝo li sterniĝis dorse en la polvo de la dezerto, kun disetenditaj brakoj kaj ridegis, plengorĝe, kun terura vizaĝo, sulkiĝinta je mil faltoj, li ridegis…

Budho sidis sur la malgranda kaseto, en la senlima dezerto, kaj meditis…

9

Post noktomezo, kiam la polvo de Sharo fariĝas glacimalvarma, rapide efluvinte ĉiun ĝian varmon, Eddy Rancing rekonsciiĝis ankoraŭ lastfoje. La morto ne estas senpaga ĉi tie. En la malvarma dezerto ĉesas la rapida elvaporiĝo de la korpo, kaj la restintaj likvaĵoj de la organismo denove komencas cirkuli iomete. Tiuj vekas ankoraŭ lastfoje la konscion por percepti la teruran realon. Li malfermis siajn okulojn.

Budho sidis antaŭ li. Kun klinita kapo, senmove. Kvazaŭ ĝi gardus super la morto. Eddy jam ne zorgis pri tio. Li ŝovis sian manon en la valizeton. Konveksa grandiga spegulo por razado, kombilo, moderna reflektor-poŝlampo, libro… razosapo… Botelo.

Botelo!

Eddy deŝraŭbis ties obturilon. Li sentis mildan mentolan odoron. Li tuj eltrinkis ĝian enhavon. Li neniam trinkis pli agrablan trinkaĵon en sia vivo, ol tiun iomete tepidan, du kaj duo decilitran dentakvon laŭ Barcos-Moravecz. La firmao Barcos-Moravecz tute ne sonĝis pri tio, ke ilia produktaĵo, la

„milde aromita dentakvo Dandy” akiris la palmaĵon de antaŭ tiom da bonegaj kokteloj, boleoj, ĉampanoj el la vidpunto de Eddy.

Li denove refortiĝis kaj side leviĝis. La dentakvo kvazaŭ estus cirkulinta plu per lia sango. Kaj la milde mentola gusto vere estas refreŝiga. Budho jam estis en lia mano por disromi ĝin. Poste li pripensis sin. Dum ĝi ne estas en sekureco, la diamanto restu sur sia loko. Venis en lian kapon la oazo Mahrbuk, Evelyn, kaj fine la rabistoj pri la diamanto. Jes ja… Jes ja… la banditoj nun atakos la oazon! Liaj kompanoj estas sensuspektaj. La morto estas survoje al ili… Sed kion li povus fari?

Hoho! Tre multe! Li ne vane flirtis kun la filino de lumtur-gardisto. La aferoj retaksiĝas en la dezerto. Li jam rimarkis tion post la trovo de la tualetartikoloj. Oni neniam povas scii, kiam li utiligos tion, kion li ellernis.

Ŝaltinte la poŝlampon, li metis la spegulon antaŭ ĝin, kaj kiel li iam alproprigis tion de la filino de la severa Harrington, jen li kovris, jen malkovris la lumon de la poŝlampo per la grandiga spegulo, precize ripetante la morsajn signalojn: „Punkto… streko… punkto, punkto… streko… punkto…”

La morsaj signaloj estis videblaj kilometrojn en la nokto:

„Rabistoj… atakos… oazon… Mahrbuk… S O S.”

Li signalis, ĝis la spegulo falis el lia mano kaj sterniĝis pro laciĝo. Per la lasta forto li turnis la lampon tiel, ke ĝia lumo perpendikle direktiĝu al la ĉielo. Tio savis lian vivon.

— La signalo venis de tie! Rigardu tiun longan lumfaskon! — kriis redaktoro Holler, kiu galopis kun ledsaketo en sia kolo, ĉar la kamelo efikis same malagorde al li, kiel la aviadilo.

La rabistoj iom ekhaltis, kiam pafaro akceptis ilin el la direkto de la sanatorio. Proksimiume ses homoj falis subite, kapaltere de sur la kameloj.

— Reen! — kriis Adams.

Ili tirigis inter la palmojn kaj komencis pafadi de tie.

Kuglo ŝprucigis splitojn el la lignokadro de la fenestro apud la kapo de la lordo. Bannister ne ektremetis, li pafis konstante. Li returniĝis, aŭdinte la mallaŭtan ŝrikon de Evelyn.

— Jen vidu, fraŭlino weston, ke ĝentlemano povas alkutimiĝi korom sia razilo ankaŭ al aliaj armiloj. Mi memoras, en la milito…

— Li povas celi — li murmuretis iom morante, kaj li ne rakontis, kio okazis en la milito.

La rabistoj apenaŭ pafis. Ili certe havis ian planon. Baldaŭ evidentiĝis, kion. Stranga, acerba odoro disŝvebis en la malsanulĉambrego.

— Io brulas! — diris la gardestro.

Arabo enkuris.

— Iu malbenita hundo iris malantaŭ la domon kaj ĵetis pajlotorĉon sur la tegmenton.

Aŭĝis armilkrakado, simila al mitralo. La fajro propagiĝis. Estis neeble estingi ĝin. Se iu aperis sur la tegmento kun akvumita kovrilo, tiu post minuto trapafite ruliĝis de tie transkapiĝe.

— Fraŭlino Weston — diris la lordo, — eble vi bezonos tion.

Li donis al la kanbino revolveron Browning.

— Dankon — diris Evelyn.

La flamoj altenleviĝis el la tegmento, la fumo estis netolerebla en la cambro. Fuĝantaj ratoj diskuris preter la piedoj de la defendantaj viroj.

— La koverto! La koverto! — kriis Brandes. La plimulto luktis kontraŭ konstanta tus-atako. Lordo Bannister komprenis sian fraĉjon. Ili devas neniigi la koverton, por ke ĝi ne falu en la manon de la atakantoj!

Dekoj da kugloj frapiĝis ĉien. La rabistoj preparis sin al ĝenerala ofensivo. Fenestroj disrompiĝis tintegante, trapafitaj mebloj krakadis, kaj la lordo proksimigis sian a amp;mrdf;tomatan fajrilon al la koverto, fermita per kvin sigeloj, por forbruligi ĝin. Brandes tenis tion en sia mano.

Evelyn staris ĉe la muro morte pala, en sia mano kun la revolvero Browning. Kuglo trapenetris la farmacian ŝrankon apud ŝia kapo. Ŝi ne rimarkis tion. Ŝi fikse rigardis la koverton kun dolora koro. Eĉ tio neniiĝos. Ankaŭ ili, ĉiuj! Vane estis la tuto…

Sed antaŭ ol la aŭtomata fajrilo ekflamintus, grandega pafaro tondris ekstere, kaj eksonis trumpeto proksime!

Plotono da ferocaj spahioj alvenis, gvidataj de milda redaktoro, portanta ledan sketon en sia kolo.

11

La ĵurnaloj jam matene publikis la fotojn de fraŭlino Evelyn Weston, ricevitajn el Londono. Peco da rostita fiŝo haltis ĉe la

gorĝo de redaktoro Holler, kaj li preskaŭ sufokiĝis.

Sankta ĉielo! Ŝi ja estas sinjorino Bannister.

Tute ne! Ĉu sinjorino Bannister estas internacia spionino?!

Ba, nekredeble!..

Ĉu rompŝtelistino kaj murdistino?… Ridinde!.. Sed jes ja… jen ni konsideru tion! La tagon de la rabo ŝi aperis tiel ĉifonite kaj kotkovrite… Kaj… Haho! La aviadilo en Liono… Kiam la lordo ekvidis la ĵurnalon… Nu, oni vidu! Kial vestis sin tiu pedanta lordo, kiel senlabora kantisto el Tirolo? Ĝi ankoraŭ estas nenio. Kial ne estis okulfrapa al li, al Holler, ke la membro de la Reĝa Akademio kaj la kandidato de la Nobel-premio portas surpizige densan kvaston apud sia ĉapelo, superante eĉ la guston de provinca akrokulturisto.

Kiam havis la lordo kvaston? Eĉ tiel densan?

Kion fari nun? Li havas firman konvinkiĝon, ke Evelyn Weston estas identa kun tiu virino, kiun li ekkonis kiel sinjorinon Bannister. Sed dekmil kontraŭ unu, ĉu li tamen eraras? „Estu saĝa Holler! Atentu! Tre atentu!”

Li devus vojaĝi por trovi ŝin… Kien? En la oazon Mahrbuk! Sed unue li vizitos lordon Bannister.

Li eksciis en la vilao de lordo Bannister, ke la dommastro forvojaĝis en la societo de gasto kaj virino. La nova lakeo ne povis diri al li, ĉu la virino estas la edzino de la lordo aŭ ne.

— Vidu, amiko mia — diris Holler nervoze, — vi bone konas Marokon. Akiru rapide al mi dudek fidindajn homojn, kiuj venos kun mi en la oazon Mahrbuk. Mi volas vojaĝi por serĉi vian mastron, pensante, ke li estas en danĝero. Jen estas kvincent frankoj por pagi antaŭmonon.

La lakeo grupigis la karavanon dum unu horo, kun gvidanto, akvoporta kamelo kaj nutraĵo. Ankaŭ li kunvojaĝis. Tiel. Li nun detektivos propráriske de sia barbo.

Gravaj demandoj: Kiu estas tiu Münster, kiun la virino serĉis? Ĉu sinjorino Bannister estas identa kun Evelyn Weston, kaj se jes, kion komunan havas la lordo al la tuta afero? Se la virino tamen estas spionino, li senvualigos ŝin kaj ŝiajn kompanojn. Ĝi estos grandega sensacio! Se ŝi ne estas spionino, tiam li nur simple vizitos la oazon Mahrbuk, kion li rajtas fari. Tiel ne okazos honto. Ĉu informi la policon? Tute ne! Redaktoro unu rikoltas laŭrojn, poste povas veni la sinjoroj kun la protokolo.

Ĉar aparta gard-anĝelo protektas vagantajn redaktorojn, li renkontis taĉmenton da spahioj en la dezerto, ĉe la ruinoj de la antikva, latina urbo. Jen rigardu la oficiron de la nigruloj! Li ja estas leŭtenanto Villiers, kiun li konas bone! Ili estis postenigitasj al la redakcio de la ĉefkomandejo dum la milito kontraŭ Riff…

— Alo, Holler! — salutis la leŭtenanto lin. — Vi aspektas tiel, kiel vera bedueno en la plej nova revuo de Folies-Bergére.

— Bonan tagon, Villiers! Kion vi serĉas en tiu latina urbo, kie jam de mil jaroj ne funkcias lokaloj kaj ne sonas la ĵazmuziko?

— Patrolo, kamarado! Kvardek ok hora servo. Kien vi vojaĝas?

— En la oazon Mahrbuk. Mi nun ferias, kaj mi vizitas ĉien, kie mi havas nenian aferon.

— Atendu! La reprezentanto de la angla gazetaro estus honore eskortata. Ni povas kunvojaĝis ĝis vespero. Mi akompanos vin al la dezerta puto.

Vesperiĝis. Sed la leŭtenanto ne revenis. Poste la taĉmento da spahioj akompanis Holler-on plu, rajdante ĉevalmortige, ĉar la oficiro bone komprenis la morsajn signalojn.

Dume ili trovis Eddy Rancing-on. Tial kelkaj araboj kaj la lakeo de lordo Bannister reveturigis lin en Marokon, kaj la spahioj, gvidate de la trolaciĝinta Holler, galopis al Mahrbuk plenrapide.

Ili alvenis ĝustatempe.

Gordon, la kuracisto kaj Corned-Beef fariĝis viktimoj de la unua pafaro. Oni katenis Adams-on kaj la aliajn. Rainer ankoraŭ estis tiel malbonodora, ke oni ne povis pridemandi lin. Li diris rezigne, kiam oni pojnokatenis lin:

— Ankoraŭ neniam plenumiĝis mia deziro tiel rapide. La tutan tagon mi avidis pri tio, ke mi restu ankoraŭfoje sur ombroplena loko dum longa tempo. Mi pensas tiel, ke mi ne havos kaŭzon plendi en la futuro.

Okazis tiel.

12

La lordo la unuan fojon en sia vivo diris sincere tion, kion li jam tiom mulre diris sen ĉiu konvinkiĝo:

— Mi ĝojas kara Holler vidi vin!

La redaktoro turnadis siajn okulojn kaj li stertoris:

Akiru al mi ion acidan por manĝi… Kiel ondiranta kamelo!.. Mi ofte sentis tiel, ke mi mergiĝos inter la du ĝiboj — kaj li stertoris per tomba voĉo:

— Kukumon!

Dume la oficiro ekkontaktis kun la ĉefkomandejo. La ĉefkomandejo parolis kun la angla ambasadejo. Ankaŭ senranga soldato Münster kaj lordo Bannister telefonis.

Poste ili ekiris reen en Marokon. Avane la lordo kun sia fraĉjo, Evelyn kun sia valizeto kaj Holler, kiu intertempe provizis sin per sufiĉe da kukumoj. Li jam sciis tion, ke li denove trovis iun de la mirindaj sensacioj per sia kutima bonŝanco. La lordo promesis, ke post nelonge li informos la redaktoron pri ĉio, kio estas publikigebla, kaj li donis sian manon, ke Holler estos la unua, kiu skribos tion.

Okazis tiel, kaj la populareco de Holler nekredeble altiĝis.

Ili denove estis en la salono de la vilao de la lordo. La domon ĉirkaŭis spahioj, kvazaŭ hazarde promenantaj tie. Daŭris la pridemando de la rabistoj. La telefonmesaĝoj sekvis unu la alian, kaj milita prokuroro vizitis ankaŭ Evelyn-on. La rolo de la knabino unue klariĝis, poste ŝi estis kronita per aparta aŭreolo. Sed Evelyn sidis lace kaj malesperiĝinte en la salono de la lordo, meblita laŭ la stilo de lia Londona domo, kie eĉ kameno, nekutima en Afriko, pliigis la Eŭropan iluzion de lia loĝejo. Evelyn estis laca kaj malgaja.

Ŝi travivis kiom da suferoj. Kaj nun…

— Malbenita historio… — diris la lordo malgaje.

— Kia historio? — flaradis Holler.

— Nenia, nenia… — diris Bannister. — Perdiĝis mia razilkompleto, malgranda, ornamita kaseto… Tio tre malgajigas min… Ĝi kutimas stari sur la kameno, kaj…

Lia etendita mano haltis en la aero, kiel li montris al la kameno per instinkta gesto, kaj ankaŭ lia buŝo estis

senmove malfermita. Ilia rigardo sekvis la direkton de lia etendita brako, rigidiĝinta en la aero.

Sur la kornico de la kameno kaŭris la „Meditanta Budho” sur ceramika kaseto, kun klinita kapo.

Evelin kaj Brandes ekiris al ĝi kvazaŭ hipnotitaj.

Ili staris

– Ĝi ja estas via razilo, sir! — kriis Holler. Ni trovis ĝin apud la malfermita necesujo, kie tiu junulo kuŝis. Videble li faris bonan lunĉadon el via tuaeltkompleto. Via necesujo savis lian vivon, kaj poste li savis nin ĉiujn per la poŝlampo. La lakeo veturigis la junulon ĉi tien, kaj kompreneble li kunportis ĉion hejmen, escepte tion, kion tiu sinjoro ne kunsumis laŭ la menukarto. Mi rimarkas, ke mi garantis nur la alunon.

Sed neniu atentis Holler-on. La ses brilantaj okuloj fiksiĝis al Budho. Ĝi savis ilin ĉiujn!

Sed kion atendu orienta profeto rekompence, se li faras miraklon? Ĉu dankemon? Laŭ parabolo nek en sia propra domo. Ili akceptis, ke ĝi faris miraklon al ili, poste…

Poste ili plenforte ĵetis ĝin teren, ke ĝi disrompiĝis!

La sorto de Budho plenumiĝis. Ĝi kuŝis tie en pecetoj!

Kiel la maljuna, agonianta bagnano sonĝis tion, la diamanto ruliĝis el la kapo de la disromiĝinta idolo. Post iom da frotado, la algluiĝinta argilo falis de sur ĝi, kaj ĝi fajreris en sia plena fabela pompo, kaj la tri homoj gapis ĝin per la sama pia, hipnotita rigardo, kiel iam Jim Hogan admiris la diamanton, kiam duko Radzovill transdonis ĝin al li per sinjora gesto.

13

Duon tagon daŭris la urĝaj telefonadoj inter Maroko-Parizo, Londono-Parizo-Maroko. La Franca-Angla strikta milita kunlaboro faris la aferon samtiel vivnecesa por Parizo, kiel ĝi estis treege grava por Londono. Rezulte de la interparoladoj la milita kuracisto deklaris legianon, nomatan Münster sentaŭga al militservo pro vundiĝo, kaj li tuj ekssoldatiĝis. Ankoraŭ tiun tagon li flugis en Londonon, portante flavan koverton en sia aktujo, kiu estis fermita per kvin sigeloj.

La Francaj ĵurnaloj sur la titolpaĝo skribis pri fraŭlino Weston, en tre gloriga formo. Fraŭlino Weston savis nesubstituigeble gravan, militan dokumenton riskante sian vivon, kaj dum la Franca polico persekutis ŝin, la fraŭlino sendifekte transdonis tiun skribaĵon al la instanco, en la plej kompetentajn manojn. Laŭ la konfesoj de fraŭlino Weston kaj Wilmington, intertempe mortinta, evidentiĝis ankaŭ la senkulpeco de leŭtenanto Brandes, suspektata pri spionado.

Tiam Wilmington, murdita en sia propra loĝejo, fariĝis viktimo de intrigo. Same konfesis ankaŭ la danĝera, jam longe serĉata spiono, nomata Adams, kaptita en la dezerto. Fraŭlino Weston pruvis helpe de atestantoj kaj per aŭtentikaj dokumentoj, ke ŝi estis en la loĝejo de Wilmington, kiu iĝis viktimo, por trovi sian rajtan heredaĵon. La Angla milita tribunalo kunsidis por pritrakti la aferon de leŭtenanto Brandes, kiu memvole denuncis sin, kaj tiu proceso antaŭvideble finiĝos per la plena rehabilito de la suspektato.

14

Evelyn kaj la lordo staradis iom senkonsile en iu friska angulo de la parko. Ili jam longe staris tie, parolante pri ĉiuspecaj, indiferentaj aferoj, sed dume ili pensis pri tute alia afero.

Pri unu la alia.

Fine la lordo senraŭkigis sian gorĝon kaj ekparolis jene:

— Ĉu vi pardonas min?

— Mi ne povas fari tion.

„Hm… mi bele rericevis ĝin” — pensis la lordo, kaj li ne povis kion respondi.

— Ĉu vi memoras — li ekparolis fine, — en kiu vilaĝo ni volis gasti tiun certan nokton? Mi deziras resendi la noktosurtuton de la gastejmastro. La kompatindulo eble bezonus ĝin.

— Donu tion al mi, hejmenveturante mi preteriros la gastejon. La vilaĝo nomiĝas La Rochell. Mi neniam forgesos ĝin. Tio estas certa.

— Bonvolu diri, kial vi ne volas pardoni min. Ĝi estas vere malafabla kondutmaniero fare de juna fraŭlino.

— Mi ne povas pardoni, ĉar mi ne koleras, Henry. Ĉu vi permesas, ke mi nomu vin tiel, ankaŭ en la foresto de Holler?

— Pli volonte mi donacus mian familian nomon al vi… hm… ĉu vi ne pensas tiel? Mi opinias, ke estas malvarme. Aŭ… — Lia lorda moŝto estis eksterodinare konfuzita. Sed tiu konfuzo iom post iom solviĝis, kiam Evelyn metis siaj manojn sur liajn ŝultrojn. Poste ili rigardis en la okulojn de unu la alia scivoleme, longe…

15

Eddy Rancing estis laplej bonŝanca. Unuavice li serioziĝis. Krome oni festis lin, kiel la genian savanĝelon de la atako kontraŭ la oazo Mahrbuk. La firmao Barcos-Moravecz pagis

kvin mil pundojn por la historio, en kiu Eddy rakontis al la tuta mondo, ke li povis danki sian vivon nur al la milde aromita buŝakvo Dandy. „Ĝi estas nemalhavebla en la dezerto!” Sinjoro Rancing aparte aprecis ankaŭ la altan nutrovaloron de la „vitamina pasto Dandy”.

Li restis en Afriko, kiel sekretario de Bannister.

Li bone faris tion!

Ĉar sur la stratoj de Londono ofte vekis la atenton de homoj elegante vestita, blankhara sinjoro, kiu konstante kunportis dutuban ĉaspafilon, kaj ŝajnis, ke li serĉas iun inter la piedirantoj. Tiu sinjoro serĉis Eddy Rancing-on.

Tiu sinjoro estis Arturo Rancing. Li fuĝis el Mügli am See dum tempesta nokto, postlasinte siajn pakaĵojn, kaj de tiam Greta ĉiam reatendas lin, en la societo de siaj katoj.

16

Ili ĉiuj estis kune en la loĝejo de lordo Bannister, kiu alvenis hejmen kun sia edzino el sia nuptovojaĝo antaŭ ne pli ol dudek kvar horoj. Ĉeestis ankaŭ la rehabilita leŭtenanto Brandes kaj sinjorino Weston. Fine ŝi povis senti sin tute feliĉa dum siaj maljunaj tagoj. Sed mankis nek sinjoro Bradford, kun sia aprecata aŭtoritato kaj juĝkapablo.

Unuavice ili ĉiuj konstatis, ke Evelyn estas la plej bela virino de la mondo, lordo Bannister vidis sian edzinon eĉ unu gradon pli bela, rilate tiun konstaton.

Ili rakontis nove-denove ĉiujn detaloj de la mirinda aventuro, dume ili estis gajaj kaj malgajaj, sed esence tre feliĉaj.

— Kiel strange — diris sinjorino Weston, — kiom multe da etaj cirkonstancoj devis koincidi, ke ĉio ĉi okazu tiel, kiel ĝi

okazis.

— Kaj kiucele? Kie troviĝas la filozofo, kiu respondus tion? — demandis leŭtenanto Brandes reveme.

— Mi estas kuracisto — respondis Bannister kaj rigardis al Evelyn. — Sed ni havas eminentan filozofon en nia familio, kiu certe povus respondi tiun demandon.

Sinjoro Bradford opiniis, ke la aludo koncernas lin, kaj li ekparolis malrapide, enprofundiĝinte tel:

— Nia vivo estas tia, kiel vesto de somera kostumo: mallonga kaj sencela.